

ОЛИВИЯ ПАРКЪР БРАЧЕН КАПАН

Част 2 от „Дивайн и приятели“

Превод от английски: Димитрия Петрова, 2013

chitanka.info

1

*„Един джентълмен никога не се колебае,
когато трябва да спаси някоя дама.“*

*Балът за лов на невесты, замъкът Уолвърест
Август, 1813 година*

— Наистина, дете. Изглеждате прекрасно тази вечер.

Мис Шарлот Грийн отправи безразличен поглед към виконт Уитърби. Би трябвало да се усмихне на тази забележка, за да бъде учтива, разбира се, но устните ѝ не помръднаха. Вместо това просто измърмори:

— Твърде любезен сте, милорд.

— Любезността няма нищо общо в случая. — Дебелите му, почти свързани помежду си бели вежди се повдигнаха, когато алчният му взор се плъзна по корсажа ѝ. — Ах, вие сте изкусителка — просъска с дрезгав шепот, най-вероятно, за да не го чуе майка ѝ.

Кимайки разсеяно в отговор на абсурдния комплимент, Шарлот стисна устни, за да не се засмее. Оплешивяващият възрастен виконт можеше погрешно да приеме една усмивка като насърчаване.

— Ще ми окажете ли честта за следващия танц? — попита той деколтето ѝ.

„Исключено!“ — искаше да извика тя. Доброто ѝ възпитание, разбира се, не позволи тази мисъл да се отрони от устните ѝ, но тя едва се удържа. Грижливо пое дъх и се опита да намери подходящ отговор.

Докато се колебаеше, обраслите му вежди се повдигнаха в надменно недоумение. Наистина, ако той имаше наполовина толкова коса върху главата си, колкото на веждите си, щеше да притежава забележителна прическа.

— Ах, мисля да си почина засега, милорд — успя да отвърне, наблюдавайки как гърба на виконта се сковава при думите ѝ. — Но наистина ви благодаря.

Когато майка ѝ се приближи от едната ѝ страна, Шарлот дочу разочарованата ѝ въздишка.

Очевидно от нея се очакваше да е жадна за неговото внимание или каквото и да е внимание, като се имаше предвид небезизвестният ѝ статут на самотница. Въпреки това Шарлот просто не успя да извика в себе си очакваната от нея признателност.

— Трябва да извините дъщеря ми — намеси се майка ѝ. — Тя е просто твърде срамежлива.

Шарлот се сви вътрешно при измърмореното извинение. *Срамежлива?* Защо тази дума винаги така я човъркаше отвътре? Добронамереният тон на майка ѝ никога не пропускаше да я накара да се почувства като седемгодишно момиченце. Все пак си оставаше фактът, че това нямаше нищо общо с проклетата стеснителност, която проявяваше в мъжка компания. Истинската причина тя да отказва да танцува тази вечер беше, просто защото никой не я беше поканил.

Е... никой, който да не беше пиян, търсец жертва, която да опипва или достатъчно възрастен, за да ѝ бъде дядо. Или и трите наведнъж, какъвто беше случаят с виконт Уитърби.

Въпреки това Шарлот нямаше време да се отдаде на самосъжаление. Беше почти полунощ и ако изчисленията ѝ бяха верни, нейната дългоочаквана мечта бе на път да се сбъдне.

Тя можеше да се окаже сгодена, не за някой друг, а именно за лорд Тристан Дивайн.

За щастие — макар да имаше и такива, които мислеха, че бе по-скоро чудо — Шарлот бе избрана да участва в лова на невести на херцог Уолвърест, организиран за по-малкия му брат — мъж, в когото беше влюбена от толкова много време... от онзи съдбоносен ден, в който той я спаси, заедно с майка ѝ, от потрошената им карета. Оттогава тя беше напълно и безвъзвратно увлечена по него.

Прехапа устни, докато мислеше за другите възможни невести, чудейки се отново за собствените си шансове. Освен нея, тук бе и приятелката ѝ Маделин Хейууд (за която Шарлот подозираше, че е вероятно скоро да се омъжи за брата на лорд Тристан, херцога), близначките Феърборн, и Хариет Бийчъм. Сред всички тях, единствено мис Бийчъм бе наистина нейна съперница, тъй като близначките бяха насочили погледите си към херцога на Маделин.

Следваше валс, а след това останалите жени от избраниците щяха да се наредят в редица в северния край на залата в очакване на неговото решение.

Сърцето на Шарлот блъскаше в гърдите ѝ. Почти беше време.

За щастие, Уитърби реши да остави Шарлот сама с мислите ѝ. Той предложи ръката си на майка ѝ, която я стисна здраво, както често правеше, когато ревматизмът ѝ я мъчеше.

— Късмет, скъпа моя — изрече Хаясинт Грийн тихо, колкото да я чуе единствено Шарлот. — Ако има поне малко здрав разум в красивата си глава, той ще вземе правилното решение.

Шарлот ѝ се усмихна едва-едва, докато двойката се отдалечаваше с нестабилна крачка към едно канапе до стената, а лейди Грийн ѝ отправи окуражителна усмивка през рамо.

Треперлива въздишка се откъсна от гърлото ѝ. Със сигурност лорд Тристан щеше да избере нея.

Точно предишната нощ, той я беше дръпнал встрани след вечеря и ѝ бе казал, че превъзхожда останалите. Сподели ѝ, че тя единствена от цялата групичка е неподправена и ако действително трябва да прекара остатъка от живота си с някоя от тях, то щеше да бъде с нея.

Несъмнено, трябва да е бил искрен, нали? Но ако беше толкова сигурна, защо тогава се чувстваше обхваната от съмнения?

Може би, защото думите му, колкото и да ѝ бе приятно да ги чуе, звучаха някак отрепетирани.

Премигна и се отърси от размислите си, когато забеляза мъж, крачещ целеустремено към нея. Тя присви очи в желанието си да фокусира погледа си. Висок, с гарвановочерна коса и леко наперена походка. Лорд Тристан.

Прииска ѝ се да се ошципе. Наистина ли беше тук, във фамилия му дом, очакваща предложението му за женитба? Всичко беше толкова ужасно романтично... макар да бе наистина скандален начин да си намериш съпруга.

— Добър вечер, мис Грийн — каза той с усмивка, като ѝ подаде ръка.

Тя я пое, без да се интересува къде щеше да я отведе. Той я поведе към средата на балната зала, а краката ѝ не се нуждаеха от излъскания паркет, защото несъмнено се носеше сякаш във въздуха.

Бе подбрал момента безпогрешно. Първите тонове на валса започнаха заедно с техните движения. И докато те танцуваха и се въртяха, потъваха и се издигаха, не отрониха нито дума, макар че Шарлот не успя да се удържи да не се изкикоти глуповато един или два пъти. Тя просто се наслаждаваше на удоволствието да бъде в опитните му ръце.

Вълна от топлина се разпростря по гърба ѝ, карайки я да трепери. Погледна през рамо и забеляза приятеля на лорд Тристан, всеизвестно порочният граф Ротбъри, плъзгащ се край тях по паркета със своята партньорка. Тя улови за секунда погледа на красивия развратник, но в този миг целият ѝ шеметен възторг се смрази.

Не само че не беше свикнала привлекателни мъже като лорд Ротбъри да ѝ хвърлят повече от бегъл поглед, но в очите на графа се криеше напрежение и предупреждение. Изчезна мигновено, но въпреки това я разстрои.

Наложи си да се отърси и си каза, че или си е въобразила, или е уловила пронизващия му поглед погрешка. Може би бе в отговор на нещо, което партньорката му беше казала.

Твърде скоро валсът свърши и лорд Тристан я придружи обратно при майка ѝ. Останала без дъх, тя направи реверанс и се усмихна колебливо, а всичките ѝ мисли за лорд Ротбъри и „неговият поглед“ бяха изчезнали.

Покланяйки се, лорд Тристан се забави, преди да се изправи напълно и тогава... и тогава ѝ намигна.

Намигна ѝ! С полузакачливо ухилване той се отдалечи, без да бърза, изгубвайки се в тълпата.

Шарлот имаше чувството, че цялото ѝ тяло ще се пръсне от удоволствие. Поглеждайки надолу към майка си, тя искаше да прецени реакцията ѝ спрямо поведението на лорд Тристан, но Хаясинт Грийн, удобно настанена върху претъпканите с пух възглавници на канапето, усърдно търсеше нещо в чантичката си.

Шарлот се завъртя и хвърли поглед към редицата от жени, която се образуваше в началото на залата. Беше време да се присъедини към съперничките си. Оставаха само няколко минути преди Негово Благородие да обяви избора си за невеста, минути, които до този момент младата жена очакваше да бъдат мъчителни. Но всичко се бе

променило след смигването му. Сега бе напълно сигурна — тя беше избраната булка!

— Хмм... така, кое сладкишче да бъде?

Адам Бастиян Обри Фарамонд, граф Ротбъри, изучаваше редицата от жени, застанали в далечния край на балната зала.

— Хайде сега — промърмори той и се ухили. — Мислех, че всички те са подходящи, порядъчни дами.

— Говоря за сладките, както добре знаеш — отговори лорд Пикъринг, докато оглеждаше лакомо десертите. С късите си и дебели пръсти той избра обилно залята с мед кифличка и я натъпка в устата си. — Та коя мислиш, че Тристан ще избере за своя съпруга?

Хванат неподготвен, Ротбъри изкусно отбягна една троха, изстреляла се от устата на Пикъринг.

— Заложил съм цяло състояние на момичето Хейууд — продължи Пикъринг и отново се разхвърчаха парченца кифличка, — макар Оксли да твърди, че ще избере една от близначките. Ха! Но всички знаем едно нещо със сигурност, той няма да се спре на онази ужасно плаха девойка. Мис... ах... мис... Дявол да го вземе! Предполагам, че не помниш името ѝ?

— Мис Грийн — отговори безизразно Ротбъри и отстъпи предпазливо крачка назад. Присвил очи, той изучаваше петте подбрани млади жени, като отново се спря на единствената сред тях, която обикновено оставаше встрани, болезнено стеснителната мис Шарлот Грийн.

Докато я наблюдаваше, тя подръпна дантелената панделка върху талията си. Изглеждаше така, сякаш стотиците погледи, насочени към нея и съперничките ѝ, се забиват като остри карфици в нервите ѝ. Като че ли можеше да ги види всъщност, след като очилата ѝ бяха натъпкани в корсажа. Тя обичаше да се преструва, че не се нуждае от тях, но той беше един от малцината, които знаеха малката ѝ тайна.

Налегна го странно чувство, наподобяващо съжаление. О, дори един преситен мъж като него можеше да извика в себе си поне частица съчувствие към бедните създания, включително мис Грийн. В крайна сметка, те бяха принудени да участват в тази порочна игра, която скандализира цял Лондон. Освен него.

Ротбъри се презираше за това, но не можеше да не признае, че планът на херцога да ожени своя блуден, по-малък брат, е греховно непочтен. Според замисъла, в края на двуседмичния престой на дамите, Тристан трябва да избере една от групата, която да стане негова съпруга. А кандидатките бяха подбрани лично от херцога, който предоставяше избор на по-младия Дивайн, макар и контролиран. И сега решителният момент най-накрая беше настъпил.

Въздухът вибрираше от едва сдържаното очакване. Мъже бързаха да зложат в последната минута на коя ще се спре младият лорд, а майките и настойниците на въпросните дами се молеха техните подопечни да се отличат с почетен годеж за член на херцогското семейство.

Познато жужене от женски шепот, идващо иззад Ротбъри, прекъсна размишленията му. Той им хвърли поглед през рамо и всяка една от тях се изчерви и избухна в кикот.

— Ако не бяха така ужасени, че ще ги прелъстиш, мога да се обзаложа, че и ти би могъл да си избереш някоя от групичката — изхихика се Пикъринг.

— Има само една, която искам.

Сякаш, за да потвърди думите му, лейди Розалинд Дивайн мина покрай него, без дори да го погледне.

— Имаш предвид тази, която желаете в момента или онази, която жадуваш, единствено защото е забранена за теб?

— Може би — промърмори Ротбъри и сви рамене. — Въпреки че не виждам голяма разлика между двете.

По навик, той остави Пикъринг да си мисли, че говорят за лейди Розалинд.

През целия си живот и особено през последните шест години, Ротбъри бе усъвършенствал уменията си да крие истинските си чувства, което, разбира се, беше доста полезно на масата за игра на карти. Удивително бе в какво могат да бъдат подведени да вярват хората, ако са им дадени (или не) всички факти. Той се считаше за затворен човек и ненавиждаше клюките и спекулациите сред висшето общество. Затова гледаше с презрение на сплетниченето им и често се стараше да ги отклони в грешната посока, ако започнеха да ровят близо до истината.

Не изпитваше никакво желание да ги осветлява. Нека мислят, каквото си искат.

Пикъринг замълча, когато се пресегна за нова сладка и го стрелна с невярващ поглед, след което избухна в лаещ смях.

— Е, и това го има. Ти наистина обичаш тръпката от преследването. Повече от победата, обзалагам се. Като се замисля, не мога да кажа, че обвинявам херцога, задето забрани на сестра си да приеме ухажването ти. И аз бих направил същото, ако имах сестра.

Той прочисти гърло, когато присвитият поглед на Ротбъри се насочи към него.

— Това е истината — изломоти в защита. — Цялата фамилия Ротбъри сте дяволска пасмина. Така е от десетилетия, както добре ти е известно. Господ е свидетел, че щом се умориш от нея, ще ѝ кажеш довиждане. Тя е прелестна, несъмнено, но очевидно не се интересува от теб. Ако въобще искаше да има нещо общо с теб, щеше да пренебрегне забраната на брат си и да намери начин да е в компанията ти. А на този етап, лейди Розалинд не те е погледнала дори веднъж тази...

— Пикъринг?

— Да?

— Яж си сладките.

В другия край на залата, лакей подаде на Тристан букет от рози. Възбуда премина през тълпата, тъй като предстоеше младият мъж да подари кървавочервените парникови цветове на жената, която бе избрал.

— Кажи, стари момко! — подтикна Пикъринг, когато вниманието им отново се насочи към събитията, разиграваци се в другия край на залата. — Ти си добър приятел с момчето. Коя мислиш, че ще избере?

— Ще избере момичето на Бийчъм — каза просто Ротбъри, макар че погледът му отново се насочи към треперещата мис Грийн.

Горкото малко агънце. Сърцето и наивните ѝ стремежи щяха да бъдат смачкани. Плахото създание не бе имало никакъв шанс.

— Дявол го взел — възкликна Пикъринг, размахвайки ръце във въздуха. — Знаел си от няколко дни насам коя ще избере Тристан, нали?

Ротбъри кимна разсеяно, макар че младият Дивайн никога не бе разкривал пред него избора си. Беше стигнал до истината чрез прости

наблюдения.

— Уф! Така ми се пада, предполагам. С твоя късмет на Нюмаркет, трябваше да съм осъзнал до сега, че знаеш как да избираш печелившата кобилка. — Придърпа една сладка бисквита от масата и се обърна да си върви, мърморейки под нос.

Докато Пикъринг се отдалечаваше, утешавайки се със сладко за проваления залог, в препълнената бална зала се разпростря тишина. Предпазливо, Ротбъри се придвижи измежду скупчилите се гости, така че погледът му да не изпуска другия край на стаята. Наблюдаваше как Тристан бавно се придвижва покрай редицата от жени и се поколебава пред Шарлот.

Чувство на вина колебливо започна да се забива в съзнанието му, докато гледаше как по бледата ѝ кожа избиват червени петна от притеснение. Но колкото и да се опитваше, не успя да извърне очи.

Защо се чувстваше задължен да изчака нейната реакция? Беше ли истина? Беше ли безсърдечие то безнадеждно вплетено в нишките на душата му? Какво се надяваше да види в очите ѝ? Обида? Болка? Отхвърляне?

Облекчение. Прошепна тънко гласче от дълбините на съзнанието му.

Трябваше да се обърне и да си върви, събитието на сезона най-накрая бе в своя край. Нищо от това не беше от значение за него.

В този момент тълпата като че ли се наведе напред в очакване, скривайки гледката от Ротбъри.

— По дяволите — промърмори с надигащо се раздражение. Няма значение, каза си той, отклонявайки мислите си. Знаеше крайния резултат. Мис Бийчъм щеше да спечели, а останалите дами мигновено щяха да се облеят в сълзи. Потръпна от ужас при тази мисъл. Сълзите винаги го оставяха безразличен.

Време беше да си върви. Вдигна чаша вино от таблата на преминаващ прислужник и набързо погълна съдържанието ѝ. Взел окончателно решение, той се отправи към вратата, но предвид наблъсканите рамо до рамо посетители, прекосяването на балната зала се оказа твърде дълъг процес.

Кратка минута по-късно до него достигнаха изтънчени ахвания на възхита от някои гости и оскърбено потръпване на замаскирано възмушение от други. Изглежда най-очакваното събитие на сезона най-

накрая бе приключило. Тристан беше избрал своята годеница. Оркестърът засвири бърз валс, с който новата и съвсем публично сгодена двойка, щеше да открие танците.

След като така очакваната развръзка бе факт, гостите бързо се раздвижиха. Ротбъри прекоси покрития с паркет под и се зарадва да види тълпата да оредява, когато останалите се присъединиха към танца.

Точно преди да стигне до коридора, водещ към крилото за гости, той се осмели да хвърли поглед през рамо към редицата от пренебрегнати жени. Вместо да намери група дами, мяукащи като детска стая, пълна с ревящи бебета, всички се бяха впуснали да танцуват валс с партньори, щастливи да услужат и улеснят завръщането им на брачния пазар.

Всички без една.

Мис Грийн стоеше сама, стиснала една в друга облечените си в ръкавици ръце, с лице, пламнало в изгарящо червено.

Непременно някой щеше да я покани на танц. Те всички бяха подбрани лично от херцог. Крайно подходящи млади дами, добри партии за брак и... Защо, по дяволите, трябваше да го е грижа дали мис Грийн стои сама, докато останалите танцуват?

Не. Нейният партньор щеше да дойде. Със сигурност някой джентълмен — група, в която Ротбъри не беше включен, щеше да танцува с нея и смекчи болката от отхвърлянето.

Направи две стъпки, чувствайки глезените си сякаш бяха оковани с вериги.

— О, по дяволите — промърмори. Отхвърлил всякакви задръжки, той се обърна назад... и почти се сблъска с нея.

Или по-скоро, само след секунди тя щеше да се натъкне на него. Докато излизаше на заден ход от стаята, мис Грийн го бе настигнала с изненадваща скорост.

Дъхът му секна, когато задните ѝ части се допряха до бедрата му.

— О! — Тя се завъртя и почти удари челото си в челюстта му, когато погледна нагоре. — Лорд Ротбъри! Не знаех, че сте тук.

— Тъй като нямате очи на тила си, се обзалагам, че е така. — Умишлено ѝ отправи ленива, вълча усмивка, очаквайки тя да реагира като повечето добродетелни дами: да избухне в кикот и да изхвърчи нанякъде.

Тя само примигна насреща му.

Но от друга страна, той наистина не знаеше колко е зле зрението ѝ. Имаше голяма вероятност за нея лицето му да представлява размазано петно. Освен това изглеждаше заета да си мърмори нещо под нос. Звучеше като заклинание, „Няма-да-заплача-няма-да-заплача-няма-да-заплача“.

И точно тогава се случи. Две големи сълзи се откъснаха от върховете на миглите ѝ, без съмнение от цялото яростно премигване, стекоха се по бузите ѝ и намокриха тъмнозелената му жилетка.

Той се вгледа надолу в тези малки влажни петна. И когато го направи, стомахът му се присви. По дяволите, какво му ставаше?

Погледът му се стрелна към лицето ѝ. Тя дишаше дълбоко и накъсано, а очите ѝ се разшириха, за да предотвратят появата на нови сълзи, предположи Ротбъри.

Унилият израз върху лицето ѝ го накара да се почувства все едно е изсмукала целия му въздух. Колко абсурдно. Не той бе разбил сърцето ѝ. Нещо повече, не притежаваше съвест, та дори и да беше отговорен. Той бе покварен. Начинът му на живот беше упадъчен, преливащ от добро вино, съмнителни занимания и изобилие от дръзки, красиви жени. Жени, които напускаше с лекота, когато започнат да се държат прекалено собственически или интересът му отслабнеше. В края на краищата, той бе мъж на разнообразните плътски наслади. И беше дяволски горд от този факт.

Но това... това бе различно. Макар мис Грийн да беше известна със своята стеснителност, Ротбъри винаги бе забелязвал, че тя бърза да се усмихне, дори когато е останала сама в ъгъла, докато всичките ѝ приятелки танцуват.

В този момент обаче графът предположи, че не би могла да извика усмивка на устните си, дори и ако предложи да ѝ плати за нея. Но дори той знаеше, че от всички потенциални булки, присъстващи тази вечер, мис Грийн е единствената, която наистина харесва Тристан. По дяволите, и самият Тристан го знаеше.

Когато мълчанието му се проточи, младата жена сведе поглед, а страните ѝ се зачервяваха все повече с всяка изминала секунда. Мили боже, тя нямаше да припадне, нали?

— Може ли да попитам, накъде се бяхте забързали, мис Грийн?

Шарлот прочисти деликатно гърлото си.

— Имам нужда от малко свеж въздух.

— Имате предвид, да си тръгнете?

Тя отвърна с едва забележимо кимване.

— Защо? Защото Тристан не избра вас?

Когато не отговори, той повдигна брадичката ѝ. Една сълза се беше спряла в ъгълчето на устата ѝ. Представи си как използва палеца си, за да попие нежно влагата. Подобно изобличаващо действие със сигурност щеше да го издаде, без да споменаваме, че щеше да даде храна за безумни клюки и спекулации на стотината и повече гости, тълпящи се около тях. Затова се въздържа. Но докато продължаваше да гледа надолу към бездънните ѝ сини очи, той почувства как губи опора и пропада все по-надълбоко.

Долната ѝ устна започна да трепери и тя издаде кратък, сърцераздирателен писукащ звук.

— Шшт — каза той с едва доловим шепот, като дори в собствените си уши звучеше като вълк, утешаващ агне, точно преди да го погълне лакомо. Побърза да измисли какво да изрече, преди да е заплакала неудържимо. — Да не би партньорът ви за танци да си е изкълчил глезена?

— Моля?

— Вашият партньор? Не можах да не забележа, че не сте ангажирана за последния валс на вечерта.

— Нямам кавалер — каза тя тихо. — Никой не ме покани.

— О! Добре тогава. Ще ми окажете ли честта? — Ротбъри отстъпи назад, като ѝ предложи свитата си ръка.

Някой трябваше да отбележи тази дата в историята. Той вършеше нещо мило и истината бе, че най-вероятно нямаше да спечели абсолютно нищичко, заедно жертва времето си.

Тя въздъхна шумно, поемайки ръката му със свиване на рамене.

— Не точно на такъв ентусиазъм се надявах — провлачено каза той и потисна смеха си, докато я водеше към танцуващите двойки.

— О! Ужасно съжалявам — отвърна тя с нова въздишка, когато я завъртя с лекота в бързите стъпки на танца. — Просто денят ми не беше добър.

— Няма нужда да се извинявате.

Чувстваше я толкова деликатна в ръцете си, сякаш танцуваше с въздуха. В отговор на това усещане, Ротбъри пристегна хватката си

около кръста ѝ, да не би при следващото завъртане тя да се изстреля право в стената.

— Просто... — продължи Шарлот, очевидно сляпа за притесненията му. — Просто го харесвам от толкова отдавна. Откакто бях... е, от доста дълго време. — Прочисти гърлото си. — Знаете ли, че веднъж, когато каретата ни се преобърна на търговската улица, той издърпа майка ми и мен от останките? Дори се погрижи за кочияша ни и успокои конете.

— Храбро.

— Напълно. Мислех, че със сигурност това е съдба — да бъда избрана да присъствам на този бал — въздъхна тя. — И след това днес той... той ми намигна.

— Намигна?

— Да. Намигна.

— Е, тогава, това е то. Все пак всеки знае какво означава едно намигване.

Тя премигна.

— Какво означава?

— Нямам ни най-малка представа. Изглеждахте толкова сигурна, че означава нещо, та си помислих, че трябва да се съглася.

С прикритата наслада той наблюдаваше проблясъка на хумор, който заблестя в погледа ѝ, но бързо изчезна, заменен от мрачно примирение.

— Предполагам, че вече наистина няма значение, нали? Но все пак, толкова усилено се опитвах да бъда това, което той иска.

— И как така сметнахте, че знаете какво иска той? Направихте си списък? — засмя се тихо той.

— Да. Да, направих. Знаех всичките му любими неща. Какво харесва, какво не...

Нелепо. Ротбъри нямаше какво да отговори на това, освен че действията ѝ свидетелстваха за ученическо увлечение. Но пък подобен вид обожание бързо отшумяваше, а мис Грийн бе доста упорита в чувствата си към Тристан през годините.

— И аз... — Тя преглътна тежко, сякаш още се опитваше да се концентрира, за да не заплаче. — ... аз си помислих, че той ме харесва. Намекна го доста пъти...

— Мога само да предполагам, че си е играл с вас — отвърна Ротбъри остро.

Не можа да се сдържи. Независимо дали му беше приятел или не, действията на Тристан от последните две седмици воняха на незрялост и известна липса на такт, ако щете. Освен това Ротбъри познаваше методите на развратните мъже, той беше един от тях, само че досега никога не се беше застоявал достатъчно дълго, за да стане свидетел на болката и мъката на отхвърлената жена.

Тя погледна нагоре към него за пръв път, откакто се бяха присъединили към танца, очите ѝ бяха дълбоки и тъжно сини.

— Не съм глупава. Със сигурност щях да забележа лицемерието му.

— Не, нямаше. Бяхте твърде заета да се блъскате в мебелите и стените. Носете очилата си, мис Грийн.

Тя повдигна брадичка.

— Мога да виждам съвсем добре, благодаря.

— Не, не можете.

— Да, мога.

— Добре тогава. — Той решително се завъртя в дъга, която ги отведе през вратите към терасата. До стената бе разположена дълга редица от столове, някои от тях заети, а други — свободни. — Кажете ми, мис Грийн, майка ви още ли си почива на някое от тези места?

Тя прехапа бледата си розова долна устна, докато се взираше край рамото му. Скоро малка, удовлетворена усмивка накъдри устните ѝ.

— Несъмнено, милорд. Действително си почива тук.

— Като броите от ъгъла нататък, на кое място мислите, че седи тя?

— На третия стол — отговори Шарлот без колебание.

Той повдигна вежда.

— Наистина ли? Убедена ли сте?

— Да. Да, разбира се. — Но в очите ѝ проблесна колебание.

— Сега, след като знам, че сте съвсем сигурна, мис Грийн, трябва да ви кажа, че това, което твърдите, че е майка ви, в действителност са два бастуна и купчина дамски шалове, ако някой реши да се разходи навън.

— О, боже — възкликна тя едва чуто. Но за негова изненада, от устните ѝ се откъсна кратък, тих смях.

Ротбъри потисна прилив на неочаквана гордост от факта, че я накара да се усмихне.

— Противно на това, в което вярвате, да се превръщате почти в слепец, за да привлечете ухажори, никога няма да работи във ваша полза.

— Не се опитвах да привлека всички, а само него. И преди да ме помислите за глупачка, знайте, че го дочух да казва как не харесва жени, които носят очила. Затова естествено, аз... — Тя замлъкна и присви очи срещу него с подозрение. — Защо изведнъж се променихте?

Той не бе съвсем сигурен, че е чул правилно.

— Извинете? — каза, навеждайки глава по-близо.

Нежният ѝ лимонов аромат подразни сетивата му.

— *Вие* ми се притекохте на помощ, милорд.

Не му убягна как тя наблегна на думата „вие“. Със същия успех можеше да е изрекла „презреният звяр“ вместо това.

— Имах желание да танцувам — отговори той с кратко присвиване на рамене. — Ласкаете се, ако му придавате по-голямо значение.

— Не. Врълетях върху вас, когато си тръгнахте.

— Не — възрази Ротбъри и челюстта му се стегна. — Търсех си дама.

— Пред празната врата?

— Мис Грийн — започна той, чувствайки се съвсем като изобличен в лъжа. — Винаги ли разпитвате партньорите си за танци?

— Какво го предизвика?

Проклятие. Тя бе превъплъщение на досадата. Не можеше ли един мъж да покани дама на танц, без да му зададат двадесет проклети въпроса?

— Знаете ли какво си мисля, милорд?

— Не се съмнявам, че ще ми кажете.

— Мисля, че жадувате за шанс да се поправите. Да се превърнете в джентълмен, може би.

— Така ли било? — Не си направи труда да прикрие нотката на сарказъм в гласа си.

— Права ли съм?

— Съвсем не. — Погледът му бавно обходи поръбения ѝ с дантела корсаж, преди да се върне към очите ѝ само в случай, че не го е взела насериозно.

Шарлот обаче бе прекалено умна, за да повярва, че мъж като лорд Ротбъри наистина би оценил фигурата ѝ. Тя може и да беше малко наивна и доверчива, но бе напълно наясно, че възмутителната му оценка на женствената ѝ привлекателност — или липсата ѝ — нямаше нищо общо с искрен интерес, а беше по-скоро опит да я отклони от правилната следа, така да се каже. Но не беше толкова лесно да я разубеди човек.

Реакцията му на догадките ѝ пробуди любопитството ѝ. Може би беше права.

— Мисля, че тази вечер се държите благоприлично — каза тя, — защото един конкретен човек е в стаята. По-точно лейди Розалинд Дивайн.

— А аз си мисля, че сте напълно заблудена...

— Не съм съгласна.

— ... и невероятно любопитна.

— Е, пожелавам ви всичкия късмет на света, милорд — отвърна му колкото се може по-внимателно. — Ще се нуждаете от него.

Шарлот почувства как при думите ѝ раменете му се напрегнаха под пръстите ѝ. Въпреки това, изглежда не можеше да се спре. Просто се опитваше да бъде услужлива.

— Честно — продължи тя, — как въобще е възможно да сте очаквали друго? Не е ли графската титла Ротбъри синоним на грях и скандал стотици години наред? — Действително, известен с хитростта и покварата си, родът Ротбъри не заслужаваше доверие. — Може би в това се крият проблемите ви, милорд. Знам, че е ужасно разочароващо да го чуете, но е напълно възможно никога да не успеете да се извисите над буренясалия път на разврат, който мъжете от вашето семейство толкова усърдно са положили.

Един мускул заигра на бузата му. Шарлот веднага съжали за думите си.

Приближиха се до ниша, образувана от откоси извисяваща се кремава коприна, драпирана върху алабастрови колони. Преди тя да

успее да изрече още нещо, Ротбъри изостави валсовата поза и я сграбчи за кръста.

С едно вихрено движение той я повдигна и я вкара в копринения пашкул, с което умело ги скри от поглед.

Сърцето ѝ отекна в ушите ѝ.

— Прекалих. — Тя се втурна напред към това, което се надяваше да е тесният отвор в плата.

Ротбъри кимна заплашително и пристъпи към нея, блокирайки пътя ѝ за бягство. Топлите му очи с цвят на уиски се превърнаха в ледени кристали от кехлибар.

— Насред балната зала не е най-подходящото място да използваме езиците си като оръжие, нали?

Шарлот разтри ръце, когато тръпка премина през нея. Той бе горделив мъж. Най-добрата ѝ приятелка, Маделин Хейууд, постоянно твърдеше, че ѝ прилича на жълтеникавокафяв лъв. Вероятно бе наранила гордостта му с грубите си думи. Разбира се, допускаше, че това не бе най-умното нещо, което можеше да направи. Нито най-любезното. Все пак той я беше поканил на танц. А сега тя го обиждаше!

До този момент бе успяла само да се изложи. Сега обаче, голямата ѝ уста май я беше забъркала в особен вид неприятности, с които не знаеше как да се справи. Някак си просто едно извинение нямаше да го умилостиви, разсъждаваше Шарлот.

Този мъж бе прочут развратник. Всъщност, ако само поискаше, можеше да направи живота ѝ отвратителен. Като започне с похищение насред балната зала, ей така, за спорта.

Той беше известен с това, че използва жените. Караше ги да вярват, че се стреми към сърцата им, само за да ги изостави в търсене на следващата благосклонна жертва. А тя беше чувала, че те винаги са благосклонни, колкото да бъдат примамени да повярват, че в очите му се крие любов, а не просто похот.

Тя вдигна поглед, надявайки се чертите на лицето ѝ да останат безстрастни. Той бе толкова опустошително красив, че ѝ бе трудно да го постигне. Копринен, пепеляворус кичур коса се измъкна от кожената му връзка, която винаги използваше, за да прибира назад косата си и падна върху слепоочието му.

Нелепа мисъл изникна в съзнанието ѝ. Може би прилагаше някакъв вид заклинание върху жените, за да ги накара да правят това, което иска.

Внезапно тя се почувства като мишка, уловена от ноктите на лъв. А всички знаеха какво правят котките със своята плячка — замъкваха я в ъгъла, за да си поиграят с нея. Преди да я погълнат.

Шарлот преглътна тежко.

— Какво имате предвид, сър?

— Наистина е много просто — бавно отговори той. — Няма нужда да изглеждате така, сякаш ви е страх, че ще ви излапам в следващата секунда.

— Д-добре съм — каза тя, огорчена, че заеква. — Жени като мен обикновено не са ваша плячка, затова мога да допусна, че съм в пълна безопасност тук... насаме с вас... — тя направи неопределен жест към коприната, която ги обграждаше — докато се крием зад тази завеса. Сами. Много сами.

Докато тя се запъваше с обясненията на доводите си, Ротбъри кръстоса ръце на гърдите си и започна да я изучава със студен поглед.

— Човек никога не бива да допуска, мис Грийн — възрази мрачно той.

— Да, е, аз трябва да тръгвам.

— Съвсем правилно. Преди да тръгнете обаче, трябва да ми кажете, защо вярвате, че лейди Розалинд е... над моите възможности, да речем? Нямам търпение да чуя аргументите ви.

В този момент, раменете ѝ се отпуснаха. Разбира се, че не беше издърпал Шарлот от балната зала, за да я съблазнява. Как можа изобщо да си помисли нещо друго?

Вероятно я бе отвел така внезапно настрани, просто защото по случайност се познаваше с лейди Розалинд. Да не говорим, че Шарлот може би беше единствената добродетелна млада дама, която можеше да разговаря с Ротбъри без моментално да припадне.

Тя въздъхна. Очевидно, той не обичаше да му се казва истината. Предположи, че любезността изисква да го успокои.

— Просто... Вярвам, че единственият начин да се сдобием някога с шанса да я спечелите, е да получите помощ.

— Вашата помощ?

— Може би.

Намек за прикрит инат стегна брадичката му.

— Абсурд. — Хипнотизиращият му поглед остана втренчен в нея. — Не се нуждая от помощ. Особено от вашата.

— Добре. — Непоносим мъж. — Защото не съм ви я предлагала.

Извън драпирания им в плат пашкул, валсът приближаваше към края си.

— Трябва да вървя — съобщи тя.

Но въпреки нуждата да бърза, се поколеба, чудейки се какво ли би било да бъде търсена жена. На която да се възхищават, завиждат и която е желана. Да бъде преследвана от мъже... от този мъж. Дали поведението ѝ щеше да бъде сравнимо с това на лейди Розалинд? Щеше ли да е способна да устои на неговото внимание?

Разтърси глава и се закле най-накрая да сложи край на склонността си да витае в облаците. Дари Ротбъри със стегната, учтива усмивка, извини се и опита да го заобиколи.

Със светкавично бързо движение, той я пое в ръцете си, плавно измъквайки ги от скривалището им. Без да спират, те се присъединиха отново към другите танцуващи двойки. Тя предположи, че за случайните свидетели, ще изглежда сякаш несръчно са се заплели в пищната украса на херцога.

Шарлот почувства изгаряща топлина да се излъчва от мястото, където сигурните му пръсти притискаха гърба ѝ, докато другата му ръка спокойно държеше нейната. Бе действал толкова бързо, че дъхът ѝ заседна в гърлото.

Музиката завърши тържествено. Нежно, той я освободи от прегръдката си, а полите ѝ се прибраха с полюшване обратно на мястото си.

— Не исках да любопитствам — обясни тя, чувствайки, че трябва да каже нещо. — И не исках да ви обидя.

— Не е от значение, уверявам ви.

Устните ѝ се разделиха, когато издиша колебливо.

— Предполагам, че няма да ме придружите обратно до майка ми.

— Ами, не. Но мисля, че разбирате защо. Намирам, че не съм в настроение да бъда удрян за покаяние, задето просто съм танцувал с вас.

— О, боже. Правилно. Тя го направи веднъж, нали?

Преди този инцидент, Ротбъри смяташе, че дамските чантички нямат никакво друго предназначение, освен да допълват женския тоалет. Нямахше идея, че могат да бъдат използвани като оръжие. Майката на мис Грийн обаче беше на друго мнение.

— Никога няма да го забравя.

Тя се сви.

— Съжалявам. Тя се държи много покровителствено, а вие сте...

— Бузите ѝ поруменяха, когато осъзна какво се канеше да му каже в лицето.

Той се усмихна леко на нейната нерешителност.

— От много лош сорт?

— Точно — каза тя, като изглеждаше облекчена.

— Е, тогава — започна той и повдигна крайчеца на устните си в усмивка, — в такъв случай, трябва да допуснем, че мъжете от лош сорт ви действат успокояващо.

— О, не знам. Всеки път, когато ви видя, не мога да не си мисля за всички порочни неща, които сте направили и тогава усещам кожата си като в пламъци. — Тя ахна и цялата се изчерви. — Това въобще не прозвуча, както трябва.

Той се усмихна мрачно.

— Не мисля, че е възможно да прозвучи, както трябва.

Шарлот изглеждаше така, сякаш ако наблизко имаше някоя канара, тя с удоволствие би се скрила зад нея.

— Всичко е наред, мис Грийн. Наричали са ме и по-лошо. Много по-лошо. — И Ротбъри предполагаше, че си е заслужил всеки прякор, който са му хвърляли в лицето. Въпреки това, мис Грийн беше порядъчна млада дама, а порядъчните млади дами не сипеха обиди, независимо колко си го заслужаваше човекът насреща им.

— Освен това — добави той, — не е като да сте обидили архиепископа или краля, всъщност. Зная какъв съм.

След кратко колебание, тя склони глава.

— Благодаря ви за танца.

Той също наклони своята.

После Ротбъри се обърна да си върви, но след около пет крачки хвърли поглед през рамо. Със странно чувство на задоволство видя как тя издърпва очилата от корсажа си и ги слага на носа си, където им

беше мястото. Потисна усмивката си, изумен, както винаги, от това как тя успя да му влезе под кожата.

Действително, през поколенията графската титла Ротбъри бе синоним на разврат, залагания, прекалено много вино и прекалено много жени. Мъжете в семейството му несъмнено никога не се наемаха да спасяват очилати самотници от унижението да останат единствени без кавалер за танца.

Ротбъри се обърна да напусне залата, пренебрегвайки любопитните погледи на неколцина гости, които очевидно се чудеха защо, по дяволите, изобщо ще си прави труда да обръща внимание на настоящата самотница на Лондон. Той, настоящият негодник. Без съмнение всички си мислеха, че тя ще бъде новото му завоевание.

Не ги обвиняваше. Защото в действителност точно това правеше и точно това представляваше. *Прелъсти и завладей. Пленяй и манипулирай.* Използвач на жени.

Как ли щяха да му се подиграват, размишляваше горчиво Ротбъри, ако знаеха, че тайно е влюбен в наивната малка девойка, с очилата и всичко останало.

2

„Един джентълмен ухажва своята любима по подходящ начин.“

Лондон

Април 1814

— О, лека нощ! О, лека нощ! Тъй сладка е...^[1]

Една дебела саксия с розови бегонии прелетя през хладния вечерен въздух и се разби върху моравата в смесица от счупен порцелан, вода и смачкани цветя.

Очевидно, да стоиш под прозореца на възлюбената си, намиращ се на втория етаж, докато цитираш Шекспир, не създаваше онова предизвикващо тръпки чувство, което човек би очаквал. Особено, ако мъжът, който рецитираше, без съмнение бе пиян... и ужасно нежелан, ако хвърляните предмети бяха някакъв знак.

Гледайки към градината на съседната къща от прозореца си на втория етаж, Шарлот облегна лакти на перваза, подпряла брадичка на ръцете си.

Да се наеме къща в съседство със зашеметяващо красивата наследница лейди Розалинд, със сигурност се бе оказало забавно. През целия ден, редица мъже обикаляха наперени като петли пред портата ѝ, напред-назад, надявайки се или на случайна среща или просто да зърнат така желаната дама. Шарлот поклати глава. Жената нямаше никакво спокойствие. Милата, посмееше ли да посети някой бал и на следващия ден тълпи от джентълмени се появяваха на прага ѝ. Носеха ѝ цветя, кошници със сладкиши, пееха балади, а един дори ѝ доведе кон. Някои от мъжете бяха допуснати вътре, но повечето бяха върнати учтиво. Може би този долу беше един от отхвърлените, пиян и решен да я спечели някак си.

Несъмнено невеж за нейното присъствие — без да споменаваме за едва избегнатия сблъсък със саксийното растение — мъжът отдолу

редуваше мънкане с подсвиркване, сякаш викаше своето коли. Устните на Шарлот потрепнаха и тя поклати тъжно глава. Мъжете можеха да бъдат такива глупаци в компанията на красиви жени.

Първите ивици светлина просветнаха на хоризонта и първите чуруликания на врабчетата прозвучаха в далечината, тъй като романтичният пияница несъмнено беше изплашил всичките им птички с крясъците си.

Защо никой не изпрати да повикат мировия съдия, зачуди се тя. Може би, защото повечето ѝ съседни току-що си бяха легнали, изтощени от безкрайна поредица от празненства. В действителност, Шарлот и майка ѝ тъкмо се бяха оттеглили, след като се завърнаха от бал. А младата жена често не успяваше да се успокои достатъчно, за да заспи след нощи като тази и нерядко лежеше будна с часове.

— Проклетие — недоволно извика мъжът, оглеждайки се наоколо. — Сега пък къде отиде, по дяволите?

Макар да бе почти на разсъмване, все още беше тъмно и тихо. Не изглеждаше да има някой друг наоколо, поне не и в сенчестите градини зад точно този ред от имения. На кого си мислеше, че говори той?

Докато мъжът се отдалечаваше самоуверено към гъста група дървета, Шарлот изправи очилата си, изучавайки безбройните предмети, разпръснати из моравата.

Имаше калъп сапун, три декоративни възглавнички, богато украсена мастилница, няколко поизгорели свещи, дамска четка за коса и нещо, което се оказа малка дървена патица. Очевидно мъжът беше прекарал тук известно време.

Звукът от свистяща хартия привлече вниманието на Шарлот. Тя погледна точно навреме, за да стане свидетел, как една дъска за писане пада през прозореца. За един кратък миг се зачуди дали в края на краищата мъжът може да не е пиян, а просто да е изстрадал последствията от удар в главата от няколко или всичките тези предмети.

Когато погледна надолу, осъзна, че го е изгубила от поглед. Беше ли си тръгнал? Взирайки се в тъмнината, очите ѝ едва различаха високата сянка измежду дърветата. Беше обгърнал с ръка ствола на една бреза, създавайки впечатлението, че я пази, за да не падне. Макар по всяка вероятност да беше обратното.

Въпреки че голям оголен клон скриваше по-голяма част от лицето му, тя можеше да види, че не носи палто или жилетка, само свободна бяла риза, скандално разкопчана до средата на гърдите му.

За секунда Шарлот се замисли върху възможността той да е обикновен мъж, може би дори странстващ слуга, но имаше нещо неоспоримо величествено в него, което го отличаваше, въпреки пияното му състояние.

Дори на слабата светлина, излъчвана от няколкото осветени прозореца на именията, тя можеше да забележи, че тялото на мъжа е атлетично и приятно за женското око. Не беше младо, сляпо влюбено хлапе, което провъзгласява любовта си. Той бе мъж.

Очевидно крайно упорит, но все пак мъж. Висок и с жилести мускули, стегната талия, тесни бедра и силни крака, обгърнати от черни бричове, които несъмнено трябваше да е нахлузвал сантиметър по сантиметър. Много тесни панталони. Шарлот почти въздъхна.

Защо не можеше да не обръща внимание на такива неща? Би трябвало да затвори прозореца и да се върне в леглото.

Мъжът под дървото започна да мърмори, връщайки вниманието ѝ към настоящето. Този определено принадлежеше към категорията на негодниците, група мъже, които наскоро се беше заклела да избягва на всяка цена. Не че се избиваха пред вратата ѝ, но все пак.

Видя как измъкна празна гарафа за бренди от тревата. Намръщен, джентълменът затвори едно око, за да надникне вътре през тясното стъклено гърло. Когато откри, че е празна, сви рамене и хвърли бутилката през рамо.

В този момент се появи вятър, носейки със себе си хладното напомняне, че зимата все още спира настъпването на пролетта тук, в Лондон. Шарлот потрепери, придърпвайки краищата на белия си вълнен шал по-близо.

— Какво е едно име? — обяви изведнъж мъжът, скрит в сенките, а дълбокият му глас гръмна високо в тъмното, карайки Шарлот почти да изскочи от дебелиите си, вълнени дълги чорапи, които носеше в леглото. — Туй, което зовем ний „роза“, ще ухае сладко под всяко друго име.^[2]

След като подсили цитата с ненавременно хълцане, той направи две големи, лениви крачки изпод подслона на дърветата... и тогава веднага се наложи да се приведе за прикритие под клоните.

Един голям ботуш беше добавен към инвентара от вещи, разхвърляни по земята.

Шарлот ахна. Не заради ботуша, въпреки че наистина беше неочакван. Не, дъхът ѝ секна, защото тя най-накрая разпозна пияния мъж.

Това беше не някой друг, а именно лорд Ротбъри: прочут развратник и нечестен грешник, отдавал се на хазарта с карти, коне и безброй жени. Без да споменаваме, че бе и нейният неохотен спасител в нощта на бала за лов на невести от миналата есен.

Той бе образец на бронзова мъжка красота или привлекателност, ако подобно определение можеше да се използва за един мъж. Окаляната репутация на графа караше подходящите дами на възраст за женене да се държат на разстояние от него, но това не ги спираше да го зяпат... и въздишат по него.

Отличен танцьор, лорд Ротбъри беше поканил Шарлот на танц седем пъти и половина през последните четири години. Половината беше за онзи път, когато майка ѝ с маршова стъпка пристъпи на подиума за танци и насилствено издърпа Шарлот от обятията му, удряйки ръката му многократно с дамската си чантичка.

Колкото и унижително да беше, това не спря Шарлот да го гледа през рамо, докато майка ѝ я извеждаше от стаята. Той също бе наблюдавал оттеглянето ѝ. Винаги се беше чудила защо.

Въпреки това, да мечтае за лорд Ротбъри беше ужасна, греховна слабост от нейна страна, отстрана на която и да е млада дама, всъщност. Графската титла Ротбъри бе свързвана с грехове и скандали стотици години наред. Беше за доброто на Шарлот и репутацията ѝ, че тя просто се бе оказала незабележима за него. Беше му навик да отделя внимание само на най-пленителните от всички жени.

С изключение, разбира се, на онази нощ.

Неговият мил жест я бе разтърсил до пръстите на краката. Въпреки това, наскоро се бе научила да не позволява подобни неща да ѝ замайват главата. Той просто бе мил, предполагаше тя. Нищо повече. Несъмнено за него е било обикновен танц. Порочен или романтичен, лорд Ротбъри нямаше никакви намерения спрямо нея. Ако бе искал Шарлот, тя щеше да е разбрала още преди векове.

Но той наистина беше великолепен, помисли си с нова въздишка. Висок и мъжествен, графът поддържаше изтънчена елегантност в

облеклото и обносните си, която противоречеше на порочния му ум. Каквото и да правеше — разходка, танц, разговор или езда — правеше го, изглеждайки напълно пленяващо.

С изключение, очевидно, на тази нощ.

Но любовта, размишляваше Шарлот, може да направи това с човек. Отслабва волята, изпитва решителността му, изменя възгледите му, кара го да върши идиотски неща — като да стои под нечий прозорец в четири часа сутринта и да бъде удрян от лични вещи.

Разбира се, че ще бъде тук точно тази сутрин. Макар да бе добър приятел с по-младия брат на Розалинд, лорд Тристан, му бе забранено да посещава имението, когато херцогът не беше тук. А херцогът и неговата нова херцогиня понастоящем пътуваха из Уелс на своето сватбено пътешествие.

Което, разбира се, беше оставило лейди Розалинд съвсем лишена от упоритата защита на по-големия ѝ брат.

Малка въздишка се изплъзна от устните ѝ. Щеше ли някога да се научи Ротбъри? Красивата лейди Розалинд можеше да има всеки мъж, когото поиска. Защо, за бога, би избрала да общува с негодници? И какво точно беше прихванало Ротбъри тази нощ? Не си бе помисляла, че е от типа мъже, които се държат като безнадеждно влюбени. Още не можеше да повярва.

Поклати глава с презрение, убедена, че никога няма да разбере напълно привичките на елита на висшето общество. Преди да се отблъсне от перваза и да се върне в леглото, си открадна още един поглед към него.

В този момент той за пореден път се появи иззад дървото, а клоните вече не му предлагаха подслон, полюлявани от засилващия се вятър.

Заобикаляйки опитно разхвърляните вещи, графът се отправи с бавна крачка към градинския кът с гъсти храсти. Без кожената връзка, която той винаги използваше, за да връзва косата си назад, разрошените му, тъмнорозови коси се къдреха на тила му по измамно момчешки начин.

— Какво каза? — провлачено попита Ротбъри, звучейки по-малко като пиян и повече като опитен прелъстител, за каквото го считаха — най-вероятно, защото сега говореше на френски.

Шарлот продължи да подслушва, благодарна на факта, че действително бе обръщала внимание на уроците си по френски.

— Ще се криеш там цяла вечер — запита той, — или ще излезеш и ще ми помогнеш?

Огромна тъмна сянка се появи иззад гъстата група от високи храсти, сгушени в близост до стената на имението, под прозореца на Розалинд. Лъскавата козина на звяра блещукаше на слабата светлина. Като се изключи това, красивият кон бе почти незабележим в тъмното.

— Ето те и теб. — Пресягайки се, Ротбъри разроши разбърканата абаносова грива между ушите на коня, точно както човек би направил с косата на обично дете.

Що за мъж говореше на коня си все едно е човек? На френски при това?

— Както си и мислех — каза той нежно на животното. — Ти си малък страхливец. Изплашен от жена.

Конят изпръхтя, тръскайки изящната си глава.

— Какво знаеш ти изобщо? — измърмори Ротбъри. — От къде може да знае тя, че сърцето ми не е заето? Взема се за проклет четец на мисли? Въпреки това ще я спечеля.

— Боже мой, съмнявам се — изкикоти се Шарлот, след което ахна. Небеса, беше ли достигнал гласът ѝ до него?

Бронзовата глава на Ротбъри рязко се вдигна в нейна посока.

Очевидно беше. Твърде късно, тя притисна ръка към устата си.

— Кой е там? — попита той, вече на английски. — Покажи се!

Всеки неин мускул замръзна. Задържа дъха си, надявайки се графът скоро да подмине това, което си мислеше, че е чул. Шарлот плъзна крак назад, като планираше просто да се скрие във вътрешността на спалнята си.

Движение, идващо откъм прозореца на съседната къща, привлече вниманието ѝ. Устата ѝ се отвори в шок. Незабележимо за графа, някой, най-вероятно Розалинд, сега държеше един доста обемен том навън през прозореца.

Точно над главата му.

Намерението беше очевидно.

Шарлот се наведе напред и паниката накъса думите ѝ.

— Ваша Светлост! — провикна се от прозореца си, сочейки. — Книга!

Привидно, без да се учудва от изявлението ѝ, несъмнено в резултат на обилното пиене, обикновено елегантният и важно изглеждащ граф просто повдигна вежда.

— Книга? Моля за извинение, но не съм дребен крадец на книги, мис.

— *Не!* Наведи се, ти болен от любов палячо.

— Патица^[3]? Ако искаш една от тези, *cherie*^[4], мисля, че видях ей там. — Мъжът направи нехайно жест с ръка към моравата.

Погледна нагоре. Но беше прекалено късно. Преди да успее да премигне, книгата се приземи върху главата на графа с глух звук. Конят му отново се скри зад храстите в лек галоп.

Стенейки, Ротбъри рухна тежко на земята, а ръката му се изхлузи от широките му гърди и падна безжизнено на тревата.

— О-боже-о-боже-о-боже — повтаряше тревожно Шарлот, докато се движеше напред-назад, чудейки се какво трябва да направи.

Сграбчи перваза и се вгледа навън. Нищо не помръдваше. Наоколо нямаше нито едно живо същество. Дори птиците в далечината бяха утихнали.

Трябваше ли просто да го остави да лежи там и да се върне в леглото? Да, определено да, тя трябваше... но нямаше да го направи. Как можеше да не се притече на помощ на мъж, който я бе спасявал? Мили боже, възможно беше да е мъртъв!

След като изтича през стаята си, напъха краката си в чифт ботуши, без да завърже връзките. Те се развяваха встрани, докато пристъпваше бързо надолу по стълбите и в предния салон. Като се придвижваше из къщата колкото се може по-тихо, Шарлот се насочи към задната част. Когато достигна задната врата, се плъзна навън и забърза, забавяйки крачка само за момент, за да прескочи един нисък жив плет. Почти се спъна на връзките си, което щеше да я запрати върху графа, но успя да възстанови равновесие точно навреме.

Задъхвайки се от усилието, Шарлот сложи ръцете на кръста си, докато изучаваше проснатата фигура на мъжа. Беше облекчена да види, че гърдите му се надигаха и спадаха, бавно и ритмично. Погледът ѝ се плъзна надолу по твърдото му, слабо и мускулесто тяло, като забеляза очарователно раздърпаните дрехи. Знаеше, че не трябва да мисли подобни неща точно в този момент, но той изглеждаше

толкова... толкова висок. Наистина, вероятно спеше в огромно легло или в противен случай краката му щяха да висят от ръба.

Повдигна брадичка и хвърли кратък поглед към прозореца си отсреща, казвайки си безмълвно, че е същинска идиотка да дойде до тук, за да му помага.

Боже мили, скоро щеше да се съмне. Но тя не би могла просто да го остави тук. Вероятно можеше да го събуди набързо и да поеме обратно, преди някой да я забележи в нощната ѝ роба в градината с един негодник.

— Може би трябва да си тръгна — промърмори и тревожно смръщване помрачи челото ѝ. — Дори в безсъзнание си опасен за репутацията ми.

[1] Цитат от „Ромео и Жулиета“, превод Валери Петров. — Б.пр.

↑

[2] Цитат от „Ромео и Жулиета“, превод Валери Петров. — Б.пр.

↑

[3] Игра на думи — Duck на английски език означава и патица, и наведи се бързо. — Б.пр. ↑

[4] скъпа (фр.). — Б.пр. ↑

3

„Умът на един джентълмен е винаги бистър, а рефлексите му — изострени.“

— Милорд? Добре ли сте?

Ротбъри вдиша свежия, леко подправен с лимонов аромат въздух, носещ се около него. Уханието проникваше дълбоко в дробовете му, предизвиквайки неочакван пристъп на отзивчивост.

Очи с цвят на сапфир се размазаха и завъртяха пред погледа му.

— Недей да предизвикваш отчаяния.^[1]

— Мисля, че стига толкова Шекспир за една вечер, милорд.

За момент сякаш въздухът заблестя над главата ѝ, което предизвика ново смущение у него.

— Ти ангел ли си? — чу се той да мърмори.

— Добре ли сте? — попита нежният ѝ глас, който звучеше сякаш едва сдържа смеха си.

Ротбъри затвори очи, когато остра болка прониза задната част на черепа му, изкушавайки го да се предаде на блаженото царство от безтегловно забвение.

— По дяволите.

— Мисля, че си ударихте главата на камък, когато паднахте. И моля ви, не проклинайте, милорд — отговори ангелът над него.

— Мъртъв ли съм?

Миг на тишина, после се чу тихо шумолене на плат. Звучеше сякаш го обгръща. Ароматът ѝ със сигурност го правеше — нежни цитруси и топлина.

Ммм. Той се усмихна.

— Ухаеш на слънце.

Какво нелепо изказване. Може би беше мъртъв... и в рая. Не, не можеше да бъде. Твърде много хора му бяха казвали, че единствен е отговорен за пламтящата пътека към Ада.

— Не, не сте мъртъв — каза ангелът с равен тон. — Но мисля, че познавам някого, на когото му се иска да бяхте.

— Нахален ангел — измърмори той. Още със затворени очи, Ротбъри се надигна, за да се подпре на лакти. Внезапна вълна на замаяност му докара световъртеж. — По дявол...

Нежна длан затисна устата му, изненадвайки го и заглушавайки проклятието му.

— Казах ви — смърри го тя леко, — без повече ругатни.

Усещаше дланта ѝ топла срещу устните си.

— Не може да вините никой друг, освен себе си за случилото се — скара му се и звучеше досущ като намръщена дойка. — Дамата не ви желае.

Дама? Каква дама? Тази дама?

Ръката ѝ, разбира се, заглуши следващия му коментар. Ако беше в различно разположение на духа и не изпитваше такава отвратителна болка, щеше да му е приятно да я захапне леко, дори само за да чуе възмутеното ѝ ахване. В момента обаче реши, че най-добрата стратегия за действие е просто да си лежи там. Освен това тя ухаеше направо разкошно.

— Обещавате ли да не употребявате повече вулгарен език, сър?

— Ммм — което щеше да е най-добре да е разбрала, че означава „да“ или той със сигурност щеше да я ухапе.

Младият мъж сложи ръка на сърцето си в случай, че не го разбере.

— Добре тогава — каза тя и потисна смеха, криещ се в тона ѝ. — Какво бихте искали да кажете?

Устата му бе освободена, но Ротбъри предполагаше, че ръката ѝ е останала наблизко за всеки случай.

— Какво, по д... — Спря, усетил се навреме. — Какво се случи?

Косата при слепоочията му бе пригладена с нежни движения.

— Мога само да гадая, наистина.

— Е, защо не опитате — отвърна той, доволен да забележи, че нетърпението, наследствена черта на характера му, е останало непокътнато.

Тя въздъхна, леко и женствено. У него се породил импулсът да я погледне, но се тревожеше, че ще му стане лошо, ако дръзне да отвори очи.

— Можете ли да си спомните какво се случи? — колебливо попита тя.

— Не точно.

— Вярвам, че една доста ядосана дама изпусна един доста тежък том през прозореца си.

И тогава спомените заляха Ротбъри. Направо като порой. Щом се появеше някоя мисъл, веднага бе помитана от друга.

Спомни си как стои в градската си къща. Сам. Спомни си, че изпи половин бутилка уиски, за да отпразнува факта, че най-добрият му приятел бе избрал друга, а не мис Грийн. След това си припомни, че дори Тристан вече да беше извън картинката, той никога нямаше да се осмели да посегне към мис Грийн. После се сети за втората половина от бутилката с уиски. След това изобщо не можеше да си спомни нещо кой знае колко важно.

Добре де, това не беше напълно вярно. Той бе мъж, който носи на пиене... понякога. Само ако е обядвал обилно. И вечерял в огромни количества. Тръсна глава, за да избистри ума си. Не, всъщност си спомняше как излезе залитайки от къщата и се отправи към конюшните, с мисълта, че ще язди до тук и ще вложи цялото си сърце в ухаждането на сестрата на херцога. И защо не, по дяволите? Той трябваше да се ожени. А тя беше красива. И мила. И... е, фактически не знаеше кой знае колко за нея. Но така беше с всички, наистина. Красиви непознати. Всички, с изключение на една.

Другата, тази, която се промъкваше в сърцето му със своята нежност и чиято непредубедена усмивка го караше да мисли, че в него има доброта — сега тя можеше наистина да го нарани. Затова стоеше настрана. Преструваше се, че му е все едно. Беше страхливец.

Докато Шарлот пърхаше с мигли към Тристан през последните шест години, без да удостои Ротбъри дори с един поглед, той преследваше други жени с надеждата, че един ден някоя от тях ще прогони привързаността му към нея. Ще го накара да я забрави, да забрави, че е влюбена в най-добрия му приятел. Надяваше се, че обичта ѝ към Тристан е само ученическо увлечение, но дори и да не беше, представляваше вид любов, тя я отдаваше, а той я искаше цялата за себе си.

— Имайки предвид репутацията ви и как обществото се отнася към вас — изтъкна ангелът точно в този момент, — подозирам, че мъж

като вас провокира подобни свади доста често.

Той започна да отрича предположението ѝ, но размисли. Крайно време беше да отвори очи и да види с кого всъщност разговаря.

След няколко бързи премигвания, успя да направи точно това, взирайки се в малко, сърцевидно лице. Красиво лице. Не на изкусна прелъстителка или студенокръвна куртизанка, а женствено, с деликатни черти. Той познаваше това лице. Обожаваше това лице.

— Мис Шарлот Грийн — констатира най-накрая Ротбъри, като рискува и повдигна глава, за да я огледа по-добре.

Седнала до него, прибрала около краката си бялата пола на плътната си нощна роба, тя му се усмихна с тревожни очи в тъмносиньо. Прекрасни сапфирени очи, често скрити зад рамките на малки, кръгли очила.

Честно казано, мис Грийн беше точно обратното на това, което го привличаше обикновено. Беше леко по-слаба, по-ниска и прекалено тиха за вкуса му, който винаги клонеше към пищни, високи и буйни жени. По правило тя не беше от тези, които се открояват. И определено подозираше, че младата жена предпочита да бъде така.

Въпреки това, докато повечето млади контета с готовност омаловажаваха качествата ѝ и тайно се присмиваха на чудатото ѝ поведение зад гърба ѝ, Ротбъри винаги бе усещал намек на стаена страст в тъмносиния ѝ поглед. За разлика от „диамантите“ на висшето общество и жените със съмнително поведение, които дебнеха по баловете, напълно наясно със своята красота и силата, която я съпровождаше, мис Грийн се движеше като жена, която още не е осъзнала колко съвършено прелестна е в действителност. Тя стоеше до стената, понякога почти без да откъсва очи от пода, рядко говореше с други, освен с най-близките си приятели и отбягваше ситуации, които изискваха да общува с противоположния пол.

Беше странно, че обръща внимание на тези детайли в една толкова скромна жена. Беше странно и че въобще я е забелязал. Но той винаги го правеше. В секундата, в която тя влезе в стаята.

Обзе го внезапно раздражение.

Откри, че се чувства засрамен, задето тя трябваше да го види в подобно отвратително състояние. Тръсна глава в опит да я проясни. Нима преди малко бе рецитирал Шекспир под прозореца на Розалинд? Потисна един стон и безмълвно се закле никога повече да не се

докосва до джин. Или я почакай, май беше уиски, нали? Исусе, вече не можеше да си спомни.

— Мис Грийн, ако обещаете никога да не изричате и думичка на друга жива душа за твърде идиотското ми поведение тази вечер, ще ви дължа една огромна услуга.

Тя му се усмихна леко.

— Съгласна. По-добре ли се чувствате?

Той кимна едва-едва, мислите му все още бяха помрачени от подпийването и пулсиращия череп.

— Добре — каза тя с въздишка. — Първоначално си помислих, че ви е убила и върху мен ще падне вината.

— Вашата самоотверженост ме поразява.

Коментарът му предизвика само една кисела усмивка.

— Напълно пиян и при това язвителен. Смея да кажа, че е наистина впечатляващо. — Шарлот се доближи и прошепна заговорнически. — Колкото до дамата — посочи към прозореца, — вярвам, че тя не таи какъвто и да било интерес към вашето внимание.

— Знам — прошепна в отговор Ротбъри, наблюдавайки я отблизо с притворени очи.

Тя го погледна замислено.

— И все още сте решен да я преследвате? Всички знаят, че херцогът никога няма да ви допусне близо до по-малката си сестричка.

Той знаеше това, разбира се. Със сигурност, лейди Розалинд не беше единствената жена, която е опитвал да ухажва и му е отказвала, или му е била отказвана. Но техните откази никога не го бяха притеснявали. Отърсваше се от тях с лекота.

— Защото аз съм негодник, нали така?

— Да — отговори тя категорично. — Предполагам, че репутацията на развратник има навик да застава на пътя ви?

— Съгласен съм. — Особено, когато човек най-малко има желание да си го признае.

Той се опита да ѝ отпрати мрачен, съблазнителен поглед. Нещо, с което или да я принуди да спре да си пъха носа в личните му дела или още по-добре: да я накара да побегне към небрежната си настойница. Но при сегашното си физическо състояние, не можеше да събере сили, дори за да повдигне вежда.

— А вие пък откъде се появихте? — попита графът, като внезапно му се прииска да не беше прекалявал с пиенето чак толкова. — До преди минута ви нямаше, а в следващата — ето ви тук.

— Бях будна.

— В този час? — Не че в същия момент самият той имаше някаква реална представа за времето. Но поне все още беше тъмно, макар да подозираше, че скоро ще съмне.

Видения на спящата мис Грийн заляха мислите му. Представи си, че косата ѝ с цвят на пшеница е разпусната, обгърнала възглавницата като златен флаг. Разбира се, смяташе, че тя се върти в съня си, което караше нощницата ѝ да се набира на ханша, разкривайки бедрата ѝ, гладки като сметана, а копринената ѝ...

— Бихте ли искал да повикам лекар? — попита тя. — Започнахте да изглеждате зачервен.

Графът преглътна, пропъждайки невероятно прекрасните мисли от главата си.

— Не. Ще се оправя. — И наистина щеше. Той винаги се оправяше. Всъщност бе станал доста вещ в преструването, че е съвсем добре. Нямаше нещо, което малко уиски да не поправи.

Когато мис Грийн кимна в съгласие, погледът на Ротбъри се плъзна по косата ѝ, прибрана назад в дълга, подобна на въже плитка, която почиваше върху гърдите ѝ. Няколко къдрици обрамчваха ушите ѝ, а имаше и един дълъг, свободен кичур, който някак се беше измъкнал.

Той се усмихна, а погледът му се плъзна по останалата част от нея, като започна от бялата панделка, вплетена във високата яка на нощната ѝ роба, чак до мястото, където предполагаше, че се крият краката ѝ, под гънките. Когато най-после се върна на лицето ѝ, тя му се усмихна леко, докато върху прекрасните ѝ черти се прокрадваше уязвимост.

— Сега, когато знам, че сте добре, трябва да тръгвам. Някой може да ни открие.

— Елате тук — чу се да шепне той.

Това беше най-странното, най-необикновеното чувство, което някога бе имал. Поради непонятни за него причини откри, че изпитва силна нужда да я прегърне. Мили боже, може би наистина му трябваше доктор.

И за още по-голяма изненада, тя не хукна в противоположната посока. Всъщност допълзя по-близо и спря точно до бедрото му. Не беше и някоя обиграна, алчна кокетка. Шарлот Грийн беше благовъзпитана, почтена млада дама. Точно от типа, който стоеше настрана от подобните нему.

Сега, когато беше достатъчно близо, за да я докосне, той се пресегна и подръпна една къдрица до ухото ѝ, която подскочи като пружина, когато я пусна.

Тя трябваше да го плесне през ръката, размишляваше Ротбъри. Заслужаваше си го, задето е толкова нахален. Но тя не го направи. Обаче очите ѝ постепенно се присвиваха, сякаш го изучаваше задълбочено.

— Сега — каза той, затваряйки бавно очи, — вече мисля, че трябва да се върнете в спалнята си.

— Знаете ли какво мисля аз, милорд? — внезапно попита тя.

— Кажете ми — отвърна младият мъж с лека усмивка.

— Смятам, че се нуждаем един от друг.

Усмивката му изчезна. Всъщност всичко, което Ротбъри успя да направи, бе да премигне. Нямаше никаква идея накъде върви този разговор и не планираше да разбира. Освен това, напоси си той, трябваше да си тръгне преди Розалинд да хвърли още нещо през прозореца. Щеше да се почувства ужасно, ако нещо, предназначено за него, удари Шарлот.

— Мога ли да ви помоля за помощ, за да се изправя? — Беше му крайно неприятно да я попита, но прецени, че ако не го направи, може да падне.

О, дявол да го вземе. Кого заблуждаваше? Това беше просто извинение да почувства още веднъж допира ѝ върху себе си.

— Разбира се. — Тя се изправи и протегна ръка към него.

Той я пое и се надигна предпазливо, като внимаваше да не падне.

Когато се изправи, се задържа, сграбчвайки в силна хватка най-близкия клон на дървото над главата си. Яростното пулсиране в главата му се извиси до обезпокоително кресчендо, преди да стихне до тъпа болка. Затвори очи за момент и когато ги отвори, мис Грийн стоеше пред него, кършейки ръце.

— Сигурен ли сте, че сте добре?

— Толкова добре, колкото някога ще бъда, предполагам?

— Студено е. Искате ли да използвате моя шал?

Той поклати глава, прикривайки усмивката си от нейното мило предложение с гримаса.

Шарлот пристъпи напред, за да изчисти листата и мръсотията от раменете и косата му. Изправи се на пръсти и повърхностно огледа мястото, където беше ударен. Младият мъж склони глава, за да може тя да вижда.

— Няма кръв — каза Шарлот. — Само лека подутина. Сложете й малко лед, когато се приберете вкъщи и би трябвало да спадне.

Той кимна, чувствайки се за момент като някой друг. Някой, който заслужава внимание от почтена млада дама, а не порицанието й.

— И така, казахте, че се нуждаем един от друг, нали? — Гризеше го любопитството.

— Точно. Виждате ли, как изобщо ще си намеря подходящ съпруг след отказа на лорд Тристан? А вие как ще спечелите лейди Розалинд или която и да е подходяща годеница, ако всички мислят, че сте жалък негодник?

— Хмм. Да, това представлява известен проблем.

Проблем, който ставаше все по-голям с всяка изминала година. Понякога се чудеше дали съдбата не му е отредила да се лута от бална зала в бална зала, в преследване на неподходящата жена, като през цялото време се проклина задето е открил правилния тип дама, но тя е влюбена в някой друг и продължава да се отдалечава от пътя му.

Въпреки това, не можеше да си представи защо мис Грийн мислеше, че той се нуждае от нея. Или може би сега, когато Тристан беше извън картинката...

— Мис Грийн, да не би да предлагате да се ожения за вас?

Прекрасните й очи се ококориха и тогава тя се засмя.

— О, небеса, не — разсмя се младата жена, махайки с ръка. — Не ставайте нелеп. — Покривайки устата си с ръка, тя продължи да се кикоти. Не гръмогласно, забележете, но достатъчно силно, за да го накара да мисли, че ще си спомня думите му дни наред и ще продължава да се подсмивва при мисълта.

И какво точно беше толкова нелепо? Вярно, очакваше да отрече предположението му, но защо, в името на пъкъла, тя намираще идеята да се омъжи за него за особено забавна?

— Никога не бих могла да се омъжа за вас... всъщност или за някой като вас. Може да съм малко импулсивна понякога, но със сигурност си научих урока да не се доверявам на някой негодник със сърцето си. А вие сте, както всеки знае, негодник от най-висока класа.

— Тогава за какво точно предлагате се нуждая от вас? — попита той, напълно наясно, че не е успял да скрие раздразнението в гласа си.

Шарлот въздъхна, а в усмивката ѝ се таеше триумф.

— Това, което ви предлагам, милорд, е приятелство. Взаимно можем да си предоставим един на друг съве...

— Приятелство? — повтори глухо Ротбъри, неспособен да повярва на ушите си. Може би още беше в несвяст. Не бе възможно да е чул правилно.

Мис Грийн му се ухили по такъв начин, сякаш за да го накара да се почувства все едно тя е далеч по-мъдра от него.

— Чували ли сте тази дума?

Той присви очи и ѝ хвърли мрачен поглед, който се надяваше да ѝ покаже, че въобще не я намира за забавна.

— Разбира се, имам много приятели.

— Жени приятели, познати, имам предвид.

— Наистина — бавно отговори Ротбъри. — Имам много от тези.

Младата жена завъртя очи.

— Да, но имате ли реални приятелки? Такива, с които нямате интимни отношения или пламенна история? Или, за да бъдем точни, жени, които никога не биха се оказали провокирани да ви навредят физически?

Нямаше нужда да се замисля. Истината се четеше в мълчанието му.

— Виждате ли — каза тя весело, после сви рамене. — Нуждаете се от мен.

Ротбъри усети, че устните му се раздвижват, но за няколко странни мига не успя да проговори. Нима това младо момиче наистина му предлагаше приятелството си? Защо? Беше дръзка постъпка от нейна страна да се замесва с него.

Той прокара ръка през челюстта си. Исусе, тя бе невинна.

— Ах — започна Ротбъри, като ѝ отправи печална усмивка, — забравихте най-важното, мис Грийн.

— И то е...

— Мъжете и жените не могат да бъдат приятели. Това е невъзможно.

Челото ѝ се набразди.

— И защо не?

Той потисна една усмивка. Господи, беше толкова лесно да я заблуди. Ако беше склонен да го направи, по-точно. Тя бе толкова наивна; графът нямаше никаква идея как е оцеляла в живота досега, без да бъде компрометирана, измамена или принудена да купи трикрак кон поне половин дузина пъти.

Младият мъж прочисти гърло, за да възпре появата на цинична усмивка.

— Защото, мое сладко, сладко наивно създание, похотта несъмнено ще застане на пътя им. Чували сте за нея, нали?

Стискайки устни, младата жена кимна.

— Разбира се.

— Проклятие. Щеше да ми хареса да ви обясня в най-малки подробности. Като едновременно ви давам примери, разбира се.

— Похотта е грях.

— Да, действително е така. Любимият ми. — Ротбъри ѝ се ухили дяволито.

Тя само премигна насреща му.

— Казвахте... — подтикна го Шарлот, очевидно равнодушна.

Графът въздъхна.

— Е, все някой ден, един от нас ще започне да има... помисли за другия. — Наистина, той вече беше набрал преднина в това отношение.

Очите ѝ отново се присвиха върху него по онзи наполовина дразнещ, наполовина очарователен, преценяващ начин.

— Хмм, мислите си, че сте напълно неустоим?

Той отвори уста, вероятно, за да изрече някоя саркастична забележка, но тогава осъзна на какво странно представление бе станала свидетел тази жена само преди миг. Вместо това се засмя.

— Е, естествено, точно сега не съм неустоим. Но обикновено...

— Вашата скромност ме смайва — отвърна тя хладно.

— Вярвайте в каквото искате. Но истината е, че рано или късно ще бъдем напълно обсебени от идеята да разберем какво би било най-накрая да...

— Да не се опитвате да кажете, че сте пробвали преди?

— Не — отвърна той. — Онова, което казвам, е, че хората не решават просто така да станат приятели. Не сме невръстни деца, мис Грийн. Освен това мъжете и жените не могат да бъдат само приятели. Това просто не се случва. — Ротбъри вдигна ръка, когато му се стори, че тя ще го прекъсне. — А дори и да стане, рано или късно привличане, любопитство и изкушение ще изместят приятелството. — И от негова страна процесът беше започнал. Предполагаше, че да бъде „приятел“ с нея само щеше да влоши нещата.

— Сега вие сте този, който забравя най-важното, милорд.

— И то е...

— Аз не предизвиквам похот. Всичко, което провокирам, са прошепнати обещания от мъж, който със следващия си дъх моли друга жена да се омъжи за него. Нещо повече — добави тя енергично, когато той се опита да я прекъсне, — мисля, че ще успея да се сдържам щом става въпрос за вас. Ето защо, предвид всичко това...

— И защо да си правим труда? Какво предполагате може да спечелим от този съюз, се чудя?

— Това зависи само от вас, милорд. — Тя протегна ръка.

Ротбъри се вгледа за секунда в изящните ѝ пръсти, докато непокорно размишляваше какво би могъл да стори, за да предизвика гнева на точно тази жена и да я подтикне да хвърля предмети по главата му, подобно на лейди Розалинд. Поглеждайки към дружелюбното, красиво лице на мис Грийн, той дори не успяваше да си го представи. Тя не можеше да е истинска. Цялата тази среща би могла да е част от странен сън, предизвикан от твърде много уиски и удара по главата му.

Пресегна се и докосна ръката ѝ, като за секунда стисна пръстите ѝ в своите, преди да притисне дланта си към нейната за ръкостискане.

Тя хвърли нервно поглед към съединените им ръце, когато той не успя да издърпа своята.

Вдигайки ръката ѝ към устата си, графът целуна нежно кокалчетата ѝ.

Странно, прелъстяването не беше на преден план в ума му. Точно сега беше зает в опити да я разгадае. Имаше ли дамата нещо наум? Дали се държеше дружелюбно с него, само защото случайно беше добър приятел на Тристан?

— Трябва да тръгвам — измърмори тя, нещо подобно на тъга проблесна в погледа ѝ. Обърна се да си върви, после спря и се завъртя обратно. — Може би ще ви видя на годишния маскен бал на Хоторн през юли?

Той получаваше покана всяка година, но никога не отиваше. Обри парк се намираше близо до имението Хоторн в Нортъмбърленд, но Ротбъри винаги си намираше други занимания. Там нямаше нищо за него.

— Балът е след три месеца. Нима сте сигурна, че ще присъствате, мис Грийн?

Тя кимна с крива усмивка.

— Ние ходим всяка година. Братовчедка ми Лизи настоява. Освен това, майка ми обича всичко метафизично, а там, в близост се намират онези уж „обитавани от духове“ пътеки и пещери. Тя винаги ме влачи на някоя от нейните експедиции.

Графът кимна, не знаеше какво друго да каже. Не мислеше, че преди е водил дружелюбен, лишен от скрит замисъл разговор с жена. Странно, но истина. Той винаги увещаваше, манипулираше и прелъстяваше. Или оставяше жените да прилагат тези техники върху него.

— Лека нощ — каза младият мъж.

— Лека нощ — усмихна се тя, обръщайки се да си върви. — Знаете ли — добави през рамо, — не би трябвало да разговарям с мъже като вас.

— Ще бъде малко трудно да сте приятелка с човек, с който не ви е позволено да общувате — промърмори Ротбъри, но нея вече я нямаше. Наблюдаваше отдалечаващата ѝ се фигура, а греховният му ум се бе спрял върху малкото ѝ, приятно закръглено дупе, което притежаваше присъщо полюшване, несъмнено неволно, но доста привлекателно.

Очевидно решил, че вече е безопасно да се появи отново, жребецът му, Петручио се показа от скривалището си. Животното побутна Ротбъри по гърба, нарушавайки концентрацията му.

— Моля за извинение — промърмори той на коня, — вниманието ми е далеч по-постоянно отколкото на пърхаща пеперуда, що се отнася до жените.

Хвана се за лъка и се спусна върху седлото, но бързото движение го зашемети за момент. Пребори се със замаяността, след което пришпори животното в тръс.

Прозорецът над него и жената, на която принадлежеше, отдавна бяха забравени, вместо това той се съсредоточи върху мис Грийн по време на кратката езда обратно, и върху нейното напълно наивно и крайно смуцаващо предложение.

Част от него се надяваше, че младата жена ще забрави напълно тези глупости. Несъмнено тя осъзнаваше какво безумие е да се сприятели с него. А една част смяташе, че може би ще е по-добре да ѝ бъде приятел, отколкото нищо.

Но все пак друга част от него чувстваше нуждата да се ухили.

Подигравателно пуфтене се изплъзна през устните му. Пропъди мисълта назад в ума си. Мис Грийн бе невинна. Ексцентрична, но въпреки това невинна. Жени като нея не се забъркваха с мъже като него.

Когато най-накрая се прибра в градската си къща, само на една пресечка разстояние, той се отпусна в кабинета си, отпивайки от ужасния буламач, забъркан от иконома, който обеща противната течност да избистри главата му.

Любимият му вълкодав^[2] лежеше, хъркайки в краката му, и преливащ поднос с кореспонденция очакваше вниманието му току до лакътя му — едно от писмата беше от баба му, вдовстващата графиня, осъзна младият мъж със стон.

Милата жена постепенно изкуфяваше и съдържанието на писмата ѝ винаги бе изненада. Понякога тя помнеше кой е той, понякога не, а понякога признаваше, че пие чай с Наполеон и огромен говорещ заек на име госпожа Несбит всеки следобед.

Общо взето трябваше да бъде наблюдавана много внимателно. Старицата имаше не само безобидни приумици, но понякога не спираше да заплашва, че ще продаде част от графските владения, ако той не се ожени скоро.

За негово щастие, всички те му бяха завещани като неделима съвкупност от имоти, с изключение на Обри парк и коневъдните му съоръжения. Но доколкото знаеше, тя не се беше заканила да го продаде, за да го накара да се съобрази с желанията ѝ.

Облягайки се назад в стола, той затвори очи. Никога не бе се наслаждавал на тишината, на празнотата. Напомняше му за други времена, отдавана минали събития, които би желал да забрави.

За щастие, сред мрачните му спомени, в ума му се появиха неканени разрошени светлоруси къдрици и срамежлива усмивка, както винаги, когато беше сам.

Отвори едно око и забеляза писмо, което се открояваше от другите. Издърпа го от останалите и го завъртя в ръката си, разкривайки печата на маркиз Хоторн.

Техният годишен маскен бал. Лорд и лейди Хоторн, със син, който скоро щеше да започне да си търси съпруга, рядко посещаваха Лондон за сезона. Семействата с неомъжени дами не биха посмели да отклонят поканата и да пропуснат възможността да присъстват на техния бал, макар това да означаваше, че трябва да си съберат багажа и да напуснат Лондон по средата на сезона за цяла седмица.

Време беше и той да го посети, каза си Ротбъри.

Хоторнови винаги са били верни приятели на семейството му през годините, особено на майка му и баба му, размишляваше графът, потупвайки по главата кучето в краката си.

Освен това, не беше като да е решил да отиде само за да види определена млада дама, която притежаваше разкошни сапфирени очи, задаваше прекалено много въпроси и сега страдаше от небивалата илюзия, че е негова приятелка.

[1] Цитат от „Ромео и Жулиета“, превод Валери Петров. — Б.пр.

↑

[2] Хрътка, отгледана за лов на вълци. — Б.пр. ↑

4

„Един джентълмен, цени приятелите си, дори когато някой от тях го навести неочаквано.“

Три месеца по-късно

Лорд Ротбъри спеше гол.

Ето защо, както някой би предположил, той почувства раздразнение, когато откри, че се е пробудил от безпогрешния звук на катерещ се по решетката с розови храсти човек, от външната страна на прозореца на спалнята му.

Проклятие. Освен това беше по средата на един странен и похотлив сън. „Странен“, защото никога в живота си не си бе помислял, че изпитва тайно привличане към овчарките и „похотлив“, защото изглежда не можеше да си държи ръцете далеч от една от тях. Макар да не виждаше лицето ѝ, тя бе доста чувствена, с гърди, обрамчени с розови връхчета, които се подаваха от ръба на корсажа ѝ. Той беше свел глава...

Скъръщ звук, последван от пречупването на тънко дърво, мигновено го изтръгна от сънливите му размишления.

Надигайки се, за да се подпре на лакти, Ротбъри успя да премигне и да отвори едното си око точно навреме, за да види как поръбен с набрана дантела слънчобран неочаквано се появява върху перваза на прозореца. Последният се приземи върху пода му с трополене.

Какво, по дяволите?

Откога крадците, главорезите и безделниците на Лондон бяха заменили пистолетите и бухалките с декоративни чадърчета?

Той тръсна глава в опит да я проясни. Въпреки уникалния избор на оръжие, графът все още се нуждаеше от бърз план за действие, за да възпре намерението на мерзавеца да влезе с взлом. Но нямаше много

време и трудно щеше да бъде особено заплашителен за натрапника, ако изскочи от леглото си, без да размахва нещо различно от наболата си през нощта брада.

Въпреки че, помисли си той със сънлива усмивка, би заложил цяла конюшня с така привлекателните му арабски кобили, че елементът на изненада щеше да е на негова страна.

В този момент поредица от тихо, несъмнено женско сумтене долетя откъм отворения прозорец. Усмивката му изчезна.

— Ах, дявол да го вземе — промърмори той, отпусвайки раменете си обратно върху матрака. — Още една проклета жена? Наистина, всеки мъж си има предел.

В миналото почитателките на Ротбъри имаха склонността да се държат на безопасно разстояние от него, наблюдаваха го иззад копринените си ветрила, намигваха му от другия край на балната зала... или дискретно опипваха бедрата му под масата за вечеря.

Беше станал доста умел в избора само на онези красавици, които съответстваха на вкуса му и увещаването им да заемат онази позиция, която той ценеше най-много — и която, разбира се, случайно бе под него, в леглото му. И естествено, с външността и парите му, това не беше трудно постижима цел.

Но през този сезон всичко се промени.

Сега те прииждаха на тълпи при него. И това заради циркулиращ скандален лист хартия, който съобщаваше, че възнамерява да захвърли неприличния си начин на живот, за да си намери съпруга.

Просто изявление, да, но авторът на рубриката в съответния вестник със същия успех можеше да завърже дебело парче говеждо месо за задника му и да освободи всички настървени за брак хрътки.

Все пак, бидейки порочен тип, той беше обречен да привлича вниманието на същия вид — на жени, които не таяха никакви резерви да проникнат в дома му.

Звук от боричкане, последван от тъп удар в стената на сградата, привлече вниманието му. Който и да се опитваше да се покатери по стената на градската му къща, очевидно изпитваше трудности.

— И така, коя ли ще е този път? — измърмори младият мъж, отмятайки бретона от очите си. Дръзка любовница, решена да открие обратния път до леглото му, по един или друг начин?

Графът се сви. По-вероятно едно от онези празноглави момичета, което се надяваше да го впримчи в компрометираща ситуация, за да изтръгне предложение за брак от него, вместо да бъде застрелян от баща ѝ.

Така или иначе, бе обречен да изтърпи дразнещото задължение да я изхвърли навън. В края на краищата, той никога не би се възползвал от състоянието ѝ на отчаяние. Е, поне никога повече, напомни си Ротбъри. Предполагаше се, че трябва да се държи прилично.

Синкавите нюанси лунна светлина хвърляха издължени сенки по пода и тих южен бриз поклащаше дългите, тънки завеси. Би сметнал вечерта за доста приятна, предназначена за хубав сън, ако не беше тихото, причинено от физическо натоварване пъхтене, което се чуваше все по-близо с всяка изминала секунда, докато жената най-накрая се изкачи догоре.

Със странна смесица от нетърпение и страх, Ротбъри наблюдаваше как облечена в ръкавица длан се хваща здраво за перваза. В следващата минута щеше да научи самоличността на най-новия малък нарушител.

Ръбът на боне, украсено с набрана дантелена панделка, изникна пред погледа му. Млада жена значи, но фигурата ѝ закри лунната светлина, хвърляйки сянка върху чертите на лицето ѝ. С тих писък и сумтене, тя се бореше да се повдигне, като подпря рамене върху касата на прозореца.

Последва продължителен разпарящ звук, когато вдигна крака си и го преметна през перваза. Най-вероятно някой волан по подгъва на роклята ѝ се бе закачил на трън, предположи той. Тя смънка едно проклетие и секунда по-късно, съвсем буквално, падна в стаята му.

— Ооох!

Графът щеше да я изчака да се изправи, за да я извести за присъствието си, но тя изглеждаше съвсем доволна да лежи там на пода му, вирайки се в тавана.

Естествено, погледът му се спря върху гърдите ѝ, които бързо се издигаха и спускаха, без съмнение заради усилията при скорошното ѝ изкачване.

Ротбъри седна и провеси краката си отстрани на леглото. Тънкият чаршаф се свлече до кръста му, но той избра да го игнорира.

Поглеждайки надолу към себе си, обмисли голото си състояние. Все пак сега се намираще в присъствието на дама. Сви рамене и реши да се въздържа от обуването на чифт бричове в името на благоприличието. В края на краищата, нямаше много, че да го пилее. Благоприличие. Не панталони.

Не след дълго момичето, очевидно приключило с кратката си почивка, опита да се изправи, след което се спъна в раздрания си подгъв, който се влачеше под краката ѝ, докато вървеше към прозореца. Тя се наведе през перваза и се подаде навън, като сигнализира на някого долу с кратко махане.

Ротбъри се размърда, докато гледаше към прозореца и се чудеше дали баща ѝ и някой свещеник не чакат в храстите.

Като се обърна, младата жена наклони глава, сякаш търсеше някого в тъмното. Тя трепереше, той можеше да го долови по дишането ѝ, почти усещаше тръпките срещу кожата си.

Момичето направи две тихи, бавни стъпки в негова посока.

— Мен ли търсите?

— О! — Тя отскочи назад и за малко да падне през прозореца.

Ротбъри се наведе напред и чаршафът почти се свлече до коленете му.

— Добре съм — каза момичето и вдигна ръка в уверение, докато с другата бе сграбчила рамката на прозореца. — Просто ме стресна, това е всичко!

— Аз ли ви стреснах?

— Действително. — Тя се оттласна от прозореца, изтупвайки полепналите листа и цветчета от полата си, след което свали едната си ръкавица, за да огледа върха на малкото си пръстче. С едно свиване на раменете, бързо пренебрегна каквото и да беше видяла върху него и наклони глава, като очевидно търсеше местоположението му в тъмнината. — Къде си?

— О, тук — отвърна небрежно той, като че ежедневно се случваше да посреща натрапници в дома си. — В леглото си.

— Какво? — извика тя въпроса. — В леглото?

— Точно така.

— Но как е възможно, за бога?

— Е, след като това е моята спалня и повечето спални, колкото и странно да е, имат легла в тях, не разбирам защо това толкова ви

шокира.

— Сигурно се шегуваш — заяви момичето с лек смях, сякаш се надяваше, че той просто я дразни, но в гласа ѝ се прокрадна съмнение. — Стига толкова шеги, не си ли съгласен?

Ротбъри скръсти ръце на гърдите си.

— Трябва да ви попитам — започна той предпазливо, — къде точно очаквахте да се озовете?

— В кабинета ти, разбира се.

— Разбира се — повтори графът внимателно и се зачуди дали наскоро не са съобщавали за някой, избягал от Бедлам, а той е пропуснал.

— И така — каза тя с превзетия и благовъзпитан тон на смръщена дейка, — готов ли си да започваме? — Дамата наклони глава, като очевидно отново търсеше местоположението му в тъмнината. — Бих искала да започнем веднага. Къде трябва да седна?

— Тук няма никакви столове.

— Защо?

— По простата причина — подчерта той, — че се намирате в спалнята ми. Освен ако, разбира се, не сте се надявала да скочите в леглото ми... или да се сгушите в скута ми. В такъв случай, всяка друга нощ с удоволствие бих ви услужил. Макар че... — Ротбъри почеса тъмнорозовата набола брада по челюстта си с дяволита мисъл в главата — може да стане забавно, ако ви хрумне да ми завъртите ума.

Почти неуловимо ахване се прокрадна в стаята.

— А-аз съм в спалнята ти, нали? — тихо попита момичето.

Гласът ѝ прозвуча болезнено познато.

Следващите му думи бяха изречени бавно.

— За трети път, да. — Със сигурност неговият натрапник не би могъл да бъде...

Тя се наведе, за да грабне слънчобрана си. Очевидно мислеше да го използва като оръжие. Но когато се изправи, лъч светлина се отрази близо до лицето ѝ и го накара да осъзнае, че дамата носи очила.

Очите му се присвиха. Сред всичките си познати, той се сецаше само за една млада жена, която имаше подобна нежна фигура и носеше очила. Но Шарлот бе поразително стеснителна. Безспорно не беше от типа жени, които дебнеха градската къща на някой ерген и проникваха

в спалнята му. Това не можеше да е тя. Вероятно умът му беше размътен от съня.

Дамата бръкна в корсажа си, издърпа смачкан лист хартия и го задържа на лунната светлина.

— Боже мой, тази карта е напълно грешна. — Тя тропна раздражено с крак.

— След като повдигнахте темата — отвърна той, — знаете ли в чия спалня се намирате?

— Е, разбира се, че знам. — Младата жена погледна в негова посока, размахвайки ръка въодушевено. — Да не мислиш, че обикалям наоколо и се прехвърлям през прозорците на нищо неподозиращи мъже?

— Не мога да кажа, че зная отговора на този въпрос. — Какво ставаше, по дяволите? Сънуваше ли още? Прочисти гърло. — Едно нещо обаче знам със сигурност.

— И то е?

— Никога не съм очаквал да ви открия да се промъквате в градската ми къща посред нощ.

Тя сви рамене.

— Кое друго време е по-подходящо за промъкване в градската къща на някого от посред нощ.

Жената имаше право.

— Освен това — каза тя, като че ли той притежаваше интелекта на пита кашкавал. — Не мога просто така да почукам на входната ти врата и да събудя целия квартал.

— Не, не. Не искаме това.

— Ротбъри, добре ли си? — попита тя. — Защо звучиш толкова раздражително? Съжалявам за нахлуването в спалнята ти — неволна грешка — но все пак, ти знаеше, че ще дойда.

— Така ли?

— Е, разбира се, че да. Градската ти къща беше единственото място, където бихме могли да се срещнем тайно в такъв кратък срок. Не е като да посещаваш същите обществени събития, които и аз. Приятелските ни кръгове не се пресичат, както добре знаеш.

— Мога да ви уверя, мило мое несъмнено обезумяло съкровище, че няхах никаква представа, че се очаква да пристигнете тук.

Устата ѝ леко се разтвори при думите му.

— Да не би да искаш да кажеш, че не знаеш... — Докато думите ѝ заглъхваха, гръбнакът ѝ се изправи по начин, който можеше да означава единствено изблик на възмущение. — Какво безочие! Ти ме пренебрегваше, нали?

— Може би — призна той с присвиване на рамене. — Постоянно пренебрегвам редица жени. Уверявам ви, че е напълно необходимо. Със сигурност нямам достатъчно време на този свят, за да обърна внимание на всичките.

Тя започна да крачи по протежение на прозорците, мърморейки под нос. Ротбъри не успя да различи нищо от казаното, с изключение на няколко ключови думи: „арогантен“, „инат“ и „простак“.

— Момент — заяви и спря напълно точно пред него, но все още достатъчно далеч, така че не можеше да го види напълно. — Получи писмата ми, нали?

Писма... писма. Умът на Ротбъри препусна. Той получаваше писма от жени постоянно. По негова заповед, адвокатът му изхвърляше голяма част от тях.

Тя въздъхна с видимо раздражение.

— Писмата, които ти изпращах и в които ти казвам, че трябва да се видим тайно — тази вечер. Въпросът е спешен.

— Отново — започна той, като губеше търпение, — получавам подобни писма постоянно.

— Помисли, Ротбъри.

Единственото, за което можеше да мисли, беше фактът, че е в леглото, гол и те са напълно сами в стаята му. Очевидно не я беше грижа за добродетелта ѝ, така че оставаха само две причини за промъкването ѝ в спалнята му посред нощ. Или искаше да си уреди среща с него като неин любовник, или да го впримчи в брак. Може би и двете. Но не беше направила нищо повече от това да му се ядоса, което напълно го озадачи и накара да застане нащрек.

Той въздъхна, провирайки пръсти през вече разрошената си коса.

— Просто кажете, каквото имате и си вървете по пътя, мис.

— Мис? И от кога ме наричаш „мис“?

Ротбъри не успя да направи нищо друго, освен да поклати бавно и объркано глава.

— Това съм аз — каза тя с тон, в който имаше нотка на уязвимост, която никога не пропускаше да докосне една струна в него.

— Шарлот.

Добре. Това не беше сън. Беше проклет кошмар.

Ченето му увисна. Със същия успех можеше да сънува. Пълното удивление от факта кой всъщност стоеше пред него, го удари право в гърдите.

Тя пристъпи напред в лъч лунна светлина, който попадна върху извивката на скулата ѝ, елегантните линии на врата ѝ и голяма светла къдрица, която се беше заплела в панделката на бонето ѝ.

Шарлот. Срамежлива, тиха и обикновено свършено предвидима — с изключение на тази нощ, очевидно.

Той не знаеше какво бе провокирало отчаяното ѝ изкачване до стаята му, но възнамеряваше да разбере. Въпреки всичко те бяха приятели или поне тя продължаваше да го твърди, така или иначе. При това твърде непреклонно.

Той ѝ угаждаше, разбира се, като я оставяше да вярва в каквото поиска, в каквото я радва.

Според нея, приятелството им бе започнало в нощта на бала за лов на невести. Шарлот бе заявила, че той я е спасил от несъмнено унижение, когато нито един от присъстващите джентълмени не я бе поканил на танц. Тя го беше нарекла нейният „неохотен герой“. Което не беше истина.

Но той ѝ позволи да запази малката си история и дори осъзна, че се смее, докато тя преразказваше оживено случката за стотен път.

Шарлот беше прекрасна жена. Несъмнено импулсивна, но също толкова прекрасна. Беше го виждала в най-лошото му състояние. Е, може би не най-лошото, но това не променяше факта, че тя му предлагаше симпатия. За човек като него, това беше повече от забележително. Кой знае, ударът върху главата му, придружен от пияното му състояние онази нощ, отвън под прозореца на Розалинд, като нищо можеше да доведе до смъртта му, ако мис Грийн не беше там да го върне обратно в съзнание.

А той я желаше, но тайно се беше заклел никога да не пресича онази всеизвестна граница. Разбира се, имаше три извънредно полезни довода, които му помагаша в тази особено деликатна ситуация.

Първо: Тя смяташе перспективата да се омъжи за него за напълно абсурдна.

Второ: Подозираше, че все още е влюбена в приятеля му Тристан.

И трето: Тя го беше „осиновила“ за най-новия си проект, като неин приятел.

Господи, той мразеше тази дума. „Приятел“.

Колко жалко за Шарлот, че малката ѝ приятелска мисия трябваше да се проведе изцяло в тайна. Майка ѝ, подобно на повечето майки, го смяташе за презрян измамник и им бе забранила да общуват или да се доближават един до друг. Така че те се срещаха в парка и на множество други места, съгласувайки обществените си появи, така че уж да се „натъкнат“ един на друг.

Това беше странна връзка, като се замислеше. А те бяха странна двойка, размишляваше той, когато погледът му улови краищата на бронзовата му коса, разпусната и почиваща върху ключицата му. Почти като лъва и мишката.

О, колко ужасно абсурдно. Очевидно, най-накрая бе полудял напълно.

— Шарлот — измърмори той отново, разтривайки слепоочията си. — Не мога да повярвам, че си в къщата ми, в спалнята ми.

— Е, за кого ме помисли? — Младата жена поклати глава с присмех, докато поставяше картата си върху масичката му за бръснене — но не и слънчобрана си, забеляза той. — Наистина, кого друго очакваше тази вечер?

— Многобройна тълпа от жени.

Тя не хареса този коментар, ако се съдеше по начина, по който скръсти плътно ръце върху гърдите си. Това беше отбранителен жест. А едно от нещата, в които той беше удивително добър, бе разчитането на езика на тялото. Особено на нейния.

Графът хвърли кратък поглед към прозореца.

— Ти си доста решително момиче. Също и сръчно. — Направи пауза, за да се прозее и протегне ръце над главата си. — Последната жена, която се опита да се покатери по градската ми къща, се оказа заплетена в жилава лоза от рози за връзките на роклята си. Горкото съществуване. Откриха я едва на разсъмване, висяща почти с главата надолу. — Той не си беше у дома по това време, но градинарят твърдеше, че му е платила щедро в замяна на дискретността му, след като ѝ е помогнал да се измъкне.

— Благодаря ти за безочливата история.

— Готов съм на всичко, за да ти доставя удоволствие. — Графът прокара ръка през косата си.

— Ти — каза тя остро, — си безсрамен флиртаджия.

Той се взря в нея с кичур коса, висящ пред очите му.

— Повярвай ми, когато ти казвам, че обвинението ти ме обижда. Как смееш да очерняш характера ми.

— Предполага се, че трябва да се държиш прилично.

— И го правех — заяви, с престорена обида. — Очевидно не и ти.

— Бъди сериозен.

— Аз съм. За човек, решен да отбягва негодниците, се справяш доста зле.

— Не ставай глупав. Ти си единственият. — Кракът ѝ потропваше в нетърпеливо стакато по пода му. — Сериозно, сега трябва да преминем върху належащия въпрос... макар да подозирам, че ти дори не знаеш защо съм тук.

— Ще предположа. Може ли да бъде фактът, че си имала внезапно просветление? Да, това трябва да е. Нека видим... След месеци в търсене на перфектния джентълмен, сега копнееш за стабилна доза порочни мъже и си решила да започнеш с мен. — Той потупа скута си, знаейки, че тя не може да види жеста в тъмното. — Не мисля, че ще ми хареса да намериш някой друг, така че ще трябва да се потрудя усилено, за да задържа вниманието ти.

Мис Грийн си пое дълбоко дъх, като очевидно се опитваше да потисне язвителния си отговор.

— Тя прие ли някое от посещенията ти? — попита, говорейки за Розалинд, жената, която той се „опитваше“ да ухажва, само дето брат ѝ считаше него и репутацията му недостойни дори да оближат ботите ѝ.

Шарлот мислеше, че всеки ден през последната седмица Ротбъри оставя визитката си на лакея ѝ. Не ѝ беше известно, че всъщност не е оставил нито една.

— Не — отвърна той, наблюдавайки я внимателно.

Какво ли щеше да направи, какво щеше да каже, чудеше се графът, ако разбереше, че единствената причина, поради която все още се преструваше, че желае Розалинд, е, за да бъде близо до Шарлот. Тя го приемаше за малкия ѝ проект и това изкарваше на повърхността

погребаната ѝ самоувереност — нещо, което се съмняваше да е мислила някога, че притежава. Нещо, което го привличаше към нея като спасителна светлина. Като че ли му бе необходимо допълнително поощрение.

Тя мислеше, че му помага, докато в действителност си губеше времето. О, Ротбъри знаеше, че да се преструва все още на заслепен от Розалинд, само за да бъде близо до Шарлот, бе малко подмолно, но не можеше да се спре. Освен това, да бъде непочтен, беше негов специалитет.

— Не се притеснявай — измърмори младата жена. — Имам друга идея.

— Не съм притеснен — каза той със свиване на рамене.

Но тя трябваше да бъде.

Беше я предупредил онзи ден в Уолвърест, че жените и мъжете не могат да бъдат просто приятели и че някой ден един от тях несъмнено ще пожелае другия. Разбира се, пропусна факта, че вече беше в това положение и дори отвъд него.

Въпреки това той знаеше, че нищо по-различно от това да бъдат приятели, няма да излезе от връзката им. Нищо повече. Несъмнено чувствата му щяха да избледнеят... евентуално. И щеше да опита да се държи прилично до тогава. Независимо колко болезнено ставаше.

И без значение колко пъти ѝ казваше, че не трябва да му се доверява, тя продължаваше да настоява, че може. Искаше да ѝ повярва. Вярата ѝ в него беше мила, макар и напълно неоправдана.

Тази вечер Шарлот премина границата; наруши неписано правило с идването си в спалнята му посред нощ.

— Трябва да заявя — каза Ротбъри с напрегнат глас, — че съм изумен от поведението ти тази вечер.

И беше нужно да ѝ покаже как стоят нещата, преди да се е озовала в беда. Съмняваше се, че ще успява винаги да намира убежище във въображението си... Колкото повече се лишаваше, толкова по-детайлни мисли го връхлитаха.

На няколко пъти, докато тя бърбореше за някаква смешна шапка, която смяташе да преправи или каквото и да беше това, което жените правеха с бонетата си, за да ги украсят, Ротбъри се усещаше, че си я представя седнала в скута му, носейки онези очила, разбира се... и дълги чорапи, и нищо друго.

Проклятие. Трябваше ли съзнанието му да се отклонява към порочното всеки път? Беше истински отвратен от липсата си на дисциплина. Очевидно моделът на мисълта му беше идентичен с този на диво животно.

За щастие, мис Грийн нямаше никаква представа за грешните помисли, които пораждаше поквареният му ум, което беше добре. Направо чудесно. Защото, ако знаеше, можеше просто да изчезне от живота му.

Ротбъри затвори очи за момент и потисна разхвърляните си мисли.

— Трябва да попитам... Известна си със своята стеснителност, запъваш се на всяка дума или въобще не си способна да изречеш и сричка в присъствието на мъже. Въпреки това никога не си била такава в мое присъствие. Защо?

Той знаеше отговора, но въпреки това я попита. Причината беше, че тя не изпитва абсолютно никакъв романтичен интерес към него.

Шарлот изглеждаше изненадана от въпроса му, но бързо се съвзе.

— Е, предполагам, че е така, защото се чувствам сигурна с теб. Макар да осъзнавам колко абсурдно звучи това, предвид че произхождаш от стар род негодници. Но истината е, че знам, че желаяш някоя друга и то от доста дълго време. И дори преди лейди Розалинд, беше предложил на приятелката ми Маделин да стане твоя съпруга или може би любовница? Не мога да си спомня. — Тя поклати глава. — Във всеки случай, ти си директен. Ако въобще си изпитвал някакво желание спрямо мен, предполагам, че щях да разбера за това още преди цяла вечност. Щях да бъда прелъстена в някоя градина или някъде другаде. — Млъкна и се отдаде на тих, дрезгав смях.

Беше изумен от факта, че младата жена нямаше никаква очевидна представа колко предизвикателно звучеше. И господи, тя несъмнено го бе преценила напълно погрешно.

— Представяш ли си? — попита го през смях. — Ти и аз? В някоя градина... в страстна... прегръдка? — Думите ѝ заглъхнаха и станаха сериозни, когато продължи.

Дали си го представяше?

Да, дявол да го вземе, той можеше да си го представи. И вече го беше правил. Безброй пъти.

— Ела тук — каза Ротбъри по-скоро, за да види какво би направила, отколкото заради реален план.

След кратко колебание, тя направи малка крачка в негова посока.

По неизвестни за него причини, постъпката ѝ го накара да изскърца със зъби. Колко пъти трябваше да ѝ казва, че не е мъж, с когото можеше да си играе? И че няма добра страна, без значение колко твърдо настояваше тя за обратното. Да не би да го мислеше за безобиден, защото веднъж го бе видяла да се държи като пиян глупак?

Не знаеше ли колко е покварен? Не беше ли чувала за всички ужасни неща, които бе вършил? Защо му се притече на помощ в градината, когато всяка друга жена би се обърнала на другата страна, преструвайки се, че не е видяла абсолютно нищо? И защо все още беше тук? Дявол го взел, тя можеше и да не знае кое е добро за нея, но Ротбъри беше наясно, че той със сигурност не е.

Никога не би предположил, че Шарлот ще направи нещо толкова неразумно, като да го посети посред нощ. Приятелка или не. Какво можеше да бъде толкова важно, че да трябва да говори с него така спешно? Не се ли тревожеше за своята безопасност? Не осъзнаваше ли изкушението, което представляваше за него? Да я вижда в парка, във Воксхол, или да седят с гръб един към друг на съседни маси в кафенето, за да скрият факта, че всъщност са там заедно, беше едно нещо. Но присъствието ѝ в стаята му беше нещо съвсем различно.

Изправяйки се, младият мъж стисна здраво чаршафа към тялото си с юмрук, с намерението най-накрая да покаже на Шарлот колко глупаво беше да подценява самоконтрола му. По дяволите, да подценява влиянието, което имаше върху него. В края на краищата, той беше само един мъж. А тя беше прекрасна жена, макар и съвсем лишена от основни умения да преценява хората.

Без да го е грижа, че е гол, пренебрегвайки топлината и напрежението, които пулсираха в него, той закрачи към нея, като напредваше така, че тя да няма друг избор, освен да се отдръпне назад... или да бъде връхлетяна от него.

„Дрехите на един джентълмен са с изящна кройка и по мярка, но никога от натрапчива материя.“

Шарлот залепи невинна усмивка на лицето си и отчаяно се опита да изглежда спокойна и овладяна. Външно. Вътрешно бе на път да побегне.

При нея просто нямаше средно положение. Тя беше или невероятно срамежлива дотолкова, че не успяваше да изкара нито звук през устните си, или правеше нещо толкова непривично и прибързано, та се опасяваше, че е готова да бъде затворена в лудницата.

— Ротбъри?

Отчаяно се опита да се въздържи и да не поглежда към голите му гърди. Срамът извика топлина, която заля страните ѝ. Вярваше, че той знае за идването ѝ. И не бе имала намерение да се промъква в спалнята му. Според картата, трябваше да е влязла в кабинета му. Нели сигурно бе разменила посоките.

Въпреки това тя отказваше да отстъпи. Старата Шарлот щеше да хвърли един поглед на Негова Светлост и да се втурне към най-близкия изход.

Предполагаше, че вълнение и отчаяние я бяха водили и направлявали поведението ѝ. И ако я владееше някакво чувство тази нощ, то това беше отчаянието.

Изпъстрените с кехлибарено очи на Ротбъри проблеснаха на лунната светлина. Не за първи път тази нощ Шарлот благодари на бога, че сенките скриваха зачервените ѝ страни. Без значение дали го правеше нарочно или не, в очите му неизменно се таяха едновременно предизвикателство и съблазън, които предизвикаха неспирно бърборене от нейна страна. Да не говорим за „погледа“ му, както го

наричаше тя, който винаги успяваше да я накара да почувства костите си като масло, оставено на слънце.

В момента обаче, по възхитителните черти на лицето му пробяга съмнение.

— Говори, Шарлот. И по-бързо. — Той направи още една крачка към нея.

Тя плъзна крак назад и настъпи скъсания си подгъв, който силно опъна роклята ѝ на гърба.

— Дойдох тази нощ, за да те помоля за помощта ти. — Близостта му караше кожата ѝ да пламти. През ума ѝ мина абсурдната мисъл, че очилата ѝ ще се запотят. Тогава нямаше как да отрече ефекта, който имаше над нея. — Какво си намислил, Ротбъри? И трябва ли да стоиш толкова близо?

— Какво има, Шарлот? — попита я той с подигравателен тон. — Да не би изведнъж да съжали за решението си да дойдеш тук тази вечер?

— Н-не, разбира се. Ние сме приятели. Нямаме романтични интереси един към друг. — Господ ѝ беше свидетел, че бе заставала на пътя му безброй пъти в миналото и винаги се оттегляше с доста скромни постижения. Познаваше го още от времето на дебюта си. И през последните три месеца като негова приятелка, не бе помръднал и пръст в посока на евентуално прелъстяване. Тя знаеше как действа той. Когато Ротбъри искаше нещо — или някого — поразяваше като усойница, без да се колебае.

— Освен това — добави младата жена, — след като ти толкова упорито отказваше да отговориш на писмата ми, нямах друг избор, освен да дойда тук, за да говоря с теб. Знаеш много добре, че една дама не може да посети мъж сама, без значение дали е през нощта или деня.

— В такъв случай не те ли е грижа за репутацията ти?

— Затова реших да се срещнем през нощта. Това беше най-сигурният начин да дойда и да си отида незабелязана. — Нямаше значение, че семейство Грийн живееха точно зад ъгъла. Присъствието ѝ тук тази вечер не се нуждаеше от детайлна подготовка, достойна за някой морски капитан. Дори не ѝ се наложи да наема файтон.

— А какво ще стане, ако майка ти и баща ти се събудят и открият, че те няма?

— Това е предимството да имаш по-възрастни родители. Те спят често и то доста дълбоко.

— Въобще ли не помисли за собствената си сигурност? — Със свободната си ръка той се пресегна, за да освободи кичур коса, който се беше увил около панделката на бонето ѝ.

Тя отблъсна ръката му.

— Аз не съм някоя глупачка — промърмори Шарлот, като кимна с глава в посока на отворения прозорец. — Доведох Не... д-доведох Джордж със себе си.

— А той е...

— Най-едрият ни лакей.

Графът отклони вниманието си от нея, за да погледне през прозореца. И слава на Бога за това. Една дама не би могла да устои дълго на пълното внимание на Ротбъри. Без да споменаваме факта, че изведнъж тя осъзна с безпокойство, че мъжът не носи нищо друго, освен чаршаф, и бавно се приближава към нея. Опита се да мисли за нещо глупаво, за да отклони ума си от въпроса какво има под чаршафа. Градинарство. Да, тя обичаше да се занимава с градинарство. Божури, момини сълзи, хризантеми...

— Шарлот — напевно каза Ротбъри, връщайки погледа си отново върху нея. — Това, което имаш там долу, е пълничка кухненска прислужница, облечена в униформа на лакей.

Младата жена премигна и за момент остана без думи.

— Имаш орлов поглед — призна тя, удивена.

— Така са ми казвали.

— Независимо от това, което вероятно си мислиш, Нели е доста покровителствена. — Ротбъри направи още една крачка и се приближи към нея. Ухаеше на топло и чисто, и едва доловимо на бренди. Нервите ѝ се опънаха до краен предел, успя да плъзне крак назад в отстъпление още веднъж, но петата ѝ се удари в стената с тъп звук. — Т-тя може да се бие също толкова добре, колкото всеки мъж, може би дори по-добре — изтърси и закима като глупачка, когато той вдигна въпросително светлокафявата си вежда.

— Наистина — продължи тя, кимайки. — Веднъж един крадец се опита да влезе през кухненската врата. Тя го изчака в сенките докато той пристъпи вътре и тогава го удари по главата с бут от говеждо.

Горда съм да призная, че го повали в безсъзнание. — Боже, само да можеше да спре да бърбори.

— Но твоята Нели е чак там долу — спокойно изтъкна Ротбъри, а очите му се спуснаха надолу и удостоиха Шарлот с бърз преценяващ поглед. — Какво да кажем за вредата, която може да ти се случи тук... с мен?

Искаше ѝ се да е спокойна като него, да му покаже, че може да бъде хладнокръвна и незасегната от близостта му, за разлика от всяка друга жена в негово присъствие. При това знаеше, че той само си играе с нея, което я дразнеше съвсем малко. Но това късче раздразнение ѝ даде сила.

Като мислеше, че може да действа също толкова спокойно и тя спусна погледа си надолу. Мигновено очите ѝ изглежда бяха пленени от големия му, загорял юмрук, който придържаше плътно чаршафа върху изваяната му талия. Лицето ѝ пламна в неизменно червено, затова се насили да погледне отново към ъгловатото му, красиво лице.

— Как ще се защитиш? — попита той, като ѝ се усмихваше по начин, който я убеди, че той може да прочете мислите ѝ.

— Е, предполагам, че ако се появи нуждата да се защитавам от развратните ти намерения, ще използвам този слънчобран — обясни тя със свиване на рамене, горда от начина, по който спокойният ѝ тон прикри безпокойството ѝ. — Освен това съм в пълна безопасност с теб. Аз съм ти като... сестра, предполагам.

— Аз нямам сестра. — Ротбъри се наведе напред и отпусна свободната си ръка върху стената зад нея.

— О, добре, ако имаше — каза тя, кимайки.

Шарлот побутна гърдите му със свободната си ръка.

Той не помръдна.

— Нека забравим всичко това, става ли? Вместо това искам да докажа моята гледна точка. Нека се престорим за момент, че те намирам привлекателна. Нека си представим, че точно твоята добродетел е силно застрашена в момента.

— Малко вероятно — подигра се тя.

Погледът му падна върху ръката, която почиваше върху топлата му, гола кожа. След това погледна нагоре към нея, в очите му се четеше чувство, което тя не успя да разпознае.

— Желая те — каза тогава той и преглътна тежко, — и всеки път, когато си близо до мен, твоето ухание, гласът ти се просмукват в душата ми.

— О, боже — промърмори тя с кикот. — Много си добър в това. Звучиш почти, сякаш самият ти го вярваш.

— Така е.

С въздишка Шарлот реши, че единственото нещо, по-лошо от това да те преследва греховно привлекателен, манипулативен женкар, е да имаш един такъв за приятел.

— Престани, Ротбъри. Не е забавно.

С усещането, че се е изчервила, тя погледна надолу към ръката си и осъзна, че все още докосва гърдите му. Отдръпна я бързо, след което демонстративно започна да изучава върха на показалеца си, където се бе образувала малка капчица кръв. Един трън се беше забил в ръката ѝ по-рано по време на рискованото ѝ катерене. Надяваше се това да привлече вниманието му и да го разсее.

Но само влоши положението. Графът покри ръката ѝ със своята с движение, което можеше да се оприличи единствено на милувка.

Тя преглътна.

— Пусни ръката ми, развратник такъв.

— Моя. — Бавно Ротбъри я привлече към устата си и устните му се разтвориха леко.

Мили боже. Щеше ли да сложи пръста ѝ в устата си? Всичкият ѝ въздух се спусна към коленете, ако подобно нелепо нещо беше възможно. Това трябваше да спре. Шарлот мислеше да го избута, но мускулите ѝ отказаха да се подчиняват.

— Сега какво ще правиш? — Той се наведе надолу, устните му се разтвориха и тя зърна езика му.

Сърцето ѝ прескочи един удар. Мъжът бе великолепен на лунната светлина. Но тя нямаше да търпи подобно дразнене повече. Извади чадърчето си и го насочи към гърдите му.

— Отстъпи.

Ротбъри само повдигна вежда, погледът му се местеше от пръста ѝ към слънчобрана и обратно.

— Предупреждавам те.

Той отблъсна ръката си от стената, отскубна декоративното чадърче от слабата ѝ хватка и го захвърли зад гърба си с лекота. Когато

то падна на килима с тъп звук, ѝ отправи поглед, който гласеше: „И сега какво ще направиш?“.

Дотук с оръжието ѝ.

— Вече можеш да спреш — нацупи се тя. — Разбрах какво имаш предвид. Въпреки това имам много добра причина да бъда тук. И определено не си търся белята с теб.

Очите му се охладиха мигновено. Завесата падна, сцената свърши. Слава богу, че беше достатъчно умна и силна, за да не се поддаде на развратните му интриги. В думите му никога нямаше искреност. За него ролята на женкар беше просто игра, като ръчка, която пускаше и спираше, когато си пожелае.

След като се вгледа в нея за момент, той се отдръпна и се изгуби в тъмната стая.

Изведнъж въздухът стана студен. Тя потрепери и кожата ѝ настръхна.

— А какво търсиш тогава? — попита Ротбъри, гласът му заглъхна докато се отдалечаваше.

В далечината се отвори врата, скоро след това последва шумолене на плат върху гладка, гола плът. Шарлот предположи, че той се облича.

— Вероятно, ако си беше направил труда да прочетеш писмата ми, щеше да знаеш отговора на този въпрос. — Прочисти гърло, нетърпелива да мине на въпроса. — Като за начало, дойдох да те попитам, защо не ме осведоми, че Хариет е развалила годежа. Тристан е свободен.

Почти подскочи, когато врата, за чието съществуване не подозираше до момента, внезапно се отвори със замах зад нея и след това се затръшна.

Заобикаляйки я като дебнеща пантера, Ротбъри мина покрай нея, вече облечен в разпусната бяла риза и чифт светлокафяви бричове. Изглеждаше ядосан и бе стиснал челюст.

Внезапно я осени мисъл и почти я накара да се разтрепери от лошо предчувствие. Тя беше попаднала на негова територия, в това нямаше съмнение. И ако беше която и да е друга жена (жена, която той действително намира за привлекателна, да бъдем по-точни), то със сигурност добродетелта ѝ щеше да е в опасност.

Графът запали свещник, намиращ се върху малка масичка, огрявайки стаята с меко златисто сияние.

Не лъжеше. В спалнята му нямаше столове. Или поне така предположи. В този момент умът ѝ можеше да се съсредоточи единствено върху огромното махагоново легло с балдахин, заемащо задната част на стаята. Шоколадовокафявата завивка бе смачкана на купчинка в края му, а чаршафът с цвят на мед бе паднал наполовина на пода.

Господи, помисли си тя, устоявайки на порива да започне да си вее. Ако чаршафът му беше там, това означаваше, че го е пуснал докато се е отдалечавал от нея. Което означаваше, че е отишъл в гардеробната си напълно гол. Без чаршафа. В тази стая. С нея. Поне в продължение на около пет секунди.

Кръстосвайки ръце върху широките си гърди, Ротбъри я удостои със сериозно изражение. В действителност той изглеждаше силно изнервен. Сякаш беше на косъм да я изхвърли през прозореца, което, имайки предвид непривичното ѝ поведение тази вечер, можеше и да е заслужено.

— Значи твоят Тристан е свободен. Какво общо има това?

— Какво общо...? Как можеш да ми задаваш такъв въпрос?

— Не го ли направих току-що?

— Много си раздразнителен.

— Моля ти се. Какво общо има, че Хариет Бийчъм е развалила годежа си, с факта, че стоиш в спалнята ми в... — хвърли поглед към часовника над камината, дванадесет и половина, облечена в рокля, на която ѝ липсва третото копче?

— Липсва...? — Тя погледна надолу към тъмнозелената рокля за езда. Наистина, точно където каза той, липсваше копче. — Боже, наистина имаш изключително добро зрение. Пълна противоположност на м...

— Честно, Шарлот — промърмори графът и смени позата си. — Нима това те шокира? Когато той ѝ предложи, тя мислеше, че ще се омъжи или за предстоящ наследник на херцогство или вероятно ще роди такъв в бъдеще, в случай че по-големият брат на Тристан изживее дълъг и здравословен живот. Помисли, Шарлот. Сега, когато херцогът се ожени, дамата се оказва сгодена за мъж, който носи само една гола титла.

— Наистина — каза тя. — Разбирам. Просто не го очаквах, което ме води до повода да бъда тук.

— Благодаря на Бога.

Младата жена прочисти гърло.

— Няма да обърна внимание на сарказма ти.

— Умен избор. Продължавай.

— Е — започна тя предпазливо, — изглежда, че си забравил едно много важно събитие. Балът с маски на Хоторн. Следващата седмица е.

Ротбъри изобщо не беше забравил. Естествено, той избягваше Шарлот с приближаването на датата. След като знаеше, че Тристан вече не е сгоден и че приятелят му най-вероятно ще присъства на бала, Ротбъри имаше желане да гледа как Шарлот се изчервява и заеква в присъствието на Тристан също толкова, колкото би се наслаждавал да бъде накълван до смърт от ято човекоядни чайки.

Трябваше да се досети какво следва. Според Шарлот, тя беше влюбена в Тристан от деня, в който той спасил нея и майка ѝ от купчината останки на преобърнатата им карета. Участието ѝ в бала за лов на невести ѝ се струваше като съдба. И сега, след като наскоро клюкарските издания бяха оповестили, че девойката е развалила годеща, Шарлот трябваше да е във възторг, мислейки, че това е нейният втори шанс.

— Получих писмо от братовчедка си тази сутрин — продължи младата жена, явно пристъпвайки към въпроса. — Тя каза, че си изпратил своите извинения. Ти просто трябва да присъстваш. Трябва. Тристан ще бъде там.

— Това е прекрасно — промърмори той. — Забавлявай се.

Мис Грийн започна да кърши ръце.

— Ти просто трябва да дойдеш, Ротбъри. Като мой приятел, трябва да ме подкрепиш. Иначе как се предполага, че ще издържа да бъда в една стая с него след всичко, което се случи между нас?

— Отбягвай го тогава — предложи графът със свиване на рамене. — Това със сигурност ще е събиране, претъпкано до тавана с гости. Не би трябвало да е много трудно.

— Но аз се нуждаю от теб. Как иначе ще осъществя плана си?

Останал без думи за момент от изявлението ѝ, че се „нуждае“ от него, умът му бързо се пребори и се съсредоточи. План? Ротбъри застина.

— Какъв план?

— Е, както знаеш ми дължиш една услуга.

— О, Исусе — измърмори той, прокарвайки ръка през разрошената си коса.

— Почакай — каза тя внимателно. — Дори не знаеш какво се каня да ти кажа.

— Не е нужно. Вече знам.

— Не е възможно.

— Аз не съм сватовник, Шарлот.

— Не те моля да правиш подобно нещо. Ти от всички хора, познаваш приятеля си най-добре. Вероятно по-добре от собственото му семейство.

— Може би не. Слушай. Ти си близка приятелка със съпругата на херцога. Защо не тормозиш тях да ти помогнат да оковеш човека?

Тя сведе поглед към пода.

— Те все още са в Уелс. Освен това са против този съюз.

— Това не ти ли говори нещо? Собственото му семейство мисли, че той ще те направи нещастна.

— Те не разбират — каза Шарлот, клатейки глава. — Ти не разбираш. Той обеща...

— Мъжете обещават доста неща, когато похотта разгорещи кръвта им.

— И преди сме го обсъждали. Аз не предизвиквам подобни чувства.

Ротбъри знаеше, че тя наистина вярва в това. Виждаше се в очите ѝ. Открити и честни, неспокойни и обнадеждени.

— Но аз искам да променя това — прошепна младата жена, срещайки погледа му колебливо, — с твоя помощ.

Челюстта на Ротбъри се стегна, когато потисна едно проклятие.

Тя пристъпи към него. Той направи стъпка назад, но се оказа притиснат до стената.

— Шарлот, не мога да ти помогна. — Графът поклати глава и се извърна от надеждата, която искреше в очите ѝ и ги правеше по-блестящи, караше го да иска... е, караше го да иска неща, които не му беше работа да иска. — Имам си собствени проблеми — промърмори.

— Всичко, от което се нуждая, е твоят съвет... за това как да привлека Тристан така, че той да полудее от желание да ме направи

своя. Искам той да ме погледне пак. Но сега искам да осъзнае, че е трябвало да избере мен първия път. Искам да го накарам да ревнува, Ротбъри. Ще ми помогнеш ли?

Той затвори очи за момент. С какво можеше да навреди? Няколко уговорени срещи тук, няколко съвета там. Няколко дни и тя ще бъде доволна. Или по-вероятно разочарована. Щом Хариет развали годежа, Тристан най-накрая призна, че е предложил на момичето прибързано. И сега, когато нямаше вече нужда да се жени и да продължава фамилиното име, тъй като по-големият му брат с радост изпълняваше този дълг, младият Дивайн бе свободен да бъде поквареният, гуляещ и разпътен втори син. Шарлот може и му беше завъртяла главата един или два пъти, но приятелят му вече не се интересуваше от брак.

Но какво знаеше той. Ротбъри не прекарваше дните си залепен за Тристан. Със сигурност не беше посветен във всяка мисъл на своя приятел.

Момент... Тя каза „ревност“, нали?

Той рязко извърна глава към нея.

— Каза, че искаш да го накараш да ревнува ли?

— Точно.

— Като... отмъщение?

— Да — заяви тя нетърпеливо и ококори сапфирените си очи.

— Значи не искаш... не възнамеряваш да го спечелиш сега, когато е свободен?

— Не — отвърна младата жена с тих глас, а тонът ѝ не беше толкова непоколебим, колкото му се искаше на Ротбъри.

— Шарлот, ах ти, палавнице. Ами че аз направо трябва да те просна в скута си и...

— О, престани, Ротбъри — каза тя и завъртя очи. — Може би задоволително количество раболепничене ще свърши работа.

— Раболепничене? По-добре умоляване.

Когато Шарлот въздъхна безпомощно, той се засмя.

— Добре. Ще бъда сериозен. Моля те продължи.

— Естествено не възнамерявам това да продължава до безкрайност. Имам да върша и други неща и трябва да действам бързо. Времето е от особено значение. Това ще е последният ми сезон. Просто трябва да пленя друг кандидат, преди майка ми да си направи

нови планове. Вероятно можеш да прегледаш списъка ми с кандидати за подходящ съпруг докато сме там?

Подходящ съпруг. Нещо в него се сви от пробождаща болка.

Бързо, така както се появи, той прогони мисълта настрана, като се замисли за належащия въпрос.

Значи я беше разбрал грешно. Добре. Харесваше този вариант повече. Сега поне имаше извинение да флиртува с Шарлот колкото му сърце иска. Не знаеше дали нещо от това ще проработи, но все пак звучеше забавно.

Забавно? Или като мъчение?

Тръсна глава, въздишайки примирено.

— Ехо? — Тя размаха ръка пред лицето му, сякаш за да го събуди от унеса му. — Не отговори на въпроса ми.

— Ще ти помогна. Но не мога да ти обещаая резултата, който търсиш.

Шарлот подскочи на място и плесна с ръце. Ротбъри не можа да се сдържи и се усмихна. Нима се беше разнежил? Вероятно. Но подозираше, че има нещо общо с насладата от възможността да прекара повече време с девойка, която винаги го караше едва да сдържа усмивката си, дори когато го ядосваше дяволски много.

— О, благодаря ти! Благодаря — изчурулика тя и го изненада, когато се втурна през стаята и го притисна силно в бърза прегръдка.

Ръцете му висяха тежки и отпуснати до тялото му по време на нежната ѝ обсада.

Ротбъри бе омагьосвал екзотични оперни певици да се завръщат в леглото му отново и отново. Беше карал студенокръвни куртизанки да признават вечната си любов и бе прелъстявал редица красиви, темпераментни жени, които бяха също толкова капризни в подбирането на любовниците си, колкото и той. Но прегръдката на Шарлот го обърка, може да се каже, че го извади от равновесие.

Не искаше тя да го пуска. Но не би посмял да вдигне ръце и да я задържи. Без съмнение знаеше, че ако се отпусне, всичко, което чувстваше, всичко, което мислеше, щеше да се покаже в топлината на прегръдката му. А след това нямаше да има връщане назад. Щеше да бъде разголен, разкрит, унижен.

Прекалено скоро, тя се отдръпна.

Като го остави, Шарлот се насочи възбудено към прозорците, но после се върна също толкова бързо.

— Да — пошегува се Ротбъри, — по-добре използвай стълбите на тръгване.

Мис Грийн поклати глава.

— За малко да забравя.

— Какво?

— Костюмът ми. С всички тези гости, как въобще ще успееш да ме забележиш в тълпата?

— Няма да се прибираш пеша до вкъщи — каза той, съзнателно сменяйки темата. Честно, не искаше да знае като какво или кого ще се маскира тя. Това само щеше да възпламени въображението му, да даде храна на порочните му сънища и да му причини ненужна агония. — Каретата ми ще откара теб и едрата ти прислужница у дома.

— Не искаш да знаеш?

— Сигурен съм, че ще успея да те открия. Не се безпокой.

— О, за малко да забравя да ти кажа. — Шарлот му отпрати малка, знаеща усмивка. — Ще бъдеш щастлив да разбереш, че лейди Розалинд също ще е там.

— Лейди Розалинд, а?

— Именно — каза тя с широка усмивка. — Не се ли вълнуваш?

О, кого, дявол го взел, заблуждаваше? Беше твърде уморен в момента, за да се преструва, че се интересува от тази жена. Затова просто повдигна вежда и се надяваше, че изглежда искрен.

— Едва се сдържам, скъпа моя!

„Един джентълмен е приетан радушно от всички.“

*Маскеният бал на Хоторн
Нортъмбърленд*

— Лорд Ротбъри е забранен.

Шарлот кимна покорно на майка си и сбърчи чело за по-голям ефект, да не би тя да допусне, че не ѝ обръща внимание или по-лошо, не приема на сериозно страшните ѝ предупреждения.

— Осъзнавам, че сме станали доста отчаяни — подчерта Хаясинт Грийн с всичката майчинска закрила, която можеше да вложи, — но Негова Светлост не е отговорът.

— Да, майко.

— Не му обръщай абсолютно никакво внимание.

— Разбира се.

Сякаш някоя жена с пулс би могла да игнорира Ротбъри.

Както се беше разположила върху позлатен шезлонг заедно с майка си, предателска топлина се разпространи по врата ѝ и стигна до бузите ѝ. Винаги е била ужасна лъжкиня, кожата ѝ неизменно се изпъстряше в розово и я издаваше. За нейно щастие майка ѝ винаги бе твърде разсеяна, за да забележи.

Хаясинт прочисти гърлото си, очевидно забелязвайки слабото внимание на Шарлот.

— Не би искала да изплашиш всички възможни обожатели, като общуваш с този негодник, нали?

Възможни обожатели? Кои пък бяха тези? Ах, да. Онези, неуловимите създания.

Шарлот махна пренебрежително с ръка във въздуха.

— Можеш да бъдеш сигурна — каза младата жена кисело, — че съм в пълна безопасност с него. — Майка ѝ се притесняваше излишно.

Тя не беше някоя хленчеца дебютантка. — Ако лорд Ротбъри имаше някакъв интерес към мен, щях да знам. Той щеше да се погрижи за това.

Като например, когато така глупаво се изкачи до спалнята му, за да се увери, че ще присъства на маскения бал. И колко разочароваща се оказваше тази вечер.

Майка ѝ я наблюдаваше, сякаш е джебчия, за да се увери, че Шарлот никога няма да посмее да се доближи до лорд Ротбъри. Тристан пристигна късно и след това прекара по-голямата част от остатъка на вечерта в стаята за игра на карти. Но тя все още таеше надежди, че планът ѝ да предизвика ревността му ще се изпълни.

— Тази вечер има странно излъчване — отбеляза Хаясинт, тревогата бе очевидна в тона ѝ. — Сякаш е на лов. Това е доста обезпокоително. Доста.

— Моля те, не се притеснявай за мен. Ще се справя.

Шарлот признаваше обаче, че има някакво основание в тревогата на майка ѝ що се отнасяше до лорд Ротбъри. В случай, че той случайно придобие апетит към носещи очила отшелнички, които се обличат в отвратителни костюми на маскени балове, за да угодят на майките си.

Не. Тя тръсна глава, което разклати множеството панделки и ленти, украсяващи старомодната измишльотина, наречена боне, върху главата ѝ. Много малко вероятно.

— Трябва да признаеш — каза Шарлот с дяволита усмивка, в очакване на възбудената реакция на майка си при следващите думи, — че Негова Светлост изглежда несъмнено привлекателен тази вечер.

— Шарлот! — Бузите на майка ѝ се зачервиха. Тя перна нежно скута на дъщеря си с отвореното си ветрило. — Този факт не трябва да е от значение за теб... или мен. — Прочисти гърло. — Просто обещавай на милата си майчица, че ще стоиш далеч от лорд Ротбъри, ще го направиш ли? Не върши нищо, което би грабнало вниманието на този развратник. Костюмът ти е доста очарователен.

Тъъ... точно така. С големи усилия младата жена се въздържа да не извърти очи. Тя не беше от типа жени, които правят залози, но бе склонна да се прости с порядъчна сума в полза на това, че костюмът на „овчарка“ не предизвиква похот.

До нея Хаясинт се прозя. Шарлот се усмихна успокоително на майка си за последен път, след което въздъхна.

На двадесет и две беше стигнала до този момент в живота си, в който е задминала желанието да се отърве от положението си на самотница. Не се срамуваше, че е по-скоро наблюдател на живота, отколкото участник в него и че по всяка вероятност някой ден ще се превърне в стара мома. Редица жени правеха същото.

С изключение на Ротбъри, често след множество заекване осъзнаваше, че не иска нищо повече от това да се слее с обстановката, вместо да бъде център на вниманието. Знаеше коя е и какво желае от живота.

И макар да ценеше великолепната стратегия на майка си за атрактивен костюм, с изключение може би на избора на облеклото, точно тази вечер Шарлот просто искаше да бъде невидима.

Е, поне за един човек, в частност: противният виконт Уитърби.

Когато се отнасяше до събития като тези, неизменно я съпътстваше притеснението да не се натъкне на него. Изглежда, той се появяваше на всяко едно събиране на което тя присъства. Или я дебнеше като побъркана дива котка, или майка ѝ го снабдяваше с информацията.

Потръпна. Коя жена с всичкия си на драго сърце би се омъжила за старец, който постоянно мирише на застояли пури, има жълти зъби и говори директно на деколтето ѝ при всяка възможност, когато е без придружител?

За съжаление, Уитърби бе стар, доверен приятел на семейство Грийн. И невероятно богат. И невероятно ужасно уморен от чакане Шарлот да се откаже от мечтата си да открие любовта с джентълмен, който е по-близо до нейната възраст.

Майка ѝ определено се надяваше, че застаряващият вдовец скоро ще поиска официално ръката на дъщеря ѝ. Докато Шарлот по-скоро се надяваше, че той ще се качи на следващия кораб до Китай.

Наистина всеки един сезон се беше оказвал неуспешен и тя бе започнала да усеща наченките на паника относно неомъженото си положение, но неизменно ѝ оставаше надеждата, че няма да ѝ се наложи да се омъжи за виконт Уитърби и един ден ще открие своята половинка в любовта.

Та тя дори знаеше каква точно ще бъде нейната истинска любов. Той щеше да е мил и грижлив, внимателен и заслужаващ доверие. Щеше да ѝ се усмихва всеки път, когато влиза в стаята и да попива

всяка нейна дума, всяка нейна сричка. И никога нямаше да позволи на очите си да се отклонят към друга жена. Той щеше да бъде един истински джентълмен. Някой, който майка ѝ несъмнено би одобрила. Някой, който щеше да я кара да въздъхва с удоволствие само при мисълта за него...

Почти простена, когато мисълта за лорд Тристан се прокрадна в ума ѝ. В продължение на години тя бе вярвала, че младият Дивайн притежава всички тези качества и повече. В продължение на години беше таяла ученическо увлечение към него. Всеки път, когато го виждаше да язди елегантно в тръс своя червеникавокафяв кон в парка, да купува дрънкулка за сестра си в някой магазин, или да кара файтона си по алеята, той винаги докосваше върха на шапката си и ѝ се усмихваше. Без да осъзнава, само беше насърчавал глупавите ѝ надежди и желаниа — бляновете на плахо момиче, запътило се право към положението на стара мома.

Но всичко това беше в миналото. Сега тя бе жена. И никога не би си позволила да допусне идеята, че може да впримчи и задържи вниманието на един от най-търсените ергени. Мъже като него използваша думите, за да манипулират жените емоционално, заради което тя искаше да осъществи отмъщението си.

— О, къде е този човек? — процеди въпроса между зъбите си.

— Къде е кой?

— Никой — отвърна Шарлот невинно.

Хаясинт седна по-напред.

— Прозвуча, сякаш попита: „Къде е този човек?“.

Младата жена стисна устни и поклати глава.

— Не. Чай. Попитах: „Къде е чаят?“.

— О! — Хаясинт се настани отново назад в канапето, доволна.

Шарлот изпусна въздишка на облекчение, когато майка ѝ се отказа да настоява, преди кожата ѝ да се е оцветила трайно в алено след всичките дребни лъжи, които изреди тази вечер. Честно казано, понякога да бъде приятелка с Ротбъри беше неприятна работа.

Трябваше да говори с него. Веднага. Искеше да открие какво задържа лорд Тристан и какъв щеше да е следващият им план.

— Отново придоби онзи отнесен поглед, скъпа моя. — Хаясинт се пресегна и нежно потупа ръката на дъщеря си. — Бъди добро момиче и нека се оттеглим в стаите си над стълбите. Вечерта е към

края си и аз се изморих. Освен това е нужно да почиваме. Баща ти ми писа, че сме отсъствали достатъчно дълго и иска да стоим далеч от всякакъв вид поквара и неморалност. Трябва да заминем за Лондон на сутринта.

— Толкова скоро?

Раменете на Шарлот се отпуснаха. Понякога се чудеше дали майка ѝ, в действителност, не се опитва да я възпре да се омъжи за друг, освен за Уитърби. Пое дълбоко дъх, после изпусна дълга уморена въздишка, която прозвуча съвсем като приглушен погребален звън, отбелязващ края на най-съкровения ѝ желания.

Прехапа долната си устна.

— Може ли да попитам семейство Хоторн, дали мога да се прибера с Лизи? Не трябва да се тревожиш...

— Категорично не. Последният път, когато оставих майка ѝ да ви придружава, те върнаха при мен чак в два часа сутринта.

Младата жена въздъхна. Да имаш по-възрастни родители означаваше да се оттегляш по-рано от всички останали, дори ако вечерта тъкмо е започнала да става интересна.

И тази не правеше изключение — необичайната поява на лорд Ротбъри пораждаше доста вълнение. Тя просто имаше нужда да се измъкне за малко.

— Ще ми бъде ли позволено да изляза за малка разходка на терасата, преди да си тръгнем? — Погледна към майка си, но Хаясинт отказа да срещне очите ѝ, и вместо това се заигра с дантелата на кърпичката си, стиснала челюсти решително.

Работата бе там, че Шарлот се беше родила в късен етап от живота на родителите си. Като се оставеше настрана високият разход на един лондонски сезон, хаосът на градския живот и безкрайния поток от балове, вечерни приеми и кратките набези в провинцията започваха да идват в повече на старите ѝ родители. Но това, което я тревожеше най-много, бе фактът, че този сезон е последен за нея.

Възторгът на майка ѝ от брачния пазар бе намалял значително след бала на херцога. Шарлот подозираше, че Хаясинт иска единствената ѝ дъщеря да прекрати борбата в една изгубена битка и да се установи с Уитърби.

— Той е филантроп, голям почитател на животните и птиците. Обожава те още от дете. Той е твоето убежище — бе твърдяла майка ѝ

в редица случаи, отново и отново.

Виконтът можеше и да е всички тези неща, но също така беше четири десетилетия по-възрастен от нея — по-подходящ да се ожени за майка ѝ, отколкото за нея, мислеше си Шарлот безсрамно — и фактът, че го познаваше още от дете и той я обожава от тогава, ни най-малко не я успокояваше. Мисълта да се омъжи за него или... тя потръпна... да го целува, я караше да се обрива. Той на практика ѝ беше чичо.

Тихо похъркване привлече вниманието ѝ. Когато погледна надясно, осъзна, че майка ѝ за пореден път е заспала пред погледите на най-малко осемдесет души. Като се пресегна напред, Шарлот примигна и се спря напред, преди да побутне майка си.

Общо взето беше свикнала с неочакваните дремки на Хаясинт, както и повечето от познатите им. Но от време на време, особено по време на литургия, ставаше направо унижително.

Въпреки това Шарлот тайно смяташе този навик за прекрасен. Той ѝ позволяваше рядка свобода, глътка благословен свеж въздух, както и краткотрайно усещане за независимост. Сега, когато майка ѝ дремеше, имаше намерение да се изгуби в тълпата. О, тя щеше да събуди майка си рано или късно, в края на краищата беше добро момиче, но засега щеше да потърси лорд Ротбъри.

Планът им нямаше да проработи. Преди всичко лорд Тристан не си беше показал носа от стаята за игра на карти в продължение на почти два часа. И по-важното: как щеше Ротбъри да ѝ помогне, когато не му беше позволено да се приближава на три стъпки от нея? Нещо трябваше да се направи.

Шарлот се изправи и погледът ѝ незабавно намери този на Ротбъри. Силно усещане се плъзна надолу по гръбнака ѝ.

Преливащ от чувственост, графът стоеше с гръб към стената, а позата му, както винаги, излъчваше ленива увереност. Влажният пролетен въздух в претъпканата стая къдреше леко тъмнорусите му кичури, там където косите му се бяха изплъзнали от меката като кадифе опашка, вързана зад врата му. Не носеше костюм, нямаше маска, което, разбира се, не беше задължително и затова привличаше погледа на всяка жена с гореща кръв в радиус от двеста крачки.

Това не бе преувеличение. Женски въздишки на възхищение заобикаляха Шарлот. Макар да ги намираще за леко нелепи, не би могла да ги обвинява. Той просто бе наистина привлекателен.

Изкусно скроеното му тъмносиво палто обгръщаше широките му рамене, а съвършено бялото му шалче, къдрещо се на елегантни гънки, подчертаваше издяланата му брадичката, покрита със златиста набола брада. И устата му — о, тази великолепна уста — едновременно надменна и порочна, извита във вечно присъстващата му проницателна усмивка. Господи, какво ли трябваше да е усещането да докоснеш тези устни със своите собствени.

Шарлот изпусна една одобрителна въздишка, изпивайки го с поглед. На маскен бал, обикновеното му вечерно облекло, облечено от всеки друг мъж, би го накарало да се слее с обстановката. Но не и Ротбъри. Пресвети небеса, не. Дрехите само допринасяха за греховната му, предизвикваща изчервявания, привлекателност.

Младата жена стегна челюст в притеснение, че устата ѝ е зейнала отворена, докато го зяпаше отдалеч. Нещо повече, презираше факта, че и тя започва да се чувства като прегладняло коте, което дразнят с купа, пълна със сметана.

— Мили боже, момиче — прошепна, — той е просто мъж.

Но това не беше вярно. Той бе порочен мъж. Въплъщение на греха. Демон под прикритието на ангел, лицето и тялото му бяха предназначени да примамват в изкушение онези със слаба воля.

Господи, наистина трябваше да спре да чете всички тези романи на Минерва^[1].

Но истината бе, че Ротбъри имаше властта да изтръгне ярко изчервяване от всяка жена, млада, стара, непорочна или безсрамна, само с едно докосване от притворения му, оцветен с цвят на уиски поглед. Всяка млада жена, разбира се, с изключение на Шарлот.

Без пропуск, на социални събития като тези, той просто я поглеждаше сякаш е стъкло — наясно, че е там, но без нужда да си прави труда да се фокусира върху нея, тъй като отвъд имаше далеч по-интересен пейзаж.

И сега го правеше отново.

Дрезгав женски смях се разнесе зад Шарлот, подтиквайки я да се обърне и да погледне през рамо.

Тъмнокосата красавица лейди Розалинд стоеше, обкръжена от множество боготворящи я ухажори.

Шарлот кимна на себе си и се почувства леко неудобно, а вратът и бузите ѝ се покриха с червенина. Разбира се. Лорд Ротбъри не

гледаше нея, а зад нея, към красивата наследница.

Е, след като тази мистерия бе разплетена, младата жена изпусна тежка въздишка, изправи отново очилата на носа си и си запробива път през тълпата към Ротбъри. И през цялото време се молеше да не се окаже лице в лице с Уитърби вместо това.

[1] „Минерва Прес“ е издателство, прочуто със създаването на доходен пазар за сантиментална и готическа литература в края на 18 и началото на 19 век. Създадено от Уилям Лейн (1745–1814). — Б.пр. ↑

„Един джентълмен угажда на всеки, който търси компанията му.“

— Е, какво мислиш? Мама Гъска или Пердита?

Ленива усмивка изви устните му, когато Ротбъри спря погледа си върху Шарлот.

— Определено Пердита — отговори той, като имаше предвид образ от пиеса.

— Ах, сега разбирам — отвърна Тристан Евърет Дивайн, който тъкмо се беше промъкнал до своя приятел на излизане от залата за игра на карти. — Овчарската гега, която носи, я издава.

С лекотата на мъж, който може да прецени една жена и стойността ѝ за секунди, погледът на Ротбъри се спусна по крехката, слаба мис Грийн — от светлите къдрици, полюшващи се изпод боне, клюмнало от прекалено много дантелени панделки, чак до копринените пантофки, които надничаха изпод украсения ѝ с волани подгъв.

— Тя е по-скоро като кротко агънце, за разлика от това, което костюмът ѝ подсказва — отбеляза Тристан със сподавен смях.

— Може би.

Ротбъри я наблюдаваше, когато тя улови усмивката му и после погледна зад себе си, очевидно в търсене към какво или към кого гледа той.

— Не, любима — промърмори под нос. — Гледам теб.

— Какво каза? — попита Тристан добродушно. — Тя е доста приятна, хубава и почтена.

Ротбъри реагира с безразлично свиване на рамене.

— Исусе! — измърмори Тристан с презрение. — Трябва да е дяволски дразнещо, нали? Да те следват като заслепени от любов ученички и да наблюдават всяко твое движение.

Графът се обърна, като повдигна въпросително едната си вежда.

— Ето там — каза младият Дивайн и посочи зад Ротбъри с кимване на глава.

Младият мъж хвърли небрежен поглед през рамо, докато вдигаше чашата с коняк към устните си. Малка група от млади жени се беше събрала зад него, пърхайки с мигли, усмихвайки се с престорена свенливост и шепнейки зад ветрилата си. Той им кимна бавно и учтиво в знак на признателност. Както се очакваше, бузите им почервеняха в синхрон и те се пръснаха, последвани от възбуден момински кикот, отмествайки виновно погледи, задето ги бяха хванали да го зяпат.

Ъгълчето на устните на Ротбъри се повдигна в кисела усмивка. Сви безразлично рамене и отново се обърна към приятеля си:

— Сигурен ли си, че не гледат теб? — Вдигна чашата си, погълна съдържанието ѝ и я остави на една странична масичка.

Макар Ротбъри да беше свикнал жените да се изчервяват и да го зяпат, когато влиза в някоя стая, той имаше склонността да гледа на своята необикновена красота като на същинска случайност. Всекидневен дразнител, ако щете. Или казано още по-точно: беше си дяволско проклятие.

И ставаше направо абсурдно.

Един слуга със строго изражение се приближи.

— Лейди Гилтън чака, милорд — измърмори мъжът крадешком и пъкна парфюмирана бележка в дланта на Ротбъри, преди да се слее с тълпата.

Устните на графа се разтеглиха в лека усмивка, докато прибираше хартийката във вътрешния джоб на сакото си. Колкото и да му се искаше да напусне тази вечер и да се наслади на неподправено страстно блаженство на някое тайно място, уточнено в бележката, щеше да се наложи виконтесата да почака. Тази вечер имаше други задължения.

Тази вечер Ротбъри трябваше да си намери съпруга. И то бързо.

Но не просто коя да е съпруга. Имаше нужда тя да бъде... заменима, защото не възнамеряваше да я задържи. Всъщност не смяташе и да се ожени за нея. Искаше само да я вземе за малко назаем.

И така от дъното на залата, той оглеждаше неомъжените гостенки, както един методичен лъв би изучавал стадо подскачащи газели. Търсеше слабите и беззащитните.

Някъде в тази ужасна тълпа трябва да има поне една задоволителна жена, която да му помогне. Но уви, нощта отлиташе, а възможностите му намаляваха.

Беше се отдръпнал и преценяваше внимателно всяка необвързана жена в залата. Търсещият му поглед беше директен, обстоен и пресметлив. Имаше търпение. Притежаваше нужните инстинкти. Разполагаше дори с необходимите познания по отношение на разнообразните им характери и коя би могъл да манипулира, за да изпълни желанията му и коя не. Това, което нямаше обаче, бе време.

— Просто избери една — предложи Тристан, очевидно прочел накъде текат мислите му. — Би трябвало да е доста лесно.

— Само да беше вярно.

— Каква всъщност търсиш? Твоят типаж? Великолепна? Чувствена?

Ротбъри изсумтя язвително.

— Дявол го взел, нищо от това няма значение, нали?

— А защо не, по дяволите?

— Тя е само временна — отговори графът и облегна рамо на една мраморна колона.

— Не би ли предпочел някоя, която ти подхожда?

— Предпочитам да е правдоподобна — отвърна той провлечено.

— Хмм, да видим — промърмори Тристан, докато потупваше брадичката си замислено. — В такъв случай тя трябва да бъде интелигентна, хитра?

— Не е необходимо да е много умна — отвърна приятелят му, а внимателният му поглед се фокусира върху друга групичка млади жени и придружителките им в отсрещната страна на залата. — Всъщност, предпочитам по-скоро да е глупава и ненатрапчива. Под мой контрол, така да се каже. Не мога да си позволя да крои планове да ме впримчи в истински годеж или да притежава достатъчно ум, та да реши да ме изнудва до края на дните ми за отплата.

— Ах, разбирам — отбеляза Тристан. — В твърде забавно затруднение си попаднал, стари приятелю. аз избегнах примката, а ето те теб да търсиш една скалъпена. — Той се подсмихна и прочисти гърло, мигновено отрезвен от острия поглед на Ротбъри. — Може би баба ти вече е забравила твърдението ти, че имаш годеница.

— На това се надявах, но случаят не е такъв.

Когато Ротбъри беше пристигнал в Обри парк три дни по-рано, бе намерил баба си ридаеща в градината. Струваше му доста търпение от негова страна, но в крайна сметка разбра какво я е натъжило толкова. Изглежда жената изживяваше моментен проблясък, при който паметта и разумът ѝ се бяха върнали поне за малко. Но през този кратък, ценен момент тя бе осъзнала, че е остаряла и умът ѝ често е объркан. И разбра още, че може никога да не види любимия си (и единствен) внук женен или дори да срещне съпругата му — бъдещата графиня.

Ротбъри я бе уверил, че ще се венчае... все някога, което не беше лъжа, но вместо да я успокоят, неговите обещания я бяха ядосали и старицата отново изпадна в обичайното си объркано състояние. Тя се втурна като ураган по стълбите, изискваща появата на иконома. Малко по-късно, в присъствието на адвоката си — скъпо платена маймуна със слаби колене, баба му започна изготвянето на документите за продажбата на Обри парк и прилежащата ѝ коневъдна ферма от двеста акра. Освен ако Ротбъри не си намереше съпруга и то бързо.

Паркът не беше имот, който се унаследява по определен ред, а земя, която ѝ бе оставена от майка ѝ, запалена ездачка. И вероятно след това щеше да бъде предадена на следващата жена по роднинска линия. Но това, което вдовстващата графиня не разбираше, беше, че основният приход, върху който бе изградено графството Ротбъри, идваше именно от конефермата. Без тези постъпления, дори и той да е пестелив, графството щеше да изпадне в мизерия, неспособно да издържа останалите наследствени имоти, както и фермерските семейства, които разчитаха на тези пари за ремонти и поддръжка.

Затова в онзи момент той излъга. Нямаше друг избор. Изрече опашата лъжа. Обясни ѝ, че отскоро е сгоден и дори обеща, че ще заведе годеницата си да посети Обри парк и двете ще могат да се срещнат.

Каза ѝ всичко това, като мислеше, че тя няма да си спомня и думичка от разговора само петнайсет минути по-късно. Вместо това старицата се вкопчи в информацията, както вълк улавя миризмата на тлъстичък заек, подскачащ през полето.

Поне беше благодарен, че успя да я спре да не присъства на този бал. Поведението ѝ беше в най-добрия случай непостоянно. В последно време баба му отказваше да говори на друг език, различен от

родния си френски и беше склонна да изпада в гневни изблици и пристъпи на ридания.

Което означаваше, че той има само една жалка възможност: да открие своята гореспомената, нежелана, изцяло въображаема годеница.

— Възможно ли е да наемеш някоя жена от селото близо до Обри парк? — попита Тристан, споделяйки мислите си на глас.

— Ах, ти забравяш, че не разполагам с лукса на времето — отвърна Ротбъри, фиксирайки бдителния си поглед върху тълпата празнуващи пред себе си. — Нуждая се от някоя отчаяна. Някоя, лесна за манипулиране. Някоя...

Каквото и да искаше да каже, то не излезе от устата му, тъй като сред морето от хора, погледът му се закова върху многобройни бели дантели и панделки.

Мис Шарлот Грийн. Покорна. Невероятно наивна.

Цялата тази работа беше по нейна вина, нали? Вярно, не тя го беше накарала да излъже, но истината бе, че ако не бе нахлула в дома му, пърхайки с мигли и молейки го да присъства на този бал, той нямаше да напусне Лондон, за да тръгне към Нортъмбърленд. Нямаше да отиде в Обри парк. И нямаше да излъже своята изкуфяла баба.

Да. Що се отнасяше до него, всичко това беше по нейна вина.

Той я проследи с поглед докато младата жена пресичаше балната зала и за малко да се самозабрави и да ѝ извика предупредително, когато тя почти удари по тила един слуга с гегата си. За негова изненада, Шарлот се завъртя на пети, като сръчно избегна тази малка катастрофа, само за да се катурне в следващия момент в скута на лорд Астърли. Отскочи от възрастния човек и се усмихна надолу към него, заливайки го с извинения, а междувреме алени петна избиха по бузите и врата ѝ.

През последните две години тя не беше получила нито едно предложение за брак. Единственият път, в който се бе оказала в близост до непосредствена женитба, беше миналият август, когато я поканиха на бала за лов на невести, организиран от херцог Уолвърест.

Беше невероятен комплимент за семейството ѝ, че я включиха в най-вълнуващото събитие от изминалия сезон. Само че вълната от интерес, появила се така бързо, в крайна сметка бе привлякла единствено навлеци, което я принуди да се върне към своето чудато, плахо поведение и да бъде пренебрегвана и лесно отхвърляна.

И като се имаше предвид, че имотите на Грийн се унаследяваха само по мъжка линия, сватба за добра партия несъмнено се беше превърнала в определящ фактор дали Шарлот и майка ѝ ще гладуват или не след смъртта на баща ѝ.

За пръв път тази вечер ъгълчетата на устните на Ротбъри се извиха в бавна, неподправена усмивка.

— Не може наистина да ти минава през ума да използваш мис Грийн! — каза Тристан с изненада, когато възприемчиво предположи върху кого се е спрял погледът на Ротбъри.

— Защо не?

Нито една жива душа не знаеше, че Шарлот и Ротбъри са приятели. Дори и Тристан. Бяха успели да го запазят в тайна до сега и нямаше съмнение, че не биха могли да пазят... други тайни.

— Поради простия факт, че тя е... е, защото е приятелка със съпругата на брат ми. И освен това съвсем случайно е моята почти годеница.

Ротбъри повдигна язвително вежда.

— Твоята почти годеница, така ли?

— Не мисля, че тя трябва да бъде замесвана. Рискуваш да ѝ разбиеш сърцето.

— Ах, да. А ти се погрижи неимоверно за сърцето ѝ, нали?

Тристан поклати глава.

— Безспорно тя е доста наивна. И твърде състрадателна, за да се опита да те впримчи в истински годеж. Но тя е добър противник, мила...

— Тя е съвършена — отвърна Ротбъри. И с нея бяха приятели, повече отколкото Тристан можеше да си представи.

Естествено мис Грийн се нуждаеше от малко убеждаване, но той беше сигурен, че ще успеят да изиграят фалшивия годеж без проблем. В края на краищата щеше да продължи само един ден.

— Мисля, че правиш грешка. Шарлот има вид на леко... импулсивна, но на твоето място не бих я подценявал.

Ротбъри вече беше взел решение. Напрежението в раменете му намаля и веднага реши да отиде и дръпне настрана Шарлот, в някое закътано ъгълче, за да ѝ изложи плана си.

— Желая ти успех — каза Тристан, клатейки глава. — Ще ти е нужен, особено с порочната ти репутация, подкрепена от всички

мръснишки истории от миналото ти за мъжете от семейство Ротбъри. Хоторн ми каза, че на теб специално, не ти е позволено да се доближаваш до нея.

— А това спирало ли ме е преди?

— Не, дявол да го вземе! Но не познаваш баща й. Неприятен мъж. Въобразява си, че е човек на строгите морални ценности. Нехранимайко като теб би се изправил пред смъртна присъда, преди да е успял да докосне и кичур от косата й.

— Тихо, Тристан. Започваш да звучиш като прекалено покровителствена квачка. Освен това, ако не ме лъже паметта, вече съм подръпвал една от въпросните къдрици. — Графът хвърли бегъл поглед към приятеля си, спомняйки си за проклетото обещание, което беше дал на Шарлот. — Ще дойдеш ли в Обри парк утре?

Дивайн кимна, мърморейки под нос.

— Ще проработи, уверявам те. Всъщност, вероятно няма да се наложи да й казвам абсолютно нищо. Просто ще ги поканя двете с майка й на обяд. Тя няма да разбере и една сричка от това, което ще изрече баба ми, а след това ще си тръгне по пътя за Лондон в пълно неведение.

— Можеш просто да кажеш истината на баба си.

И да рискува старицата да изпълни заканата си? В никакъв случай! Имаше нужда да изчака благоприятен момент, в който да си избере съпруга. Това не беше нещо, с което искаше да прибързва. Но настойчивостта на баба му не му оставяше избор. Трябваше да бъде Шарлот. Тя никога не би очаквала това да бъде истински годеж. Беше се разсмяла гръмко единственият път, в който й спомена за тази възможност.

Но преди Ротбъри да успее да направи и една крачка в нейна посока, слаба, топла ръка се склочи около китката му. Притворени, котешкозелени очи му се усмихнаха подканящо, ефективно отклонявайки вниманието му от набелязаната плячка.

— Не получи ли бележката ми? — попита лейди Гилтън нацупено.

— Получих я наистина — отвърна той, без да отмества поглед от мис Грийн.

Очевидно усетила липсата му на внимание, лейди Гилтън ловко застана пред него и съвсем спокойно блокира гледката му.

— Трябваше да се срещнем в библиотеката — изчурулика даматата.

Дръзка, както винаги, тя се пресегна, за да положи ръка до ухото му и прошепна предложение, което само евнух би могъл да отхвърли.

Макар да беше изминала цяла година от последния път, в който бе опитал от прелестите на виконтесата, изглежда двамата лесно се връщаха към старите си навици.

— Надолу по коридора — промърмори, без да го поглежда. — Завиваш надясно. Втората врата отляво. Лорд Гилтън е в градината в компанията на закръглената арфистка. Разполагаме най-малко с час.

След това го подмина, като си даде вид поне пред останалите гости в балната зала, че просто се отдалечава.

Ротбъри не я последва веднага. Остана на място, а погледът му безпогрешно улови мис Грийн, докато тя се опитваше да си проправи път през една особено голяма тълпа от хора, но вместо това за малко да се блъсне в мис Хоторн.

Въпреки лошото му настроение, тих смях се надигна в гърдите му. Вероятно беше сбъркал, когато ѝ предложи да носи очилата си. Поне, когато беше със замъглено зрение, внимаваше при пресичането на претъпканата бална зала, вместо да си проправя път с максимална скорост.

Изведнъж всичките му мускули се стегнаха, когато вълна от лошо предчувствие се надигна в него. Несъмнено не от възможността да изиграе баба си с помощта на Шарлот. Тя щеше да се съгласи.

Нали?

Но какво щеше да стане, ако откаже? Какво щеше да прави тогава? Да разбие сърцето на баба си? Дори той не би могъл да стори това.

Не! Не можеше да поеме риска Шарлот да откаже да участва в плана му. Щеше да я примами да посети Обри парк под предлог да се запознае с баба му. Можеше да го направи. Беше добър в манипулирането на жените.

Защо тогава внезапно се почувства като най-големия сред мерзавците?

Ротбъри отхвърли тази идея и вместо това се замисли за прелестите, които го очакваха надолу по коридора. Да. Това трябваше да направи. Щеше да се повъргаля малко с Корделия и да се порадва на

временното облекчение от затруднението, в което сам се забърка. Скоро щеше да забрави всичките си проблеми.

Въпреки това докато вървеше бавно по тъмния коридор, който водеше към библиотеката, не устоя и си пожела Шарлот да беше тази, която го очаква там.

8

„Един джентълмен винаги отдава на дамата цялото си внимание.“

— Реших да позволя на граф Ротбъри да ме съблазни.

— Да му позволиш?

— Забравяш, че за да бъде съблазнена една жена, тя трябва да окаже поне малко съпротива. А всички знаем, че ти едва ли ще възразиш.

Последва съзвучие от хихикания.

Шарлот, която в никакъв случай не можеше да се нарече деен участник в разговора край нея, сметна за свой личен триумф, че успя да се въздържи и не извъртя многозначително очи. Не че близначките Феърборн или Лора Елис биха забелязали, ако го бе направила. Всички бяха прекалено заети да хвърлят влюбени погледи на лорд Ротбъри.

След доста смущаващото ѝ падане в скута на осемдесет и три годишен старец, Шарлот бе навлязла в претъпкана тълпа от гости, застанали рамо до рамо, които забавиха напредъка ѝ почти до пълен застои. Трите млади жени продължиха да разговарят, без да обръщат внимание на ушите, които могат да ги чуят. Мис Грийн се опита да ги подмине, един влудяващ сантиметър след друг.

— Е, тогава трябва скоро да предприемеш нещо — предупреди Белинда Феърборн, — преди аз да съм се възползвала от шанса си с него.

Тя нагласи лебедовата си маска с пера и гордо изсумтя.

— Искате ли да се обзаложим? — попита Лора Елис.

Скъпоценните камъни, пришити към тъмносиния ѝ корсаж, които елегантно образуваха шарката на паунови пера, проблясваха на светлината на свещите.

— Може би — отвърна Бернадет Феърборн, която беше облечена като снежнобял гълъб. Тя вирна предизвикателно изящното си носле

към пауна. — Смея да твърдя, че печелившата ръка е моя. Негова Светлост изглежда доста разсеян тази вечер и мисля, че знам защо.

— Действително — промърмори Шарлот, най-сетне намерила смелост да проговори. Така или иначе нямаше какво друго да прави, след като още един човек блокира пътя ѝ към свободата. Нямаше причина да не се включи в разговора. — Лейди Роз...

Следващите ѝ думи застинаха на езика ѝ, когато Лебеда, Пауна и Гълъба внезапно обърнаха главите си към нея. Като че ли едва сега забелязваха, че тя стои до тях и слуша.

По измъчените изражения на лицата им разбра, че не са доволни от намесата ѝ. Очите им се присвиха насреща ѝ. Шарлот отказа да се свие притеснено, въпреки че действително се чувстваше застрашена.

— Искях да кажа само, че ако той изглежда разсеян, е много вероятно да гледа...

— Знаем кого наблюдава, малко диво пате такава — отбеляза Гълъба. — И, разбира се, това никога не би могла да си ти!

Твърдението, размисли Шарлот, си беше безспорно вярно. Господ ѝ беше свидетел, че в миналото бе заставала на пътя на Ротбъри безброй пъти, но той никога не се опита да я прелъсти, да флиртува или дори да я огледа така, та костите ѝ да се размекнат. О, сега те бяха приятели, графът я дразнеше, но мис Грийн бе достатъчно умна, за да не го взема на сериозно.

Прочисти гърло.

— Не това имах предвид...

Лебедът ахна, притисна пръсти към устните си и лицето ѝ придоби тревожен пурпурен цвят.

— Той гледа насам! — възбудено прошепна тя.

Шарлот въздъхна, устоявайки на изкушението да последва погледите на трите глупави птици.

Изведнъж тълпата се раздвижи, когато голяма група от мъже се отправи към терасата, вероятно, за да пушат. Тя се надяваше Уитърби да е сред тях. Почти бе успяла да се измъкне и би било ужасно да се сблъска с виконта точно сега.

Побърза да се възползва от една пролука.

Без предупреждение нов Паун се изпречи право на пътя ѝ. Но за разлика от другата отрупана с бижута птица, тази беше доста дребна.

Стъпалата ѝ едва се застопориха на място, за да предотвратят сблъсъка с мис Лизи Хоторн.

— Мили боже! Та той е истинска мечта! — произнесе момичето, очите ѝ се бяха ококорили, за да подчертаят думите ѝ.

Шарлот вирна брадичка.

— Сигурна съм, че не знам за кого говориш.

— О, не бъди такава глупачка. Знаеш точно за кого говоря.

Когато Шарлот вдигна рамене невинно, Лизи кимна към графа, а дългите сини пера, които стърчаха от кестенявите ѝ къдрици подскочиха.

— Той е просто божествен, не си ли съгласна? Може би трябва да отидем там под претекст, че искаме да говорим с лорд Тристан?

— Това е блестяща идея.

— О, но виж, лорд Ротбъри вече си тръгва. — Тя ахна високо, с ръка върху гърлото си. — И следва лейди Гилтън. Представяш ли си?

Съвсем неочаквано, стомахът на Шарлот болезнено се сви. Какво, за бога, ѝ ставаше? Знаеше какъв е Ротбъри. Знаеше, че е истински развратник. Със сигурност не ревнуваше.

— О, за малко да забравя да ти кажа! Кити каза, че свекърва ѝ е казала на майка ми, че нейният лакей е казал на готвача, че миналата седмица мисис Брийдлъв, последната му любовница, заплашила, че ще се хвърли пред движеща се карета, ако лорд Ротбъри не се съгласи да подновят връзката си, но очевидно той е отказал, въпреки настояванията ѝ. Представяш ли си?

На мис Грийн ѝ беше нужна цялата ѝ воля, за да не изстене на глас. Тя харесваше Лизи. Наистина я харесваше. Двете бяха с еднаква височина, на еднаква възраст и страдаха от майки, които непрестанно избираха най-смешните костюми за събития като тези. Но приликите свършваха тук.

Шарлот бе тиха, срамежлива и предпочиташе да наблюдава хората. А Лизи беше шумна, говореше с обезпокоително бърза скорост — все клюки и спекулации, разбира се — и имаше ужасния навик да се опитва да въвлеча Шарлот в ситуации, които тя с удоволствие би избегнала.

Лизи уви ръка около тази на Шарлот докато вървяха покрай група хихикащи се дебютантки, които бяха заети да гледат след графа с кравешки погледи.

— Не можеш да отречеш, че е красив! Не се ли радваш, че майка ти разреши да дойдеш, вместо да скиташ по онези древни пътеки и пещери в търсене на духове? — Тя поклати глава в жест на почуда, който изглеждаше доста комично, като се има предвид костюма ѝ. — Без съмнение майка ти не е очаквала графът да присъства. Двете с майка ми не можем да повярваме, че е тук. Сигурно Тристан го е убедил. С баба му са канени всяка година, но никога не идват. Не мога да си представя защо е решил тази година да дойде. А ти?

— Всъщност, да — промърмори Шарлот, усмихвайки се многозначително на лейди Розалинд, която отвърна на приятелския жест, докато се разминаваха. — Всички знаят причината, поради която той е тук. И това е тя.

— Да, е, може и да е вярно, нали знаеш, но доколкото знам... а аз съм добре осведомена, както знаеш...

— Лизи, като нищо можеш да държиш рекорда за употребата на думата „знам“ най-много пъти в едно-единствено изречение.

— ... тя не е показала, какъвто и да е интерес към него.

— Тя просто изпълнява волята на херцога — предположи Шарлот с повдигане на рамене.

— О, вярно! С херцогинята сте близки приятелки. Как можах да забравя? Как са младоженците?

— Възхитително — отговори Шарлот с усмивка. — Въпреки че вече едва ли могат да се нарекат младоженци. Отново пътуват. Този път до Уелс, а след това отиват в... Ирландия, мисля.

— Сега, когато тя се омъжи, навярно не я виждаш толкова често. Сигурно ти липсва.

Шарлот се усмихна тъжно.

— Така е. Но е щастлива и това прави и мен щастлива. Писа ми, но се опасявам, че не се задържат на едно място достатъчно дълго, за да отговоря на писмата. Ще наваксаме, когато се върнат. — Чудеше се какво ли би казала Маделин, ако знаеше за приятелството ѝ с Ротбъри.

Всъщност знаеше какво би казала нейната покровителствено настроена приятелка. Щеше да изтъкне, че напълно се е побъркала и трябва да стои колкото се може по-далеч от лорд Ротбъри. И, разбира се, щеше да е права.

Докато заобикаляха една мраморна колона, високата, твърда яка на костюма на Лизи случайно събори чашата с пунш от ръката на

някого.

— Хей! — извика човекът.

С широко отворени очи, Шарлот премигна към своята братовчедка, но Лизи продължи да бърби, без да забелязва безпорядъка, който оставя след себе си.

Мис Грийн се присви. За щастие се появи лакей с кърпа в ръка. Шарлот отпрати извинителна усмивка на госта и ускори крачка, за да настигне братовчедка си.

— Хмм. — Лизи потупа с пръст брадичката си. — Имаше още нещо, което исках да ти кажа, но забравих какво беше. — Тя завъртя глава, като почти събори цялото съдържание на поднос, покрит с пълни чаши за вино. Единствено пъргавата ръка на нов слуга успя да предотврати разливането на подноса, залюлял се в ръцете му, върху друг гост.

— Лизи, може би е време да намерим място, където да седнем — предложи Шарлот. — Костюмът ти...

— ... е отвратителен. Знам. И от тези ужасни пера ме сърби носа.

— Е, поне майка ти не е настояла да се облечеш като пастирка — промърмори Шарлот с печална усмивка. — Не мисля, че има човек в залата, който да не съм ударила случайно по тила с тази дяволска овчарска гега. — Тя погледна предмета, след което хвърли поглед на братовчедка си и широката ѝ яка.

Между тях казано, двете лесно биха могли да изпочупят цялата бална зала. Идеята си заслужаваше.

— Наистина — промърмори Лизи. — Но ти действително изглеждаш очарователно, наистина.

— „Очарователно“ не е точната дума. Всъщност мога да се сетя поне за още три по-подходящи думи, без дори да се замислям. „Абсурдно“. „Нелепо“. И „смущаващо“.

— Истината е, че се открояваш — предложи едва-едва Лизи с колеблива усмивка.

Е, това поне, размисли Шарлот, несъмнено беше вярно.

Открадна си един поглед към двойките, въртящи се по подиума. Повечето млади дами носеха украсени със скъпоценни камъни полумаски и ефирни бели рокли, които се люшкаха игриво около глезените им и привличаха одобрителните погледи на редица джентълмени.

Роклята на Шарлот обаче имаше твърда долна фуста, която я караше да се чувства като бухнало тесто. А и на фона на дребната ѝ фигура безспорно се създаваше впечатлението, че роклята носи нея вместо обратното.

Поне можеше да намери утеха във факта, че като по чудо успя да избегне отвратителния виконт Уитърби тази вечер.

— Шарлот — прошепна Лизи с предупредителни нотки в гласа. — Не... се... обръщай. Всъщност трябва направо да избягаш.

Тя затвори очи, премигна бавно и оформи с устни:

— Уитърби?

Лизи кимна, с очевидна тревога в погледа.

— Просто тръгвай — каза тя, без да движи устните си.

Шарлот пристъпи напред, но братовчедка ѝ я сграбчи за раменете и я бутна в друга посока.

— Отиди и се скрий в библиотеката. В момента я ремонтираме. На никой не му е позволено да влиза там.

Доверявайки ѝ се сякаш, Шарлот се втурна през гъстата тълпа, влачейки след себе си овчарската гега, разбира се. За пръв път се зарадва, че носи проклетото нещо със себе си. Очевидно репутацията му на опасен за здравето предмет го предшестваще, тъй като всеки, който се случеше да му отдели дори бегъл поглед, буквално отскачаше встрани от пътя ѝ. Това ускори обикновено бавния процес по прекосяването на препълнена бална зала.

Достигна коридора, който водеше до убежището на безлюдната библиотека, направо за нула време. Забърза напред, без да обръща внимание на факта, че около нея ставаше все по-тихо и значително по-тъмно колкото по-навътре отиваше.

Лизи беше казала, че библиотеката е в процес на ремонтване и е затворена за гостите. Имаше логика да няма хора, които да се разхождат из коридора.

Един облак в бяло сякаш се материализира точно пред погледа на Шарлот от съседен коридор. Нямахме никакво време да спре или дори да забави инерция. Преди да успее да издаде дори писък, тя се блъсна право в лейди Гилтън.

Когато двете жени се удариха, лейди Гилтън остана на крака, като се задържа, подпирайки изтънчената си ръка на стената.

Шарлот обаче нямаше този късмет. Спъна се в нещо, което можеше да се закълне — беше нежният крак на милейди, и заедно с глупавата гега полетя към пода. Със силен удар се приземи върху ръцете и краката си.

— Мили боже! — възкликна лейди Гилтън с лек кикот. — Май доста бързате, а?

Като измести тежестта си върху бедрата, по-младата жена си пое дълбоко дъх, докато чакаше пулсиращата болка в наранените ѝ колене да се разсее.

— Извинете ме — отвърна Шарлот. — Не ви видях.

— Доста забавно — каза лейди Гилтън със самодоволна усмивка, която събеседницата ѝ не можа толкова да види, колкото да чуе. — Не сте ли съгласна? Искам да кажа, като се има предвид, че за пръв път в живота си всъщност носехте очилата си и в балната зала.

Мили боже, очилата ѝ! Трябваше да са излетели от носа ѝ, когато е паднала. Въобще не обърна внимание на красивата жена с хаплив език, която вече се прокрадваше обратно към балната зала, без дори да помоли да я извинят.

Шарлот опипваше пода трескаво с леки потупвания и въздъхна с облекчение, когато ги откри. Бързо ги сложи отново, благодарна, че не се бяха счупили.

Изправи се внимателно, взе гегата си и продължи по потъналия в сенки коридор, макар и по-бавно и с видимо накуцване.

Натисна дръжката на първата врата, до която стигна, но тя се оказа плътно заключена. Като пренебрегна лудото препускане на сърцето си, Шарлот опита следващата. Издаде въздишка на облекчение, когато се отвори съвсем лесно на добре смазаните си панти, без да се чуе нито звук.

Тихомълком, младата жена се плъзна вътре и с изненада откри, че претрупаната с вещи стая е окъпана в златиста светлина, извираща от изящните месингови стенни свещници върху отсрещната стена.

След като внимателно затвори вратата зад гърба си, Шарлот направи кратък оглед на разхвърляната стая. Вътре се намираше широка редица столове, дивани, маси, високи шкафове и много други трудно определими предмети от обзавеждането, покрити или с прах или с бели чаршафи. Ленени платна бяха опънати върху шкафовете с

книги, които покриваха стените, навярно, за да ги предпазят от праха и боята.

На челото на Шарлот се появи бръчка. Защо, за бога, майката на Лизи би поръчала да запалят свещите в това помещение? Повдигна рамене и пропъди тази мисъл.

Докато пристъпваше все по-навътре в стаята, почти се препъна в пухкава възглавничка с пискюли, облеганата срещу крака на един стол. Използва овчарската си гега, за да я избута от пътя си.

И тогава го чу. Тихо шумолене. Сякаш някой се наместваше поудобно на мястото си.

Тръпка се разля по гръбнака ѝ, а въздухът натежа. Остана напълно неподвижна на място. Може би беше котката, предположи Шарлот. Тогава чу шума отново. И отново, ставаше все по-настойчив и развълнуван, като че някой или нещо се опитва да се освободи.

Ръмжене, което определено принадлежеше на човек, се разнесе откъм дъното на стаята.

Инстинктите ѝ подсказваха да си тръгне, да се омете дяволски бързо от стаята. Веднага. Но нещо друго я накара да остане. Може би любопитството или очевидната ѝ глупост.

С тихи стъпки, тя се промъкна покрай един висок, широк шкаф, който ѝ пречеше да вижда стаята по цялата ѝ дължина.

А каква гледка само имаше да се види. Ченето ѝ увисна от изненада и Шарлот съвсем забрави да диша.

Там, на стол с високи резбовани крака, разположен до отсрещната стена, под топлото сияние на двойката месингови свещници, седеше лорд Ротбъри. Очите му бяха завързани със собственото му шалче, а ръцете му вързани на гърба на стола.

Напразно тя се опита да преглътне, но чувстваше гърлото си пресъхнало, сякаш бе посипано с пясък.

Мили боже! Защо, за бога, беше завързан?

Ризата му беше разкопчана и разкриваше бронзовата кожа на широките му гърди, плоските зърна и пръснатите златисти косъмчета, които се спускаха по равния му мускулест корем. Алчните ѝ очи се задържаха върху този гладък, гол стомах, хипнотизирани от повдигането и спускането му при всеки дъх, който мъжът поемаше.

Едно тънко гласче от дълбините на съзнанието ѝ казваше, че трябва да извърне поглед. В края на краищата, той беше самото

олицетворение на греха. Но само каква гледка представляваше за зажаднелите ѝ очи.

Тъмнорусите му коси лежах в прекрасен безпорядък и той рязко отметна глава, за да отмести косата, която бе паднала върху челото му. Не успя и копринените кичури се плъзнаха в предишното си положение. Ротбъри изрази недоволството си с ниско ръмжене.

Шарлот не знаеше какво прави графът тук, завързан, без съмнение във възбуждащо разголено състояние, в едно от свободните помещения на домакинята. Можеше само да си представя, че това има нещо общо с любовните му занимания. Но той си беше тръгнал с лейди Гилтън, а Шарлот само преди минути се сблъска с жената. Със сигурност не биха могли да направят каквото и да са възнамерявали за толкова кратко време. Нали?

Е, това, което вече знаеше със сигурност бе, че е пълна глупачка да се сприятелява с развратник и след това да очаква той да се държи подобаващо и да спазва обещанията си.

Тя отчаяно имаше нужда да се махне от стаята. Ако някой случайно влезеше в помещението и видеше картината, която представляваха, репутацията ѝ щеше да е напълно съсипана. Шарлот се обърна, за да си върви... без значение колко срамно интригуваща се оказа неговата позиция.

— Каквато и играчка да играеш, аз няма да участвам! — изтънченият глас на Ротбъри проряза стаята. — Имам работа за вършене. И ти нямаш право да ми се сърдиш. Развържи ме веднага, Корделия!

Шарлот ахна и затисна устата си с ръка. Защо лейди Гилтън би го оставила тук?

Лицето и врата ѝ пламнаха.

— Ти си безсрамна — прошепна разпалено.

Представи си, да се отдадеш на рискована любовна игра, докато десетки хора се разхождат надолу по коридора в балната зала. Никога не бе разбрала, макар да се чудеше, какви игри играят любовниците зад затворени врати. Действително граф Ротбъри беше порочен, много порочен мъж.

Но въпреки това, размишляваше тя, докато го наблюдаваше, наклонила замислено глава, той наистина изглеждаше съвсем... безпомощен.

Раздърпан и уязвим. Подобно на красив, затворен звяр, оковите му създаваха илюзията, че той е достъпен, безобиден, когато в действителност беше също толкова опасен или сега дори много повече, заради надигащата се ярост.

Ами ако беше станал жертва на някаква шега? Кой би го намерил тук? Може би трябваше да го развърже.

Не. Поклати глава. Не биваше. Собствените му порочни и алчни намерения го бяха докарали до това положение и тя не се интересуваше какво ще се случи с развратника. Като отново поклати глава, Шарлот тихо се смъмри заедно му се беше доверила с приятелството си. Всъщност, може би той не ѝ беше кой знае какъв приятел, в края на краищата.

Родителите ѝ бяха прави да ѝ забранят да се доближава до Ротбъри. Той беше покварен. Неморален. Непоправим.

И можеше въобще да не ѝ връща услугата, която ѝ дължеше. Вече не я искаше.

Обърна се да си върви, стъпвайки на пръсти към вратата.

Докато заобикаляше една кръгла масичка, погледна към вратата в другия край на стаята и се намръщи с колебание.

Щом излезеше през тази врата, всичко щеше да бъде постарому. Отново щеше да бъде срамежливата Шарлот, сладката Шарлот, Шарлот, която никога дори не е стигала близо до целувка с мъж.

Утрешният ден щеше да настъпи и тя пак щеше да си е неомъжена, без никакви перспективи за бъдещето, освен Уитърби. В края на годината сигурно щеше да се окаже нещастно венчана за него. Завинаги свързани. Мили боже, определено щеше да ѝ се наложи да го целуне, нали?

Когато стигна до вратата, младата жена положи ръка върху месинговата дръжка. До края на живота си нямаше да забрави възбуждащия вид на лорд Ротбъри в тази скандална поза.

Може би само още един последен поглед. Въобще не беше същото, както когато беше в спалнята му. Той дори не знае, че си тук. Можеш да гледаш колкото си искаш.

Обърна се и направи една тиха крачка към него.

От доста време Шарлот имаше усещането, че животът я подминава... и започваше дяволски да ѝ дотяга.

— Стига толкова! — прошепна тя.

Грабна един стол наблизо и го подпря под дръжката на вратата, като така сполучливо спираше лейди Гилтън или който и да е друг в това число, да влезе в стаята.

Тази вечер или поне в този момент, Шарлот щеше да направи точно това, което искаше. По дяволите последствията.

Беше на път да поеме нещата в свои ръце за разнообразие. И точно сега желаше да разбере какво е да целунеш един негодник.

— Кой е там? — Ротбъри почти изръмжа, опъвайки шалчето си, а мускулите на възхитително бронзовите му ръце се издуха и стегнаха.

Тя не му отговори. Вместо това пое дълбоко дъх и пристъпи решително към графа, като по пътя си изрита друга смачкана възглавничка с пискюли и хвърли настрани овчарската си гега.

Както беше със завързани ръце и очи, тя щеше да вземе това, което иска и да избяга през вратата, преди той да предположи коя е. Всъщност Ротбъри можеше дори да си помисли, че тя е любопитно изпарилата му се любовница.

А когато той се върнеше в балната зала, Шарлот щеше да се усмихва вътрешно. Графът никога нямаше да разбере, никога нямаше да предположи, че неговата срамежлива приятелка би посмяла да опита забранения плод. Освен това как можеше да навреди една малка целувка?

9

„Един джентълмен използва библиотеката единствено за образователни цели.“

Ротбъри вдиша познатия, леко подправен с лимонов аромат въздух, носещ се около него. Запази мълчание, като пренебрегна предчувствието, което звънна у него и вместо това се ослуша за звук от стъпки.

Който и да беше влязъл в стаята, определено бе млада жена. Би заложил един от първокласните си арабски коне на това, но не беше Корделия. Тя непрестанно ухаеше натрапчиво на рози, което му допаднаше в началото на тяхната кратка любовна афера, но сега само му напомняше, че жената, с която го свързва, е също толкова лепкава и с бодли, като самото цвете.

Но този аромат — вдиша дълбоко, когато го обгърна — извикваше у него задоволство, което само по себе си беше чудо, като се имаше предвид, че единственото му желание в настоящия момент беше да се освободи, да намери лейди Гилтън и да извие изящното ѝ вратле.

— Кой е там? — настоя Ротбъри, гласът му бе твърд, но тих. Отново задърпа усуканата коприна, която държеше китките му една до друга зад гърба му и забеляза, че най-накрая бе започнала да се разпаря. — Хайде сега — каза с тон, който използваше върху плашливи коне. — Кажете кой си.

Тишина, с изключение на тихото шумолене на фустите. Тя се приближаваше, можеше да го усети, да го чуе. Въздухът се промени, а сетивата му подсказваха, че сега жената стои пред него.

И трепереше, можеше да го чуе в дъха ѝ, почти го почувства да трепти срещу кожата си.

Кой, по дяволите, беше в стаята и защо не искаше да се разкрие?

Вбесен и с нарастващо нетърпение, Ротбъри стисна ръце в юмруци и коприната тихо се скъса. След минута щеше да бъде свободен.

Пред него се разля топлина. Имаше ясно доловимото усещане, че жената се колебае. Постара се да остане почти неподвижен докато разкъсва плата.

Бузата му потрепна, когато кичур коса погъделичка кожата му.

Нейната коса. Явно се беше навела към него.

Устните му се разделиха, но преди да успее да оформи и една сричка, плътно стиснатите ѝ устни се притиснаха към неговите.

По всичко личеше, че го бе целунала намръщена статуя.

Която и да беше тази неопитна жена, тя се отдръпна преди тялото му да реши дали би искал или не да задълбочи целувката.

В този момент, една от ръцете му най-накрая се изплъзна от разкъсаната коприна. Жената ахна. Той бързо освободи и другата си ръка, като първата му мисъл бе да се отърве от стегнатата превръзка на очите си. Но не искаше да поеме риска тя да се измъкне, преди да успее да я свали.

Така че, вместо това се протегна сляпо към нея. Не откри нищо, освен въздух.

Тя се измъкваше.

Без да има време да реагира, Ротбъри се изправи и раздвижи схванатите си рамене. После се втурна към звука на отдалечаващите се стъпки... и в същия момент удари коляното си в ръба на една маса. Изрева от болка.

Странно, но жената в стаята изстена съчувствено. Всъщност прозвуча така, сякаш се разкъсва между решението да продължи лудото си бягство или да протича обратно, за да му помогне.

За нейно съжаление обаче, звукът на гласа ѝ му подсказа точното ѝ местонахождение спрямо него. Той я намери, сграбчи я за талията и я придърпа плътно към себе си.

— Оууу. — Шарлот не можеше да повярва на късмета си. Или по-скоро на липсата му.

Изпищя и се завъртя в ръцете му. Очевидно лорд Ротбъри искаше тя да стои мирно, за да може да махне превръзката от очите си и да разбере кой имаше нахалството да го целуне, но младата жена нямаше намерение да му позволи тази възможност. Заизвива се колебливо, с

надеждата, че резките ѝ движения ще го накарат да използва и двете си ръце, за да я усмири.

Стана ясно обаче, докато буташе стената, която представляваха твърдите му, голи гърди, че той е също толкова решен да постигне своето и се нуждаеше само от едната си ръка, за да я държи здраво до себе си. Тя се извиваше и бореше с него, а той стоеше напълно неподвижен, като хватката му около кръста ѝ бе като кадифени окови.

Все пак младата жена успя да отблъсне лакътя му точно преди той да вдигне превръзката нагоре.

— По дяволите, жено! Стой мирно!

— Пусни ме! — заповяда тя през зъби.

Насред боричкането им, краката на Шарлот се заплетоха в част от чаршафа, с който бе покрита масата, в която графът удари коляното си. Тя падна назад и за щастие пискюлената възглавница, която бе изритала от пътя си по-рано, омекоти удара.

Ротбъри я последва на пода — не защото бе загубил равновесие, подозираше момичето, а заради простия факт, че нямаше намерение да я остави да се измъкне.

Оплетена в чаршафи и възглавници, Шарлот запълзя назад по гръб, като използваше лактите и петите си. Но графът беше прекалено бърз — дори с превръзката, стояща все още на мястото си.

— О, не, няма да стане — каза той с мрачно задоволство. Запълзя внимателно към нея, като дебнеца пантера, разрошените му тъмноруси кичури се бяха освободили напълно и падаха върху лицето му. — Няма да ходиш никъде, докато не разбере коя си.

Мускулите на гърдите му играеха при всяко негово движение. За секунда Шарлот се почувства парализирана от възхита. Той беше хипнотизиращ. След кратко колебание ѝ се наложи да си напомни да продължи да се движи назад, макар че една порочна част от нея не искаше нищо повече от това, да го изчака да я хване.

Голямата му ръка безпогрешно сграбчи глезена ѝ, за да ѝ попречи да избяга, докато с другата се опита да вдигне парчето плат от очите си.

Тя напразно се помъчи да се освободи, като тръскаше пленения си глезен, но нежната хватка на Ротбъри бе непоколебима.

Каква глупачка бе да си помисли, че той е безпомощен! Инстинктите ѝ я подтикнаха да смени действията си. Тя го ритна по

рамото с петата на свободния си крак.

Мъжът изсумтя от болка.

— Защо, ти малка...

И тогава, с едно бързо и премерено движение, Ротбъри се хвърли напред, и покри тялото ѝ със своето.

За секунда дъхът ѝ заседна в гърдите и тя мигновено се оказа неподвижна под тежестта му. Топлото му, твърдо бедро бе разположено тежко между нейните.

Задиша с усилие от напрежението и срамна вълна от топлина се разпали дълбоко в корема ѝ. Без усилие той събра китките ѝ и ги задържа над главата ѝ само с едната си ръка, докато с дългите, аристократични пръсти на другата очерта ефирна пътечка по бузата ѝ.

— Коя си ти? — прошепна Ротбъри.

Дъхът ѝ секна при експлозията от чувства и мисли, която отекува в нея. Той изглеждаше толкова властен над нея, толкова красив, сякаш бе създаден, само за да прелъстява. Нито една от порочните ѝ мечти не я беше подготвила за множеството усещания, които възпламени у нея само с върха на пръстите си върху лицето ѝ.

Със закъснение тя осъзна, че тялото ѝ отказва да слуша разума ѝ. Беше престанала да се извива. В действителност бе започнала да се наслаждава на опияняващото чувство на високото му, мускулесто тяло върху нейното. Топлите му, голи гърди се притискаха към корсажа ѝ, а твърдото му бедро бе поставено плътно срещу слабините ѝ.

Очите ѝ се спуснаха към устата му, която беше леко притворена, разкривайки прави, бели зъби. Трябваше само да извие врата си и устните ѝ щяха да се съединят с неговите.

Тя потрепна, изненадана и засрамена от начина, по който тялото ѝ реагираше на него. Трябваше да избяга преди той да открие самоличността ѝ.

Но разумът ѝ се двоумеше между това, което беше правилно и това, което ѝ носеше прекрасни усещания. В крайна сметка, годините мрачни предупреждения от набожния ѝ баща за греховете на плътта, върнаха поне малка част от здравия ѝ разум.

— Махни се от мен! — настоя тя, макар и слабо.

— В никакъв случай — изръмжа той, а горещият му дъх погали устата, бузата и врата ѝ. — Няма да те пусна да се измъкнеш сега. Не и преди да разбера коя си. Искаше да ме вкусиш, нали?

Мрачните му думи предизвикаха друга мисъл, която прелетя през ума ѝ. Щеше ли да я направи своя? Би могъл, ако иска, осъзна Шарлот с нарастващо безпокойство. Изведнъж съжали за всичките готически романи, които бе прочела в миналото. Истории на приятно възбуждащ ужас, страстни прегръдки, мъже на ръба да загубят самоконтрол, някои от които се поддават на примитивните си нужди.

Част от нея си помисли да му каже, че това е тя, приятелката му, но бе твърде смутена от откраднатата целувка, за да признае коя е. Просто трябваше да се измъкне.

Усука китките си. Той бе толкова тежък върху нея и поне десет пъти по-силен. Притискаше я под себе си единствено с тежестта си и само с една ръка придържаше двете ѝ китки. Тя бе напълно безпомощна.

За щастие беше спрял да предизвиква тръпките, пробягващи по гърба ѝ само с любопитната милувка на върховете на пръстите си. Сега ги използваше, за да махне усърдно шалчето от очите си.

Само почакай, обади се съзнанието на Шарлот. Само почакай да види коя си. Може ли наистина да се умре от унижение?

Ще отскочи от теб сякаш си нищо повече от калинов храст. И точно това искаше тя. Нали? Небеса, какво не беше наред с нея? Не искаше ли да се измъкне изпод него? Не се ли опитваше да избяга от него само до преди момент?

Ротбъри премеси тежестта си със сумтене. Единственото, което искаше да направи, бе да махне проклетата превръзка от очите си. Оказа се изненадващо трудно да го направи само с една ръка. Особено, когато под него имаше задъхана мистериозна жена.

В мига, в който мисълта се появи в ума му, жената подскочи под него и го извади от равновесие. Движението ѝ освободи малко, но достатъчно пространство, за да вдигне коляното си и да го удари в слабините.

Той изръмжа и падна настрани, свивайки се на кълбо.

— Предполагам, че си го заслужих — простена младият мъж една октава по-високо от обичайното.

Последваха звуци от спъване и боричкане. Вратата се отвори със замах и после се затръшна с трясък след нея. Неговата малка крадла на целувки, за съжаление, се измъкваше.

Ротбъри изчака разпростиращото се болезнено пулсиране да отшуми до тъпа болка. След това бясно захвърли превръзката с нетърпеливи, разочаровани ръце.

За какво, по дяволите, беше всичко това?

Изправи се, с ръце на ханша, докато се опитваше да успокои дишането си и се загледа във вратата за известно време. Поклати глава и реши да се облече и да провери дали ще успее да я намери, макар да трябваше да се уповава единствено на аромата ѝ и чифт здраво стиснати устни.

Лицето му придоби смръщено изражение, докато закопчаваше ризата си. Това, което трябваше да направи сега, бе да потърси лейди Гилтън. Но всъщност, защо да си прави труда? Знаеше защо тя го завърза и заряза тук.

Когато бяха започнали малката си игра в библиотеката, той бе активен участник, но след като му сложи превръзката на очите, образа на Шарлот изникна в съзнанието му. Ротбъри не очакваше, че тя ще бъде там, спотайваща се сред спомените му и бе убеден, че всички мисли за нея моментално ще се изпарят, когато виконтесата положи алчните си ръце върху него, но не стана така. Картините в съзнанието му ставаха все по-ярки и живи.

И изведнъж това, което правеше с Корделия и това, което се готвеше да направи с нея, вече не му се струваше така възбуждащо. Виконтесата беше усетила съвсем очевидно избледняващия му интерес, беше се ядосала — най-вероятно също и леко притеснила, че губи уменията си — и го бе зарязала да си кисне там.

След като завърза свободно шалчето си, Ротбъри прекоси стаята. Точно когато бе на път да хване дръжката на вратата, побутна нещо с върха на ботуша си, което издрънча. Погледна надолу и върху лицето му се изписа удивление.

Лекият аромат на лимони.

Докато стоеше там и се взираше в изобличаващата овчарска гега, безброй чувства го връхлитаха едно след друго. Беше смутен. Шокиран. Озадачен. Не беше в състояние да повярва. И можеше направо да си признае, бе невероятно възбуден.

Устните му се извиха в крива усмивка, когато се наведе, за да я вдигне от земята. Велики боже, той бе открил своята мистериозна дама.

10

„Един джентълмен се въздържа от всякакви форми на двуличие.“

Останала без дъх след бягството си от библиотеката, Шарлот се застави да намали крачка, за да не предизвиква излишно внимание върху себе си.

Освен това беше малко вероятно Ротбъри да изхвъркне полугол от помещението, имайки за цел да издири глупачката, която бе решила да си открадне целувка. Дори някой порочен колкото него, не би направил нещо толкова шокиращо. Или поне тя се молеше да е така.

С надеждата да се слее отново с тълпата, Шарлот реши да се върне при дремецата си майка.

Колко неразумно бе постъпила, мислеше си, докато клатеше глава. Очевидно беше прекрачила невидимите граници на свят, в който нямаше работа да си пъха носа. Или устните, в това число.

А и наистина, вече можеше да изостави натрапчивите си импулси да мечтае за Ротбъри. Мистерията бе разбулена. Беше го целунала, замисли се тя с повдигане на рамене и в това нямаше абсолютно нищо удивително.

Земята не се завъртя под краката ѝ, коленете ѝ не омаляха и определено не се почувства така, сякаш ще припадне. Несъмнено би могла да омаловажи дори пулсиращата топлина, която почувства, когато той се хвърли отгоре ѝ, като резултат на това, че го повлече при падането си.

Въпросното откритие само засили убеждението ѝ, че действително е в безопасност с развратника и греховните му игри. Нямаше никаква идея защо държеше да уверява себе си в този факт.

Докато заобикаляше група столове осъзна, че ще ѝ отнеме цяла вечност да си проправи път през тълпата от гости, затова реши да завие по тесен коридор, който свършваше от другата страна на балната

зала. Тук въздухът беше по-хладен, а сенчестият под се ширеше празен пред нея, напълно безлюден. Шарлот изпусна въздишка на облекчение.

За жалост успокоението ѝ бе твърде прибързано.

Тя беше само на пет крачки от вратата, когато почувства студени, тънки пръсти да стискат плътта на ръката ѝ в противната си хватка. Противна, защото знаеше много добре кой стои зад нея.

Завъртя се рязко и едва потисна стона си.

Облечен като римски бог, виконт Уитърби демонстрираше повече бледа, отпусната кожа, отколкото тя мислеше, че би пожелала да види през целия си живот. Той се изравни с нея и повдигна белите си рунтави вежди насреща ѝ в жест, който несъмнено намираше за очарователен и приятелски, но всъщност накара Шарлот да потръпне от отвращение.

— Изглеждате изключително красива, мис Грийн.

— Благодаря ви — промърмори тя.

Изучаващият му поглед се спусна по белите, набрани поли на отвратителната ѝ рокля и накрая се спря върху кръстосаната дантела на корсажа ѝ.

— Да не би... да не би да сте млекарка?

— Овчарка съм, милорд. — Тя си пое дълбоко дъх и си спомни, че има оръжие. Овчарската гегата. Мълчаливо се закле да фрасне кокалчетата на пръстите му с нея, ако само повдигнеш пръст в нейна посока... Я почакай...

Сърцето ѝ подскочи. Шарлот започна трескаво да върти глава в двете посоки в търсене на гегата.

— О, не! — простена младата жена. — Къде ли съм я оставила?

— Какво, кукличке? — почти изтананика Уитърби.

Пристъп на паника се спусна надолу по гръбнака ѝ. Завъртя се в кръг, за да претърси пода в близост, но напразно.

— Какво сте загубили?

Шарлот преглътна и се застави да си поеме един успокояващ дъх.

Положително нямаше нужда да се тревожи за местонахождението на гегата, нали?

— О, няма значение — изстреля тя.

— Добре ли сте? — попита Уитърби, наклонявайки глава на една страна.

— Да. Да, добре съм.

Но в действителност не беше. Умът ѝ препусна в опит да си припомни къде е оставила проклетото нещо.

И тогава, когато заключението я осени, почувства как сякаш целият въздух в дробовете ѝ се свлече в коленете, ако подобно нещо въобще беше възможно.

Трябва да съм я оставила в библиотеката.

Щеше ли Ротбъри да я намери? Молеше се отговорът да е не. Но ако все пак я откриеше, щеше ли да се досети, че е нейна? Имаше вероятност да не го направи.

Също така беше възможно още да се търкаля по пода след удара в слабините. Шарлот направи гримаса. Надяваше се да му е минало. Не бе имала намерение да го нарани силно.

Уитърби привлече вниманието ѝ, когато се пресегна към джоба си и извади монокъла си. Със стъклата, набутани отпред, очите му изглеждаха двойно по-големи от нормалния си размер, докато той нагло изучаваше корсажа ѝ.

— Ще ми окажете ли честта да танцувате с мен следващия танц?
— попита гърдите ѝ.

— Е... аз, ах... така да се каже... — Шарлот хвърли отчаян поглед на стаята.

— Вярвам, че ще е валс... последният за вечерта. А и има нещо от изключителна важност, което чаках да обсъдя с вас.

И тогава Шарлот разбра, просто знаеше, че ако сега тръгне с Уитърби, той щеше да ѝ направи предложение за брак.

Мили боже, тя не желаше да танцува с този мъж. Не искаше и да се омъжва за него. Единственото, което копнееше да направи бе, да грабне майка си и да се втурне към стаята си, за да се скрие от Ротбъри. Дори не я интересуваше къде, по дяволите, бе изчезнал лорд Тристан. Но какво извинение би могла да използва, без да го е употребявала стотици пъти до сега? В миналото вече бе изчерпала всяко възможно оправдание. Нуждаеше се от нещо ново. Умът ѝ се бореше да измисли основателна причина.

Може би трябваше да танцува с него, запротестира разумът ѝ. Вероятно в този случай, ако графът я проследеше, би могъл да си помисли, че е била в балната зала през цялото време.

Но така поемаше риска да окуражи виконта. А това беше нещо, което Шарлот искаше да избегне дори повече от проучващия поглед на Ротбъри.

— Това, което исках да кажа, сър, е, че аз... — Странна топлина се разпръсна по гърба ѝ. Младата жена я пренебрегна.

— Да? — поинтересува се Уитърби.

За миг очите му се стрелнаха над главата ѝ и я накараха да се запита дали бонето ѝ не беше в ужасно състояние след падането в библиотеката.

Господи, горещината, разливаща се по цялата дължина на гръбнака ѝ, я накара да се почувства така, сякаш стои съвсем близо до пещ на каменни въглища.

— Не мога да танцувам с вас, защото аз... аз... — Тя прочисти гърло. — ... така да се каже...

— Мис Грийн не може да танцува с вас — отекна дълбок и равен глас зад нея, — защото вече е обещала следващия танц на мен.

Шарлот преглътна ужасено, тъй като веднага разпозна на кого принадлежи дрезгавият, провлачен глас.

Уитърби възнегодува при това вмешателство.

— Нима? — отвърна той, докато гледаше Ротбъри с недоверие. — Нищо чудно, че младата дама се колебаеше над предложението ми. Знам със сигурност, че на мис Грийн не ѝ е разрешено да танцува с вас.

Ротбъри само се засмя ниско и гърлено в отговор. Шарлот можеше да го почувства надолу по гърба си чак до подметките на обутите си в пантофки крака.

Докато се обръщаше, тя скришом му хвърли кос поглед. Той стоеше със здраво приковани към пода крака и ръце зад гърба. Лъскавата му златиста коса беше пригладена назад, с изключение на плътен кичур, който падаше ниско от едната страна на челото му.

Небрежно притворените му очи се вгледаха в Уитърби, докато устните му се разтеглиха в крива усмивка, която върху всеки друг мъж, предположи тя, би изглеждала напълно чаровно и по момчешки. Върху красивото лице на Ротбъри обаче изглеждаше бдително и дори смъртоносно. Сякаш мълчаливо предизвикваше Уитърби да я докосне, така че да има удоволствието да му строши пръстите.

И Шарлот беше радостна да забележи, че той не държи овчарската ѝ гега. Това, разбира се, означаваше, че не я е открил в

библиотеката и съответно не би могъл да има някаква идея, че тя е тази, която си открадна целувка от него.

Погледът му се спря за кратко върху нея преди отново да се прикове върху застаряващия виконт.

— Защо не попитаме мис Грийн накъде е насочен интересът ѝ?

Тръпка пробяга по кожата ѝ. И двамата знаеха, че не може да се обръща към нея неофициално на публични места, защото някой можеше да го чуе. Въпреки това, независимо колко формално би могло да бъде обръщението „мис Грийн“, когато се плъзгаше по езика на Ротбъри, винаги успяваше да прозвучи крайно неприлично. Сякаш той знаеше някаква порочна тайна и копнееше да я сподели. Все пак тя се страхуваше, че този път не беше просто преструвка. Графът пазеше тайна — нейната тайна. И възнамеряваше да я разкрие.

Виконтът изпъчи гърди, очевидно убеден, че Шарлот ще направи правилния избор. Лесният избор. Безопасният избор.

Отреща в стаята тържествените акорди на цигулките известиха началото на валса.

Когато Шарлот се поколеба, Уитърби се намръщи с неодобрение, задълбочавайки бръчките около тънките си устни.

— Мога ли да ви напомня, моя скъпа мис Грийн, че майка ви седи само на няколко крачки отгук? Тя наблюдава цялата тази сцена.

Тогава майка ѝ вече се бе събудила. В такъв случай трябваше да продължава да стои с гръб към Ротбъри, за да не издаде присъствието му. Ако Хаясинт разбереше, че графът се опитва да попречи на танца ѝ с Уитърби, нямаше никакво съмнение, че Шарлот за пореден път щеше да се намери далеч от него.

Но какво щеше да прави? Колкото и отблъскваща да беше идеята, танцът с Уитърби щеше да я избави от смущението да разговаря с Ротбъри след това, което беше направила, което беше видяла. Макар да не бе възможно той да знае, че е станала свидетел на разсъблечения му вид, нито, че го беше целунала. От друга страна, танцът с младия мъж щеше да я спаси от Уитърби.

Шарлот се поколеба. Вярно, щеше да я спаси, но честно, по-скоро се чувстваше така, сякаш ще избегне челюстите на стар вълк, само за да попадне в леговището на измамно любезната и хитра лисица.

И все пак несъмнено лисицата до сега щеше да я е изяла, като се имаше предвид, че Ротбъри бе имал достатъчно възможности. Тя пое дълбок, окуражаващ дъх, взела твърдо решение.

— Така е, сър. Обещах този танц на лорд Ротбъри — каза Шарлот с категоричен тон.

— Добре тогава. — Уитърби наклони глава по-близо, а устните му се спряха над ухото ѝ. — Ако не бях сигурен в противното, млада госпожице, щях да си помисля, че ме отбягвате. Няма значение. Здравият разум ще надделее. И докато това стане, аз ще чакам. Желая ви приятна вечер. — Пускайки отново монокъла в джоба си, той се поклони дълбоко и се обърна да си върви.

Шарлот наблюдаваше оттеглянето му в мълчание, странно благодарна на Ротбъри за появата му. Макар срамът от необичайното ѝ поведение в библиотеката да измести това признание.

Имаше и нещо друго, което занимаваше ума ѝ сега, когато имаше време да помисли върху него. Каква ли гледка щеше да съзре, ако беше сварила лейди Гилтън и Ротбъри пет минути по-рано.

Стомахът ѝ се разбунтува и внезапно ѝ прилоша. Младата жена преглътна, опитвайки с всички усилия да потисне това чувство и безименната емоция, която го причиняваше.

— Благодаря ти — прошепна тя и обърна брадичката си съвсем леко, колкото да забележи с периферното си зрение, че той все още стои зад нея. Макар че в действителност топлината, която се излъчваше от тялото му и се разливаше по нейното, беше достатъчно доказателство.

Въпреки че ѝ харесваше да танцува с Ротбъри, неговото предложение беше предвидено само като средство, с което да я спаси от Уитърби. И двамата знаеха, че не могат да танцуват сега. Не и тук. Не и когато майка ѝ се бе нагърбила със задачата да пази сърцето на Шарлот с настървението на улична котка. За прът път се радваше на този факт. Изведнъж усети, че не би искала да бъде в прегръдките му; реакцията ѝ на тялото му в библиотеката я уплаши.

Тя прочисти гърло.

— Това вторият, третият или четвъртият път е, в който ми се притичваш на помощ? Ако не внимаваш, непременно ще се превърнеш в джентълмен. С или без моята помощ.

Затваряйки очи за момент, Ротбъри вдъхна лекия ѝ лимонен аромат. В този миг нямаше нищо друго на света, което да желае повече от това, всеки един гост в балната зала да изчезне, за да му се отдаде възможност да я притегли в прегръдката си, да смъкне глупавото боне и да потопи пръсти в косата ѝ, докато впива жадно устни в шията ѝ. Исусе, защо тя трябваше да ухае толкова дяволски хубаво?

Той тихо се наруга задето не беше осъзнал кого всъщност е хванал в библиотеката, когато я беше приклецил, извиваща се под него. Проклятие, щеше да се наслади на момента, колкото и кратък да бе той, ако знаеше, че това е Шарлот.

Все пак призна пред себе си едно за нея: фактът, че не бе разбрал, че тя е тази, която се гърчи под него в онзи момент, бе нещо положително. Несъмнено и с удоволствие щеше да се почувства задължен да ѝ разясни в разточителни подробности, сложността на истинската целувка.

— О, съмнявам се, че ще се превърна в джентълмен в близко бъдеще — каза провлечено зад нея, — ако въобще някога се случи.

Навсякъде около тях гости започнаха да кръстосват коридора, някои на път да се присъединят към танцуващите, а други напускаха балната зала, за да се разходят другаде. Преминаващата тълпа позволяваше известно уединение, тъй като гледката на майка ѝ беше, без съмнение, препречена от хората, които минаваха покрай тях. И дори Хаясинт да скочеше от мястото си, за да сложи незабавно край на разговора им, щеше да ѝ отнеме най-малко десет минути да прекоси стаята. Засега можеха да продължат да говорят. Дори и само за няколко минути.

— Забавляваш ли се тази вечер, мис Грийн?

Тя кимна и реши, че сега е безопасно да го погледне.

— Хубаво — отвърна той и я дари с порочна усмивка, когато очите ѝ се вдигнаха към неговите. — Вярвам, че всички млади дами, особено стеснителните и скромни като теб, трябва да покоряват нови хоризонти... да опитват нови неща, ако щеш. Безспорно бих одобрил и, всъщност, те окуражавам да задоволиш и най-грешните си фантазии. Като говорим за това, случайно да си загубила нещо?

Позната тръпка на смущение, да не говорим и ужас, се спусна върху сетивата ѝ.

— О... Н-не, не съм.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Внезапно той изкара овчарската ѝ гега иззад гърба си.

Тя се почувства така, сякаш пулсът ѝ прескочи удар. Шарлот преглътна, твърдо решена да не признава нищо и да мисли ясно. Имаше шанс да успее да го убеди в друга история.

Младата жена си придаде изненадан вид.

— О, я виж ти! Прибрах това неудобно нещо преди, о... трябва да е било преди цяла вечност. Съвсем забравих за него, наистина! Благодаря ви, милорд! Колко глупаво от моя страна да го изоставя някъде.

Засмените му очи блестяха пакостливо.

— Да го изоставиш някъде, а?

— Мхм — кимна тя, държейки устните си плътно стиснати. Това поне беше вярно.

— Кажи ми, не мога да не се зачудя... къде мислиш се е случило да я оставиш?

Шарлот повдигна рамене.

Едното ъгълче на устата му се изви нагоре.

— Какво има? Да не би внезапно да ти се върза езикът? Намирам това трудно за вярване, като се вземат предвид няколко пъти, в които сме споделяли компанията си и никога не си имала проблем да намериш правилните думи.

Издайническа червенина започна да пълзи нагоре по врата ѝ.

— А-аз внезапно открих, че нямам желание за повече разговори или танци. Ако ме извините, милорд. — Тя се пресегна да грабне гегата.

Ловко той я отдалечи от обсега ѝ, което накара Шарлот да залитне напред. Гърдите ѝ се притиснаха в твърдата стена на гърдния му кош. Ротбъри не се помръдна дори на сантиметър, за да ѝ помогне да се отмести от него. Само продължаваше да се взира в нея с тази негова полуразвеселена-полусъблазнителна усмивка.

— Е — загадъчно каза той, дълбокият му, плътен глас я опияняваше и примамяваше. — Би ли желала да ми обясниш защо ме целуна, Шарлот? Не можа да се въздържиш, предполагам?

Възвръщайки равновесието си, тя се оттласна от него и пое дълбоко, успокояващо дъх, преди да се вгледа свирепо в гегата, която

все още беше в ръката му. Тайничко си пожела да можеше да го спъне в нея.

— Едва ли — отвърна със сумтене. Отказваше да бъде от онези жени, които ежедневно допринасяха за увеличаване размера на егото му. — Беше просто обикновена проява на любопитство, това е всичко.

— И беше ли задоволено любопитството ти?

— Напълно. Вече не се питам какво представлява целуването — добави тя, примигвайки пред клюмналата панделка, която висеше близо до очите ѝ. — Всъщност, намерих го за доста... обикновено.

Изречението му стана замислено.

— Колко интересно.

— Защо това ти е толкова интересно?

— Виждаш ли — започна той, прокарайки ръка по челюстта си, — открих, че моето любопитство нарасна десетократно в резултат от действията ти.

— Наистина ли? — попита тя и сепнато осъзна, че звучи невероятно заинтригувана от неговото признание. Прочисти гърло. — Наистина ли? — повтори, като този път вложи безразличие.

Ротбъри кимна бавно и премести тежестта си, като се приближи само със сантиметър към нея, но топлината на тялото му сякаш я поглъщаше. Очите с цвят на уиски като че ли я попиваха ненаситно, караха я да се чувства все едно нещо я притегля към него, макар краката ѝ да оставаха неподвижни.

— Очевидно значително съм те подценил.

Шарлот преглътна с усилие.

— Ако продължаваш да ме гледаш по този начин, със сигурност ще привлечем внимание. Не можем ли просто да забравим за цялата случка и да преминем към някоя друга тема?

— И коя ще да е тази тема? Лорд Тристан или Уитърботъм?

— Уитърби — изтъкна тя.

— Все тая.

— И не, със сигурност не желая да говоря за него.

— Да разбирам ли, че този стар трътльо има намерение да се ожени за теб някой ден?

Младата жена не отговори, само въздъхна. Беше съвсем очевидно.

— И майка ти и баща ти, несъмнено, поощряват стремежите му?
— попита графът скептично.

— Може би — отговори тя с повдигане на рамене. — Той е приятел на родителите ми откакто се помня. Но това наистина не те засяга.

— Е, все някого трябва да го засяга!

Виконт Уитърби, известен сред утайката на обществото с тайното си влечение към много млади момичета, без съмнение бе насочил противните си намерения към Шарлот отдавна. Макар че беше доста по-голяма в сравнение с обичайната плячка на Уитърби, понякога Шарлот изглеждаше много по-млада, отколкото всъщност беше. Може би това бе привлякло извратеното внимание на виконта.

Но Ротбъри не можеше просто да нахлуе с маршова стъпка в градската къща на Грийн в Лондон и да посочи с пръст техния дългогодишен познайник. Кой щеше да му повярва? Помисли си, че би било като да наеме човекояден лъв, който да я пази от изгладняла мечка. Можеше и да убие мечката, но какво щеше да го спре да я излапа самият той след това?

— Ела — каза нежно, отклонявайки мислите си. — Можеш да споделиш. Аз ще те изслушам. Мога дори да се уверя, че Уитърби никога повече няма да те безпокои, ако пожелаеш.

— И защо би си направил този труд?

— Ние сме приятели.

Тя вирна брадичка.

— Не. Реших да оттегля предложението си.

— Това не е много спортменско от твоя страна.

— Открих, че никак не ме интересува — отвърна младата жена хладно.

— Но мен да.

— В такъв случай може би трябва да потърсиш лейди Гилтън — изтърси Шарлот и в същия момент намери за особено интересна дантелата върху ръкавицата ѝ. — Тя като че ли проявява интерес към някои видове спорт.

Ротбъри застина. Ревнуваше ли тя? Чудеше се дали ще му повярва, ако ѝ каже, че макар намеренията му да бяха наистина порочни, много бързо бе загубил интерес към това, което му

предлагаше Корделия. Щеше ли да му повярва, ако ѝ каже, че е мислил за нея, Шарлот, толкова много, та просто не е могъл да продължи?

Не, нямаше да му повярва и той не можеше да я обвинява. Все още не беше сигурен дали самият той го вярва.

Мисълта, че тя ревнува, беше нелепа. Освен това, през последните шест месеца тя старателно се опитваше да му намери подходяща съпруга.

Не. Тя не ревнуваше. Шарлот не проявяваше интерес към него, освен като към приятел. Макар че, размисли той, наистина трябваше да престане да му изпраща противоречиви сигнали. Защо го беше целунала въобще? Беше ли това предизвикателство? Или шега? Продължаваше да настоява, че се чувства в безопасност с него, но дали наистина вярваше в това? Може би го изпитваше.

— Кажи ми, на какво се основава решението ти да оттеглиш предложението си за приятелство?

— На основанието, че вие сте презрян развратник, сър.

— Презрян? Не те ли спасих току-що от ръцете на онзи противен, влюбен козел?

— Къде е лорд Тристан? — попита тя, като нарочно го пренебрегваше. — Трябваше да дойде. — Шарлот го наблюдава няколко секунди.

Топлината в погледа му бавно се изпари при споменаването на името на приятеля му.

Един лакей мина покрай тях с поднос, отрупан с чаши бордо. Ротбъри бързо грабна две от тях, предложи ѝ едната и когато тя му отказа, изля съдържанието им в гърлото си една след друга.

— За пореден път са го задържали в стаята за игра на карти, предполагам — каза той с гримаса и постави чашите върху една близка масичка.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Говориш ли френски?

Какво? За секунда въпросът му я смути. Концентрирайки се отново, тя отвори уста с намерението да му обясни, че макар да разбира по-голямата част от френския език, с изключение на някои провинциални диалекти, произношението ѝ беше под средното ниво и винаги имаше проблеми със спрягането на глаголите.

Но като се замисли повече, се поколеба. Въпросът беше доста странен от негова страна в този момент. Каква беше целта му?

— Е — подтикна я той нежно.

Шарлот поклати глава съвсем леко.

— Не, не говоря френски.

Това не беше лъжа. Ротбъри я попита дали може да говори френски, а не дали го разбира.

— Много добре — отвърна той, а ъгълчетата на устните му се извиха надолу, докато размишляваше. — А дали случайно майка ти говори френски?

Колкото повече въпроси ѝ задаваше, толкова повече младата жена се убеждаваше, че бе добра идея да запази малката си тайна. Но защо той се нуждаеше от нейното уверение, че нито тя, нито майка ѝ говорят френски?

— О, не. Тя въобще не говори френски.

Това поне беше самата истина. Хаясинт Грийн не разбираше езика, не го говореше и не си правеше труда да участва в разговорите на френски, така популярен из салоните на висшето общество.

— Перфектно — каза той провлечено.

— Чудя се... — Очите ѝ се присвиха подозрително.

— Виждайки как майка ти е твърдо решена да те похаби за онова отвратително прасе, реших да ти предложа решение за затруднението ти. При условие, че и ти ми помогнеш с нещо от своя страна.

— Какво имаш предвид?

— Само това. Баба ми беше поканена да присъства на бала тази вечер, но здравето ѝ не ѝ позволява да се наслаждава на подобни събития, които навремето са ѝ доставяли голямо удоволствие. Боли ме да го кажа, но те я изморяват.

— Разбираемо е — отвърна Шарлот.

Имаше по-възрастни родители, които от своя страна имаха премного такива приятели и въпросите за здравето бяха честа тема на разговор, предизвиквайки съчувствието ѝ.

— Тя няма много посетители — рече Ротбъри и се вгледа настойчиво в очите ѝ — и се чувства самотна. Ела в Обри парк утре за чая и късния официален обяд. Посети я и в замяна аз ще ти помогна да се освободиш завинаги от Уитърби.

Младата жена стисна устни, гледайки го подозрително.

— И как предлагаш да стане това?

— Състави списък с имената на необвързаните мъже, за които би желала да се омъжиш, донеси ми го в Обри парк утре следобед и аз ще ти помогна да спечелиш някой от списъка преди края на сезона.

— Това не ми изглежда като справедлива сделка, милорд. Да се срещна с баба ви е съвсем просто, а задачата, с която се натоварихте би могла да бъде невъзможна.

— Не мисля така.

Устните ѝ се разтвориха, но Шарлот се поколеба да проговори. Очите му бяха придобили вътрешен блясък и сполучливо предизвикваха стичането на топлина ниско в корема ѝ.

Графът отметна кичур коса от очите си с бързо поклащане на глава.

— И, разбира се, винаги съществува възможността Тристан да ни посети. Хвърлил е око на една от моите кобили. Няма ли да се изненада, ако те види в Обри парк с мен? Това може да го накара да съжалява за избора си на съпруга. А нима не искаше да го накараш да ревнува? — прошепна Ротбъри въпроса. — Той заслужава да пострада малко, задето ти причини такава болка и те подведе. Какво ще кажете, мис Грийн? Бих могъл да изпратя покана за двете с майка ви от името на баба ми...

Шарлот не успя да се сдържи и с леко сумтене се засмя невярващо при тези думи. Идеята си заслужаваше, но реално погледнато беше неосъществима. Майка ѝ би си изяла шапката, а вероятно и тази на дъщеря си, преди да насочи дори единия си крак по посока на дома му.

— Благодаря ти, но се страхувам, че няма да се получи. Трябва да си спомняш, че майка ми ми забрани да се доближавам до теб... за неопределено време.

— Но ако успеем да измислим друг начин...

Младата жена поклати тъжно глава.

— Предложението ти е наистина изкушаващо, но се страхувам, че няма нещо, което да я убеди да се съгласи.

— Има една предполагаемо обитавана от духове горичка в градината ми...

Шарлот се опита да прикрие учудването, което се изписа на лицето ѝ.

— Не мога да повярвам, че си запомнил разказа ми за страстта ѝ към свръхестественото.

Едно широко рамо се повдигна.

— Аз обръщам внимание, мис Грийн, на всяка една сричка, която излиза от устните ви. Може би трябва да добавите това към списъка си със задължителни качества у потенциалните съпрузи.

С ръка върху хълбока, тя потропваше с крак докато размишляваше. Дали майка ѝ щеше да се изкуши от твърдението му, че гората в имението му е населена с духове? Може би... Устните ѝ се открянаха, когато в ума ѝ внезапно се появи нова идея. По-добро разрешение. Стратегия, която не би могла да се провали.

Погледът ѝ се плъзна по цялото му тяло, преди да се върне върху лицето му. Ротбъри не се вписваше в ролята, но със сигурност щеше да убеди майка си да повярва...

— Добре тогава — промърмори Шарлот. — Ще приема предложението ти да посетия Обри парк... и ще се впусна в този твой план.

Графът изви вежда.

— Да отправя ли поканата лично?

Шарлот се засмя.

— О, не. Не си правете труда, милорд. По-добре да оставите убеждаването на мен.

*„Един джентълмен винаги оставя
тежката работа на работническата класа.“*

Привлекателността на мъжкия задник си имаше своите предимства, разсъждаваше Шарлот, докато наблюдаваше как Ротбъри блъска мускулестото си рамо в задницата на каретата на Грийн с мъжко настървение.

Макар да имаше много прозорливи жени, които коментираха колко важна е симетрията на чертите на лицето, красивите очи, силната челюст и широките рамене, Шарлот вярваше, че един хубав, стегнат, атлетичен задник е също толкова значимо качество.

— Можеш ли да повярваш колко много кал има тук? Наистина, няма и наполовина толкова кал в Ковънтри. — Хаясинт подсмръкна от сигурното място върху куфара си, а чадърчето ѝ я пазеше от мъгливия дъжд. — Добре че лорд Ротбъри настоя да ни придружи до Обри парк и да доведе трима ездачи. В противен случай можеше да ни се наложи на нас двете, мила моя, да избутваме каретата от калта.

Както стоеше под собствения си чадър, от едната страна на силно набраздения път, в близост до майка си, Шарлот наклони глава, докато продължаваше да съзерцава как Ротбъри бута каретата им. Обутите му в ботуши крака се хлъзгаха, докато се опитваше, заедно с други двама мъже, да освободи задните колела, които бяха затънали в плътна, лепкава кал.

Кочияшът крещеше окуражителни заповеди на конете, докато мъжете работеха усилено. На един от ездачите бе наредено да препусне към Обри парк, откъдето да изпрати друга карета в случай, че тази на Грийн се нуждае от поправка или впряга им — от почивка.

— О, съмнявам се, че това би се случило — промърмори разсеяно Шарлот. — Просто щяхме да изпратим слугата ни да доведе помощ.

Хаясинт изсумтя.

— И да чакаме безпомощно докато някой благороден „рицар на пътищата“ се появи и ни заговори? В никакъв случай.

Думите на майка ѝ едва проникнаха в замечтаните мисли на Шарлот.

За разлика от другите мъже, които носеха дългите си палта, Ротбъри бе съблякъл своето и го бе оставил на Шарлот да го държи. Тя го притисна до гърдите си, наслаждавайки се на възхитителната топлина, останала в плата от тялото му. Хладният утринен въздух ухаеше на влага и свежест и — тя дискретно наклони лице към яката на връхната дреха на Ротбъри — на чист, топъл мъж. Затвори очи и едно непознато, но доста приятно чувство премина през нея. Успя да предотврати една въздишка, преди да ѝ се изплъзне, като се прокашля, за да я замаскира.

— Надявам се, че не се разболяваш от настинка. Ще останем само една вечер. Предполага се, че това е кратко пътуване, Шарлот.

— И действително ще бъде такава.

— Нямах представа, че пътищата ще бъдат така трудно проходими само заради малко дъжд. Стоим тук и чакаме поне от четвърт час. Всичкото това бутане, бутане, бутане и въпреки това каретата не помръдва.

— Рот... Лорд Ротбъри ни увери, че друга карета пътува насам.

— О, надявам се да е прав. — Тя поклати бавно глава. — Хубавите му дрехи несъмнено са съсипани.

— Така е.

В този момент всички действия замряха, след като изтощените мъже отстъпиха назад за така нужната им почивка. Отдалечавайки се със стъпка повече от останалите, Ротбъри се наведе и остави ръцете си да почиват на коленете, за да си поеме дъх.

Шарлот сведе поглед към майка си, която, както с удоволствие отбеляза, се взираше надолу по пътя, търсейки с очи каретата от Обри парк. След като Хаясинт бе несъмнено ангажирана, младата жена реши да задоволи любопитството си и позволи на погледа си да обходи Ротбъри. Все пак той бе обърнат с гръб към тях и нямаше да разбере.

Ленената риза, която прилепваше по широкия му гръб като втора кожа, бе изцапана с пръски кал. Тъй като беше навил ръкавите си още в началото на трудната си задача, сега мускулестите му ръце бяха

покрити с ивици кал и дъжд, както и високите му ботуши и тесни черни бричове, които обгръщаха плътно жилестите мускули на дългите му и несъмнено силни крака.

Възхитеният ѝ взор попадна на златистокестенявата му коса, която сега изглеждаше повече кафява, отколкото златна, тъй като беше влажна от потта и мъглата. Няколко кичура бяха прилепнали за врата му.

Внезапно на Шарлот ѝ стана прекалено топло. Да го види... мокър... някак я смущаваше. Чувството бе непознато, интимно. Наистина, ако я нямаше калта — и дрехите — предполагаше, че би изглеждал точно така след баня.

Тръпка се спусна по ръцете ѝ, когато очите ѝ проследиха влажните следи от дъждовни капки, които се стичаха по леко наболата брада и врата му, изчезвайки под разхлабеното шалче.

И тогава жадният ѝ поглед се вдигна... и срещна този на Ротбъри. Всички мисли се изпариха от главата ѝ.

Гледайки към нея през рамо, той се изправи, а устните му се извиха в арогантна усмивка.

Макар въздухът да беше хладен, тя имаше чувството, че бузите ѝ пламтяха. От колко ли време наблюдаваше нейното задълбочено проучване? Достатъчно дълго, предположи, ако се вземеха предвид жарките искри в очите му.

Шарлот премигна и рязко поклати глава. Надяваше се, че по този начин безмълвно му заявява: „Не, определено не гледах към теб“.

Ротбъри отговори на жеста ѝ с бавно кимване, с което я уведоми, че знае какво правеше тя и я бе хванал на местопрестъплението.

Тя отново поклати глава настоятелно.

Той тръгна бавно към каретата, а усмивката му се разшири, като продължаваше да я гледа през рамо. Повдигна рамене все едно ѝ казваше: „Не ме интересува. Гледай колкото си искаш“.

Тя отново поклати глава, настървено.

Той ѝ намигна.

Тя преглътна.

И тогава Ротбъри се върна при останалите мъже, за да продължат с опитите да освободят каретата.

Шарлот се обърна и почти подскочи, когато откри, че майка ѝ се взира в нея озадачено.

— Какво, за бога, ти става?

— Моля? — попита Шарлот.

— Защо така яростно поклащаше глава?

— О, това ли? — сви рамене. — Влезе ми капка дъжд в ухото.

Смехът на Ротбъри се разнесе откъм каретата, където работеше с другите мъже. И да беше чула, майка ѝ не го спомена.

Чу се далечен звук от трополенето на карета по пътя.

Хаясинт скочи на крака.

— О, чудесно! Чудесно! Ваша Светлост, пристигнаха.

Бляскав черен екипаж, теглен от четири подхождащи си сиви коня, се показа от завоя на пътя пред тях. Хералдическият герб на Ротбъри върху вратите — лъв и шпага, обгърнати от бодливи рози, гордо свидетелстваше за аристократичното потекло на собствениците му.

— Каква елегантна карета, милорд — отбеляза Хаясинт, стоейки неподвижно.

Шарлот протегна ръка, за да може майка ѝ да се облегне на нея. Хладното и влажно време причиняваха остри болки в костите на възрастната жена и дъщеря ѝ знаеше, че след като е стояла продължително време в една и съща позиция, ставите ѝ са така схванати, като че ли са замръзнали.

— Позволете на мен — дълбокият глас на Ротбъри се чу зад тях.

Шарлот нямаше представа от къде я беше взел, но изненадващо графът бе покрил ръката си с чиста, бяла кърпичка, за да предпази белите ръкавици на майка ѝ от калта по ризата му, когато тя го хвана под ръка.

Бавно и сигурно, Ротбъри прекоси малката тревна площ на пътя с Хаясинт от едната си страна. Шарлот вървеше след тях, като държеше чадъра на майка си над главите им и едновременно с това придържаше своя.

Каретата бе обърнала и спряла на отсечка от пътя, където имаше повече камъни и трънливи преципи, отколкото кал. Стълбичката беше свалена и Ротбъри помогна на Хаясинт да се качи.

— Ще се видим в имението — каза той на майка ѝ. — Простете за забавянето с каретата ви, мадам. Щом я измъкнем, ще наредя да я огледат за щети.

Хаясинт кимна и настани дребната си фигура върху удобните, меки седалки.

— Чувствам се ужасно заради състоянието на изисканите ви дрехи — каза тя с прозявка. — Знам, че хората от вашия тип държат на изрядния си външен вид.

Когато тя започна да тършува из дамската си чанта в търсене на нещо, той се обърна към Шарлот.

— Хората от моя тип? — попита, понижавайки глас, така че Хаясинт да не го чуе. — Шарлот, трябва да ми кажеш какво имаше предвид тя. Преди жената би ме напердашила, ако се осмеля дори да застана до теб, а сега хвали каретата ми и се вълнува за състоянието на дрехите ми? Какво, дявол да го вземе, си й казала, за да спечелиш благоволението ѝ към мен?

Младата жена срещна погледа му с възможно най-невинния израз на лицето, който можеше да си придаде.

— Не се тревожи. Върши работа, така че какво значение има?

Той я погледна скептично и ѝ помогна да се качи в каретата, след като и двамата бяха затворили чадърите си.

Щом се настани вътре, Шарлот забеляза, че майка ѝ вече похърква тихо.

Ротбъри мушна глава във вътрешността и повдигна вежда.

— Тя винаги ли заспива толкова бързо?

— Винаги.

За момент в златистите му очи се появи искрица на подозрение.

— Това се дължи на лауданума, който пие заради болките в ставите — прошепна тя.

Той кимна, като се надяваше, че майка ѝ не развива пристрастеност към болкоуспокояващи.

Макар мнозина да използват подобни на опиуми лекарства за облекчаване на различни болки или като приспивателно, също така много от тях прекаляват, което водеше до налудничави халюцинации. Някои злоупотребяват до такава степен, че намират смъртта си.

Въпреки че, както изглеждаше, майката на Шарлот не бе поела по пътя на саморазрушението, той все пак почувства нужда да я предупреди. Кой знае, може би щеше да успее да намери алтернативно лекарство в някоя от книгите в библиотеката на Обри хол.

— Ще се видим скоро. — Тонът му бе непринуден, но очите му положително проблеснаха с топлина.

Шарлот си каза, че вероятно се дължеше на потиснат подигравателен кикот. През последните два дни тя си бе откраднала целувка от него, а сега той я бе хванал как го оглежда. Божичко, дали Ротбъри я смяташе за разпусната жена? Разтърси глава, за да изтласка тези мисли от главата си. Ако бе обърнала внимание на някоя от тях за малко по-дълго, сигурно щеше да изскочи от каретата му и да извърви целия път до дома си пеша.

Какво ли си мислеше той? Тя беше привлечена от него, в това нямаше съмнение. Въпреки това, да му позволи да го разбере, щеше да е наистина безполезно. Първо, той не се интересуваше от нея и дори, по някакво странно стечение на съдбата, наистина да беше запленил от нея, то причината би била похот и нищо друго. Ротбъри бе напълно негоден за съпруг, отвратителен развратник, който не е способен да разпознае друга, освен физическата любов — тема, за която тя знаеше прекалено малко.

Бракът на родителите ѝ беше по любов и винаги ѝ служеше за идеален пример какво би представлявал един добър съпружески живот. Изпълнен с привързаност, взаимно уважение и възхищение. Както и вярност. Тя искаше същото и за себе си и мислеше, че може да го има с лорд Тристан.

Страстта бе грях. Или поне така ѝ казваха непрекъснато. Да ѝ се отдадеш, значи да опиташ от забранено лакомство, беше я предупредил баща ѝ. След като всичко приключи, човек се чувства нещастен и изпълнен със срам за липсата на самоконтрол. Но въпреки страховитите предупреждения на мистър Грийн, изглежда Ротбъри постоянно се промъкваше във фантазиите на Шарлот и тя не можеше да го спре.

Беше ѝ трудно да скрие привличането, което изпитваше към него и се боеше, че младият мъж подозира за чувствата ѝ. Но какво щеше да направи, ако знаеше? Да ѝ се подиграе? Да ѝ се присмее?

Или да я съблазни?

Въздъхна, докато се настаняваше в елегантната карета, облечените ѝ в ръкавици ръце се плъзнаха по облицовката в кървавочервено. Очакваше Ротбъри просто да отстъпи назад и да

затвори вратичката и почти подскочи, когато мократа му глава отново се показа.

— Исках да ти кажа...

— Какво?

— Имаш нещо на носа си.

— Така ли?

Той се протегна и нежно докосна върха на носа ѝ с пръст, при което остави кално петно.

— Милорд!

— Шшт. Ще събудиш майка си. Освен това калта никога не е изглеждала толкова добре, колкото върху теб.

След тези думи той затвори вратичката и с приглушен вик нареди на кочияша да потегли.

— Безсрамен флиртаджия — промърмори Шарлот, отказвайки да се поддаде на усмивката, която затрептя на устните ѝ.

Със залитане, здравата карета затрополи напред.

Започваше да омеква към него. Действително, тя го смяташе за свой приятел. Той бе танцувал с нея, когато никой друг не пожела, заговаряше я през годината на дебюта ѝ, когато не бе в състояние (вследствие на, макар и временно, заекване). Никога не се бе опитвал наистина да се възползва от нея, въпреки че беше имал безброй възможности; беше я спасил от Уитърби, предложи да ѝ съдейства да си намери подходящ джентълмен и се съгласи да ѝ помогне да отмъсти на най-добрия му приятел, той от всички хора. Винаги е бил мил към нея. Понякога дори изменяше на привичките си, за да го постигне. Може би Ротбъри притежаваше повече качества, отколкото тя предполагаше.

Ако не внимаваше, майка ѝ щеше да се окаже права. Сърцето ѝ отново щеше да е в опасност.

Точно така, по-безопасно бе да го възприема само като приятел. Като обикновен познат. Като неин проект. По този начин лесно би могла да го държи на разстояние. Да флиртува беше в природата му, напомни си тя. Това бе част от характера му. Би се проявила като глупачка, ако повярва, че между тях се заражда нещо. Но... можеше ли любовта да се породи от страст? Или всичко бе обречено да завърши с нещастие и срам, както баща ѝ винаги ѝ повтаряше? Нямахше никаква

идея, а и главата започваше да я боли, така че Шарлот реши да се отърси от тези объркващи мисли.

Освен това, днес щеше да види лорд Тристан. Хаясинт беше омекнала, съгласявайки се да се запознае с вдовицата и да останат за кратък излет в прочутите им градини. Несъмнено това време бе достатъчно, за да осъществи плана си.

Шеметно вълнение изпълни Шарлот. Ротбъри беше обещал да флиртува като луд с нея и както изглежда, вече бе влязъл в ролята.

Обри парк бе величествено имение от епохата на кралица Елизабет, умело реставрирано в духа на последния век и снабдено с безброй готически шумове — достатъчно, за да накарат майката на Шарлот да се впусне в лудо преследване на духове.

Масивната къща от кремави на цвят камъни бе закътана в гората подобно на романтична къщурка. На пръв поглед изглеждаше доста непретенциозна, обградена от малък двор, като горните етажи бяха облицовани с дърво и имаха фронтони, но ако човек се загледаше отвъд фасадата, имението се простираше още напред, свързвано с безброй крила и кули, скрити от високи дървета, пълзящи лози и уединени градини.

— Очарователно — промърмори Шарлот, прокарайки върховете на пръстите си по острите връхчета на украсена с дръжка от слонова кост четка за коса.

Тя седеше пред тоалетна маса в красива стая, която щеше да бъде нейна по време на краткия им престой. Уютни, но в никакъв случай малки, предоставените ѝ стаи имаха гостоприемни и топъл вид.

Стените бяха покрити с *toile de Jouy*^[1], синьо-бяла репродукция, изобразяваща очарователна селска сцена, която допълваше идеално мебелите от тъмен махагон. Покривката върху канапето бе в нежно синьо и бяло, с подходящ балдахин отгоре. Огледало от три части висеше над гипсовата камина и имаше три много удобно изглеждащи стола, подредени един до друг в близост до вратата, която свързваше стаята с тази на майка ѝ.

Висок стенен часовник тиктакаше в коридора, птица чуруликаше приятно отвън и ако Шарлот се напрегнеше, можеше да чуе едва-едва лекото монотонно похъркване на майка си. Но въпреки всички увещавания също да си почине, младата жена едва успяваше да стои

мирно. След час трябваше да се срещнат с бабата на Ротбъри, вдовстващата графиня.

Когато бяха пристигнали, докато стоеше в просторната входна зала, с отметната назад глава, вираща се в сложния, позлатен овален таван, през цялото ѝ тяло се разля особена топлина.

Брадичката ѝ се сведе и тя откри лорд Ротбъри да я наблюдава настоятелно с недискретно изражение. Той изгледаше... някак изпълнен със съжаление.

— Какво има? — беше го попитала нежно, внезапно чувствайки, че е допуснала сериозна грешка в преценката си с идването си тук.

Графът примигна и поклати леко глава.

— Нищо. Надявам се краткият ви престой в Обри парк да е приятен.

— Не виждам причина за противното.

Появи се икономът и взе пелерините им.

— Смея да кажа, милорд — отбеляза Хаясинт, докато надничаше в една неосветена стая, — че усетът ви за обзавеждане е забележителен. Уютен и провинциален, без да губи аристократичния си вид. Впечатлена съм, точно както си му е редът.

Той се обърна към Шарлот с повдигната вежда.

Тя сви рамене. Погледна надолу и насочи вниманието си към порцеланова ваза, изрисувана с низ от маргаритки около ръба.

Ротбъри прочисти гърло, а дълбокият му глас вибрираше в малкото, но елегантно фоайе.

— Не мога да си припиша заслугите, мадам. Моята ба...

Шарлот бързо поклати глава, надявайки се графът да разбере сигнала ѝ да замълчи, докато все още има предимство.

— Защо? — попита той безмълвно.

Очите ѝ се отвориха широко.

Златният му поглед се присви за момент, а после се отпусна. За щастие, не я притисна, за да му даде разяснение.

След това той бързо им обясни непременно да очакват странни случки, тъй като вдовицата остарявала — нежно се пошегува, че баба му си е направо на сто години, ако не и повече — и старостта се опитвала да завладее ума ѝ.

Заяви, че ще се видят по-късно, тъй като трябвало да посети един арендатор, който имал проблеми с мародери, крадящи ценните му

овце.

Преди да си тръгне обаче, намигна на Шарлот... отново. Би дала лявата си обувка, за да разбере какво целеше с този жест. Но тогава си напомни да не се вълнува прекалено заради някакви си намигвания. Той просто флиртуваше. Само я дразнеше. Те бяха приятели. Щяха да си помогнат един на друг.

Ярката слънчева светлина я примами към прозореца. Оставяйки четката, Шарлот прекоси стаята, а краката ѝ шумоляха по плюшения килим.

Светложълта отоманка стоеше под прозореца и тя прокара върха на пръста си по облегалката, преди да коленичи върху нея, за да надникне навън. Навеждайки се напред към стъклото, положи ръце върху перваза.

Точно под прозореца ѝ, тъмните води на едно езерце отразяваха накъсаните облаци, кръстосващи проясняващото се небе. До него се привеждаха двойка върби. Тъжните им клони висяха ниско, сякаш заплашваха да нарушат спокойната му, стъклена красота.

Отвъд езерото се простираше обширна градина във формата на лабиринт със стени от извисяващи се, съвършено подрязани тисови храсти. От мястото, на което се намираше, той изглеждаше доста лесен за разгадаване, макар да подозираше, че щом веднъж човек се окаже заобиколен от кръстосващ се жив плет, всяко чувство за ориентация би се изкривило.

Внезапно през ума ѝ прелетяха мисли за Ротбъри и тя се запита дали е тичал из този лабиринт като дете. Вероятно познаваше всяко ъгълче, всеки завой. Чудеше се дали е хвърлял камъчета в езерото или може би е пускал някоя и друга лодчица в него.

Обри парк изглеждаше като магическо, тайно място. Прекрасно място. Място, което щеше да се допълва в нежна хармония от красотата на господарката му. Господарка като лейди Розалинд, помисли си мрачно.

Шарлот поклати глава и си каза, че трябва да се стегне.

В края на краищата Уитърби не се виждаше никъде, освен ако не се криеше в горите. И най-важното бе, че Ротбъри щеше да ѝ помогне. А тя щеше да прекара един чудесен цял ден във великолепно му имение. Всъщност, докато майка ѝ спеше и Ротбъри отсъстваше, не

виждаше причина да не излезе навън и да не се разходи из лабиринта от жив плет. Изглеждаше изключително забавно!

* * *

Това си беше същински ад.

Както изглеждаше, от най-малко един час Шарлот се влачеше сред извисяващите се, пресичащи се, изградени от жив плет, пътеки на лабиринта. Всяка алея, ъгъл и стръкче трева изглеждаха напълно идентични с предишните или следващите, или съседните им. Нямаше как да знае. В този момент беше толкова съвършено, нещастно объркана, че единствената посока, в която беше сигурна, бе нагоре и надолу.

Пчели се стрелваха към нея (подозираше, че са си направили кошери в храстите), гълъб прелетя в близост до главата ѝ (подозираше, че също има гнездо някъде наоколо) и една ядосана катерица подскачаше към нея, без тя да я е предизвикала от своя страна по какъвто и да било начин, принуждавайки я да разкъса окончателно дантелата по подгъва на любимата си рокля за разходки, докато бягаше от животинчето.

Ентусиазмът ѝ бе преминал, крайниците ѝ бяха уморени и я боляха, единствената ѝ надежда беше, че градинарят може да я намери следващия път, когато трябва да подкастрира стените на лабиринта. След ден, седмица, месец?

Шарлот спря, искаше ѝ се да успее да успокои нервите си. Нямаше да се паникьосва. Трябваше да има изход от това забравено от бога място и тя бе решена да го открие.

Внезапно ѝ хрумна план и притисна длан върху челото си, като мълчаливо се смъмри задето не се беше сетила по-рано.

Пресегна се, откъсна клонка зеленина от най-близкия плет и я пусна върху тревата зад себе си. Повтаряше действието едно след друго, завой след завой, докато не елиминира всяка възможност случайно да повтори стъпките си — щом видеше купчинките зеленина, щеше да разбере, че е минавала по този път и преди.

След няколко минути увереността ѝ нарасна и скоро започна да подтичва. Бързо прекоси място, което предположи, че е центърът:

широко пространство от трева, с бяла градинска пейка във всеки край и кръгло езерце оживено от водни лилии и ириси. Също като останалата част от Обри парк, или поне от това, което беше виждала, сърцето на лабиринта бе очарователна изненада. Място, на което би била склонна да поседне и почете при други обстоятелства.

Изключително доволна, че е останал само още един изход, диагонално спрямо позицията, на която се намираше, Шарлот бавно пристъпи напред, печално наясно, че по всяка вероятност закъснява за срещата си с бабата на Ротбъри и няма да има време да смени роклята си.

Като заобиколи по, надяваше се, последния завой, младата жена почти извика с абсурдна радост, когато видя, че наистина е свободна.

Почти без дъх, тя излезе от лабиринта и погледът ѝ незабавно се съсредоточи върху сложната желязна плетеница на перголата, която привличаше вниманието от другия край на поляната.

Ротбъри беше прав. Наистина имаше вид на гигантски купол — кафез от ковано желязо. Поръчана от местен ковач, градинската скулптура имаше изящни детайли. Трябваше всички да пристигнат там за чай и както изглеждаше, някои хора вече бяха започнали да се събират.

Шарлот сведе поглед и разгледа състоянието на бледорозовата си рокля. Поне петнадесетсантиметров изцапан от тревата дантелен подгъв се влачеше след нея, корсажът и ръкавите ѝ бяха навлажнени от пот, а хлабаво закрепената ѝ фризура бе несъмнено развалена. Можеше да усети свободните къдрици да подскочат на тила ѝ и да се плъзгат по голите ѝ рамене, докато върви.

Тя се сви. Колко неудобно. Без да има време за губене, трябваше да приеме факта, че щеше да се срещне с баба му с вид на бегълка от Бедлам.

Докато се приближаваше към нея, на връщане от конюшните, погледът на Ротбъри огледа разчорленото състояние на Шарлот: косата ѝ беше в безпорядък, спускаща се върху тила ѝ като водопад от къдрици, а роклята ѝ — леко намачкана, с разпорен подгъв.

— Трябва да кажа, че изглеждаш така, сякаш току-що се връщаш от романтична среща в градината. Така ли е?

При звука на гласа му, младата жена се завъртя и раменете ѝ видимо се отпуснаха, щом очите ѝ се спряха на него.

— О, това си ти — каза тя.

— Разочарована? Облекчена? — Той я погледна с притворени очи. — Възхитена?

— Благодарна.

— Благодарна? — Ротбъри повдигна вежда.

— Да, благодарна — подчерта тя. — Благодарна, че съм намерила друга жива душа. Бях изгубена в този твой лабиринт от жив плет за почти цял час. Бях започнала да вярвам, че никога няма да се измъкна.

Графът се опита да потисне усмивката си, но се отказа и се ухили широко.

— Шарлот, какво те прихвана, за да опиташ да пресечеш това чудовищно нещо сама?

— Разгледах го от прозореца си и реших да се пробвам. Изглеждаше доста лесно, погледнат отгоре.

Той се усмихна.

— Действително изглежда значително по-просто от високо.

Ротбъри ѝ предложи ръката си и тя я пое без колебание. Дори само това действие успя да стопли сърцето му. Шарлот беше единствената жена сред познатите му, която не се взираше надолу към предложената им ръка, сякаш взема някое евентуално съдбоносно решение.

Тя постави ръката си върху неговата и двамата се отправиха към перголата във формата на кафез.

— Предполагам, че е твърде късно да ти споделя един малък трик, който щеше да ти е от полза, ако го знаеше.

Внезапно почувства почти непреодолимо желание да ѝ покаже всичките си детски убежища. Дървената къща, която баба му бе наредила да построят като умалена версия на имението Обри парк, любимото му място за риболов, дъбът, от който беше падал неведнъж, а два пъти — и нямаше нито една счупена кост, с която да го докаже, малката пещера, скрита в гъстите гори, с плитка рекичка, която минаваше през нея, тайното място, където се беше крил от баща си и чичовците си.

Искаше да ѝ разкаже неща за себе си, които не бе споделял с никой друг.

— Предполагам, че си прав — каза тя и се засмя леко. — Но все пак ми кажи. Бих искала да знам.

— Трябва да завиваш само надясно. Или просто постави дясната си ръка върху плета и не спирай да го докосваш. Ще обиколиш всеки ъгъл на лабиринта — добави той, — но в крайна сметка ще излезеш.

— Ще го запомня.

— За следващия път? — Защо трябваше да казва това? Никога нямаше да има следващ път.

Шарлот бавно поклати глава напред-назад.

— Никога. Никога повече няма да се доближа до това място отново, много ти благодаря. Освен ако, разбира се, ти не си с мен.

Графът преглътна, изненадан да открие, че изведнъж му е трудно да го направи. Затвори очи и бавно премигна, докато нещо, което други биха оприличили на съвестта му, надигна чуждата си глава и го нарече бездушен мерзавец, задето я беше довел тук и я бе подвел.

Пое дълбоко дъх и избута мисълта обратно в тъмната, празна яма, откъдето дойде.

[1] Toile de Jouy, понякога съкратено просто „toile“, е вид декориран мотив, обикновено състоящ се от бял или почти бял фон, върху който се повтаря мотив, изобразяващ доста сложна сцена, обикновено на пасторална тема, като например двойка на пикник край езерото. — Б.пр. ↑

*„Един джентълмен приема поражението с
достойнство и благоприличие.“*

— Sa poitrine est plate comme un flet.^[1]

По някакво чудо, учтивата усмивка на Шарлот дори не трепна. Това беше горд момент за нея. В крайна сметка не се случваше всеки ден дребна стара лейди да ти каже право в лицето, че си плоска като дъска.

Поднасяйки чашата с чай към устните си за малка глътка, тя заглади въображаема гънка върху роклята си със свободната си ръка. Беше наложително да запази спокойствие, дори и само за да не узнае Ротбъри, че в действителност разбира всяка сричка, която баба му изговаряше.

Може би това беше причината да я попита дали тя или майка ѝ говорят родния език на баба му. Многократно ги беше предупредил, че старостта бавно замъглява ума ѝ. И че макар да познава английския, вече отказва да го използва. Въпреки това критиката ѝ бе леко обезпокоителна, като се има предвид, че коментарът ѝ се появи от нищото.

До този момент Шарлот си мислеше, че срещата ѝ с овдовялата графиня върви гладко.

Бе пристъпила в беседката под ръка с Ротбъри, където бе посрещната с голям ентузиазъм от дребна, посивяла жена и мили очи, които изобщо не подсказваха за нестабилното ѝ умствено състояние. Старицата носеше ситно накъдрената си коса вдигната, прихваната с фиби и подпъхната под дантелена шапка, като няколко дребни къдрички се подаваха навън. Розовата ѝ дневна рокля беше семпла, без старомодни финтифлюшки от безкрайна дантела, а с малки розови панделки пришити към подгъва. Кройката на корсажа създаваше впечатлението, че е ушита по дизайн, предназначен за много по-млада

жена. Очите ѝ бяха ясни, кехлибаренокафяви, съвсем като на внука ѝ и тя ухаеше силно на лавандула.

Притискайки ръцете на Шарлот между своите, покрити с бръчици, тя целуна младата жена по двете бузи и обяви на френски език, че днес е най-хубавият ден в живота ѝ. Настоя дамите Грийн да се обръщат към нея с малкото ѝ име, Луизет, и изглеждаше, че поне за момента, напълно владее ума си.

И тогава нещата започнаха да се променят. Тя заговори много бързо и ентусиазирано, задаваше много въпроси, повечето за семейството на Шарлот и възпитанието ѝ. Ротбъри търпеливо превеждаше въпросите ѝ, често с извинение в погледа си, когато вдовицата питаше нещо, преди младата жена да е успяла да отговори на предното.

Хаясинт пристигна половин час по-късно от дъщеря си, все още малко отмаляла от дрямката си. Луизет изглежда се радваше също толкова да се запознае с нея и дори разказа за обитаваната гора в близост до павилиона, докато Ротбъри препредаваше, разбира се. Шарлот предположи, че той сигурно е казал на баба си за манията на майка ѝ към свръхестественото.

И тогава Луизет бе продължила да обяснява с подробни и ужасяващи детайли за убийство, което се беше случило там през времето на Якобинските вълнения. Майка ѝ не можеше да разбере и дума от това, което старицата казва, но това нямаше голямо значение. Щом представянето и любезностите бяха приключили, Хаясинт се настани на пейката до жената, която стоеше тихо до графинята.

Високата, посивяваща жена беше мис Дрейк, дългогодишната компаньонка и болногледачка на вдовицата. И което бе още по-интересно, също любител на призраци. Докато мис Дрейк работеше върху ръкоделието си, двете с Хаясинт захванаха непринуден разговор и често звучаха като ученички, докато споделяха опита си в света на духовете.

Шарлот хвърли поглед към Ротбъри. По диагонал от тяхната малка групичка, той се беше разположил върху градински стол с орнаменти, който изглеждаше сякаш е проектиран специално за нежните задни части на една английска дама, а не за дългокракия, зрял мъж, който в момента го заемаше. Действително изглеждаше така, сякаш ще се разпадне под тежестта му.

Шарлот стисна устни, потискайки желанието да се усмихне. Нищо не караше един мъж да изглежда още по-мъжествен отколкото е, както изящна мебел.

С маниер, който подхождаше на непокорен младеж, възпитаник на Итън, Ротбъри се беше облегал назад. Силните му ръце бяха скръстени на гърдите, очите му бяха затворени, а изваяните му мускулести крака — изтегнати напред, докато едва балансираше стола на двата му задни крака.

— Адам, ще счупиш стола ми. Седни като джентълмен — нареди Луизет на родния си език и се изправи, само за да го удари през крака с ветрилото си, преди да се настани обратно на стола си, разположен точно срещу Шарлот.

Твърде късно, младата жена не успя да възпре усмивката, която разцъфтя на устните ѝ. Едновременно, защото баба му използва кръщелното му име и смъмри този зрял мъж сякаш беше дете.

Той обаче не я послуша. Едното ъгълче на устните му се вдигна в усмивка.

— Но аз не съм джентълмен, *grandmere*^[2]! — изтъкна безсрамно.

— Ако слушаше мен, а не онзи ограничен простак, който имаше за баща, да не споменавам и безполезните ти чичовци, сега можеше и да бъдеш.

Очевидно с нарастващо раздражение, Луизет се завъртя на стола си, връщайки вниманието си отново към Шарлот. Безсрамно плъзна погледа си по долната половина на тялото на младата жена.

— А и къде са ѝ бедрата, хм? — внезапно изтърси старицата.

Столът на Ротбъри се разклати, балансът — и невъзмутимото му изражение — за момент се изгубиха при дръзкия ѝ въпрос. Младият мъж обаче бързо се овладя, равновесието на стола беше възстановено, а лицето му отново придоби съкрушаващо привлекателен вид на аристократична отегченост.

Шарлот само премигна в отговор на избраната от вдовстващата графиня тема за разговор. Макар дамата да не беше това, което очакваше, трябваше да признае, че Ротбъри с основание я беше предупредил.

— Аз не мога да ги видя. Ти можеш ли? Как ще успее да износи деца? — представи въпроса си пред Ротбъри, след като отпрати невинна усмивка към младата жена.

Той измърмори нещо неразбираемо и започна да разтрива слепоочията си.

— Е? — подтикна го тя. — Да не би жената да има формите на пръчка?

— Elle est bien roulee^[3] — отвърна графът тихо.

Шарлот се поизправи на стола, мисълта да му благодари беше на върха на езика ѝ. Тя я потисна, като поднесе чашата към устните си за нова глътка.

— Хубавка е — призна Луизет тихичко.

— Красива е — заключи графът, дори още по-тихо.

Младата жена извърна лице настрани и се престори, че съсредоточено изучава пейзажа. Неочаквани напирасци сълзи опариха очите ѝ. Не знаеше дали Ротбъри наистина вярваше в това, което казва или просто умиротворяваше баба си. Във всеки случай по врата на Шарлот започна да се прокрадва червенина.

Това са просто думи. Той постоянно говореше подобни неща на купища жени. Complimentите несъмнено се сипеха лесно от устата му.

— Никога не съм си мислела, че харесваш блондинки — продължаваше Луизет, — след като и ти самият си рус. Смятах, че харесваш само тъмнокосите. Дръзките и някак диви. Подобно на конете ти.

Мъжът не отговори.

— Харесваш ли семейството ѝ, Адам? А те харесват ли те?

Той въздъхна.

— Неучтиво е да се говори на друг език пред гости — отвърна вместо това.

— Аз не говоря на друг език. Те го правят. Сега отговори на въпроса ми.

— Ти си в Англия — изтъкна Ротбъри, очевидно с нарастващо раздражение, но все още запазващ спокойствие.

— Знам къде се намирам. Сега отговори на въпроса ми.

Чуждите думи, изплъзващи се от устата му, звучаха съблазнително. Дори само гласът му омагьосваше Шарлот.

— Познавам само майка ѝ, а и до скоро мисис Грийн не смяташе за подходящо да ми позволи да се доближа до дъщеря ѝ. Не знам как, но изведнъж получих нейното благоволение. Би могло да бъде... интересно, ако нещата останат така.

Изглежда си имаше своите предимства да бъдеш подценяван. Особено що се отнасяше до Ротбъри. Шарлот знаеше, че я мисли за наивна. Може би наистина беше такава от време на време, но това не означаваше, че не притежава нито частица проницателност от своя страна. И се надяваше, че като оставя впечатлението, че не може да разбере думите им, ще опознае някои нови черти от характера му.

Макар да го познаваше донякъде, имаше много неща, които не знае за него, а ѝ се искаше. Но изглежда той държеше мислите си здраво заключени и често криеше чувствата си зад стена от сарказъм и цинични забележки. Когато все пак споменаваше нещо, което звучи поне малко лично, беше невъзможно да се различи дали говори сериозно или не. Нямаше съмнение, че това беше намерението му от самото начало.

Луизет се пресегна и покри ръцете на Шарлот със своите.

— Нали няма да го напуснеш? — попита тя, а милите ѝ очи я умоляваха.

Да го напусне?

За какво говореше тя? Шарлот искаше да попита, но задържа устните си здраво стиснати.

— Не съм сигурна, че той може да понесе болката отново. Беше много отдавна, но някои рани са прекалено дълбоки и никога не зарастват. Той не е като тях. Никога не е бил. Но без нейните напътствия, лесно попадна в ръцете им и под влиянието им. Кажете ми, че ти няма да го напуснеш.

Очите ѝ полетяха към Ротбъри. Гърлото му беше напрегнато, а челюстта му стисната, но очите му останаха затворени. Изглеждаше ядосан... или притеснен, а може би и двете.

— Милорд — помоли Шарлот, — моля ви преведете. Баба ви е много настойчива и изглежда очаква моя отговор.

Той отвори леко очи и ги прикова в нея.

— Просто се усмихвай и кимай, Шар... мис Грийн. Казах ви, че тя говори безсмислици.

Този коментар му спечели един остър поглед от иначе обичливата му баба. Съвсем ненадейно старицата опита да го удари с ветрилото си, но пропусна с най-малко тридесет сантиметра, а дръжката от слонова кост издрънча върху каменния под.

— Предполагам, че не е от значение — промърмори Луизет, размахвайки безразлично ръка във въздуха по посока на внука си. — Вярвам, че до Еньовден тя вече ще е натежала с детето ти.

Младата жена се задави, докато отпиваше от чая, като върна част от течността в чашата, а после се изправи и се закашля, за да прочисти дробовете си.

— За бога, Шарлот! Добре ли си? — попита Хаясинт.

Шарлот кимна, използвайки лепената салфетка върху подноса за чай, за да подсуши устните си.

— Добре съм — отговори дрезгаво и хвърли поглед към Ротбъри, за да прецени реакцията му от предсказанията на баба му.

Първоначално, когато тя се закашля, той се вцепени, наблюдавайки я за момент, а после отново се отпусна назад в стола си.

Свивайки устни, Шарлот започна да се чуди, дали коментарът на баба му наистина е само бръцолевене на жена, която губи разсъдка си. Или това бе някакъв вид тактика от страна на Ротбъри, която още не е разгадала?

Той можеше да почувства изучаващия поглед на Шарлот върху себе си.

Вместо да отвори очите си напълно, продължи да я наблюдава, незабелязано, както правеше от момента, в който седна на този смешен стол, от който задника го наболяваше.

Исусе, беше същински негодник.

Не заслужаваше приятелството ѝ, добротата, усмивките ѝ. Тя нямаше идея защо я покани тук. Ала си седеше там и се усмихваше на баба му сякаш разбира всяка дума, която Луизет казва, което, разбира се, младият мъж знаеше, че е невъзможно. В противен случай, малката му хитрост щеше да се провали с гръм и трясък.

Обедното слънце беше затоплило щипещия въздух, но той скоро се завърна, понесен от откос тъмнолилави облаци, приближаващи към Обри парк, като снишил се звяр.

В далечината се чу тътен на гръмотевица и вятърът започна да свисти.

Ротбъри отвори очи и спусна краката на стола си на земята. Като се наведе напред, подпря лакти на коленете си, стисна ръце една в друга пред себе си и се взря необезпокоявано в Шарлот, тъй като му бе обърнала гръб.

Мис Грийн се беше загледала в далечния хълм и той се питаше какво може да е нещото, което държи вниманието ѝ. И тогава прозрението го осени, като удар право в гърдите.

Тя чакаше Тристан.

Беше забравил. Замисълът му вървеше толкова добре, че отсъствието на Тристан се беше изплъзнало от ума му. Не знаеше къде, по дяволите, може да се намира приятелят му. Или си беше променил мнението за идването си в Обри парк или бе предпочел да изчака задаващата се буря да отmine.

Точно тогава я чу да си поема дълбоко въздух, което в ушите му прозвуча като въздишка.

Поклати бавно глава. Външно можеше да не си го признава, но Ротбъри смяташе, че Шарлот иска повече, много повече, от това просто да накара Тристан да ревнува. Подозираше, че тя търси шанс да го спечели отново.

Шест години той бе свидетел на увлечението ѝ по приятеля му. Беше виждал как сапфирените ѝ очи следват Тристан в безброй бални зали. Наблюдаваше я как се променя, как крие очилата си, как дори пъха разни неща в корсажа си понякога, и всичко това, за да спечели вниманието на младия Дивайн. Напразно.

Съзерцаваше я как се превръща от непохватна като малко пате дебютантка в пленителна, грациозна млада жена, която винаги пазеше по някоя усмивка за него, въпреки привличането ѝ към Тристан.

Не гледаше по същия начин на привързаността си към Шарлот, както тя оценяваше манията си по Тристан. Увлечението ѝ по приятеля му беше избуяло от един-единствен случай на проявен героизъм, придружен от щипка от очарованието на Тристан.

Възхищението му към нея бе растяло постепенно, неизменно, въпреки усилията му да я пренебрегва. Тя не съдеше прибързано, беше мила, искрена, тайно забавна и доста наблюдателна. Шарлот беше единствената жена сред познатите му, действително единственият човек, пред когото беше разкривал, макар и съвсем малък намек от истинските си чувства.

Беше грешка да я покани тук. Да бъде толкова близо до нея, при това за цял един ден, можеше да се окаже достатъчно да разплете нишките на прикритието, което поддържаше с толкова много труд. Скоро, опасяваше се той, нямаше да е в състояние да се крие зад него.

Можеше направо да си признае... съвсем преднамерено я беше измамил да дойде в имението му и да се представи за негова годеница. Ставаше толкова добър в прикриването на чувствата си, че сам се беше накарал да повярва, че всяка жена на бала на Хоторн ще свърши работа и погледът му съвсем случайно е попаднал върху Шарлот.

Но в действителност единствено Шарлот можеше да му бъде годеница. Престорена или истинска, винаги щеше да бъде само тя. Никога не би предположил, но ето на. Нямахме как да не му се прииска да бъде различен човек и тя да беше тук поради съвсем други причини.

Искаше тя да бъде тук, защото... ами, тъй като това е нейното желание. Не защото има нужда да накара Тристан да ревнува, не защото смяташе себе си за негова „приятелка“, не защото искаше да му покаже някакъв ужасен списък с мъже, за които предпочиташе да се омъжи. Господ му беше свидетел, че той никога нямаше да бъде в този списък. Дявол го взел, ако имаше късмет, тя щеше да е забравила напълно за проклетото нещо.

Кажй й, че я обичаш.

Не. Не можеше. Шарлот никога нямаше да повярва, че е сериозен. Така и не забрави, че когато й спомена за брак в градината на Уолвърест, тя му се беше изсмяла в лицето. Сигурно отново щеше да я докара до истерично състояние, ако й признае чувствата си.

В този момент мис Дрейк загръщаше баба му с дебел шал и й помагаше да стане.

Той се изправи, слушайки как баба му бърбори за гората, която искаше майката на Шарлот да види, преди да си тръгнат, като мис Дрейк, разбира се, превеждаше думите й. Ротбъри се присъедини към тях и всички заедно се отправиха към изхода на перголата, с намерението да се завърнат в къщата и да изчакат задаващия се дъжд да спре, преди да пояздят до павилиона, където щяха да обядват.

Младият мъж предложи ръката си на Шарлот и тя я прие, а погледът й остана сведен докато вървяха. Беше замислена, нещо се въртеше в ума й.

Мис Дрейк, забравила бродерията си, се затича назад да я вземе, като се усмихна топло на Ротбъри и Шарлот, когато се разминаха. Баба му и майката на Шарлот вървяха една до друга няколко крачки напред.

— Мис Грийн — обърна се към нея мис Дрейк, докато се връщаше обратно и бързаше да настигне вдовицата. — Непременно

трябва да ви изкажа личните си поздравления за предстоящата сватба. Познавам графа откакто беше на четиринадесет. Никога не съм мислила, че ще го видя така влюбен. Нямах да го повярвам, ако не го бях чула от собствените му уста. А вие двамата сте толкова очарователна двойка.

Ротбъри изстена вътрешно. Надяваше се — не, молеше се — коментарът просто да премине незабелязано през красивата малка главица на Шарлот.

Намествайки очилата на носа си, младата жена деликатно прочисти гърло:

— Моля? — попита тя и вдигна пръст към мис Дрейк да изчака.

Но компаньонката беше продължила забързано и на практика тичаше, за да настигне вдовицата и майката на Шарлот.

Дишането ѝ се промени. Това беше първото нещо, което той забеляза. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха бързо, макар крачката им да беше бавна. Не можеше да каже дали тя ще започне да му крещи или, господ да му е на помощ, ще заплаче.

Шарлот рязко спря.

— Знаех си! Знаех си, че си намислил нещо! — обърна се тя към него, бледите ѝ устни бяха стиснати гневно, деликатно оформените ѝ вежди се бяха склусили намръщено, а сапфирените ѝ очи бяха присвити и го гледаха обвинително.

Господи, беше красива, когато се ядосаше. Една странна мисъл проблесна в съзнанието му. Започна да съставя списък с нещата, които би могъл да направи, за да я разгневи само защото тя щеше да го погледне с тази страст в очите си. Разбира се, за предпочитане беше страстта, предизвикана от желание, вместо от гняв, но в този момент би приел и двете.

— Ти ме изигра — прошепна тя. — Покани ме тук, за да се преструвам на твоя годеница. Затова попита дали аз или майка ми говорим френски. Искаше да си сигурен, че няма да разберем и дума от това, което баба ти казва!

Той вдигна ръка помирително.

— Виновен.

— Щеше ли да дойде изобщо лорд Тристан?

Ротбъри преглътна, напомняйки си, че не би трябвало да е изненадан от незабавното споменаване на Тристан.

— Да, ще дойде. С други думи, щеше. Нямам идея дали са го задържали или е променил намеренията си.

Тя се взря в него, имаше вид като че ли хиляди мисли минаваха през главата ѝ. Устните ѝ се отвориха, но от тях не излезе нито дума.

Вероятно това бе връхната точка на гнева ѝ? Надяваше се. Може би? Той ѝ отправи опустошителна, дяволита усмивка, надявайки се с нея да смекчи гнева ѝ. Вършеше му работа преди... макар и не точно с тази жена.

— Как смееш да ми се усмихваш — процеди тя, блъскайки го в гърдите с всичка сила.

Той не се помръдна дори със сантиметър.

Младата жена продължи да опитва, като сумтеше от усилието.

— Шарлот, какво се опитваш да направиш?

— Да те съборя, себелюбив, самовлюбен егоист такъв!

— Можеше да се ограничиш и с първото прилагателно. Съвсем сигурен съм, че всичките значат едно и също.

— Какво ще правим? — запита го отчаяно и го бутна за последен път, без да постигне нищо друго, освен да намачка ризата му.

— Не трябва да правим нищо — увери я тихо.

— Как така? Разбира се, че трябва да направим нещо! Сега ще се наложи да се оженим!

Той поклати бавно глава, а умът му отново се бореше с факта, че тази жена абсолютно никога няма да поиска да се омъжи за него.

— Не мога да се омъжа за теб — каза тя, звучеше така, сякаш ще се разплаче.

Челюстта му се стегна.

— Добре запознат съм с предпочитанията ти относно мъжете, съкровище. Хайде сега — каза той, като се спря малко преди да се пресегне, за да отметне една копринена къдрица от ключицата ѝ, — не се тревожи. Баба ми няма да ни държи отговорни. Всъщност, възможно е да забрави всичко това преди дори да е стигнала до къщата.

— Ами майка ми?

— Тя няма никаква представа и така ще си остане.

Погледът ѝ потърси неговия.

— Но защо? Защо ти беше нужно да правиш това? — попита с едва доловим глас.

В този момент Ротбъри забеляза колко много е потъмняло небето. Наистина, изглеждаше почти сумрачно.

— Ела, ще ти обясня докато вървим.

Бяха на половината път до къщата и той едва беше преполовил обясненията си за необходимостта от бързане да си намери временна годеница, когато небето сякаш се отвори и ги заля с тежки капки дъжд.

Най-близкият заслон беше малката покрита веранда на задната врата. Ротбъри свали палтото си и го подаде на Шарлот, за да го държи над главата си. Те се затичаха, като се хлъзгаха в калта, която изглежда мигновено се беше образувала върху пътеката.

Ръката му потърси нейната, надявайки се младата жена да я поеме, за да е сигурен, че няма да падне. Но тя я отблъсна.

— Защо аз? — изкрещя въпроса си Шарлот над рева на проливния дъжд и последвалата гръмотевица. — От всички онези жени на бала в Хоторн, защо избра мен?

— Защото аз... Тъй като аз... — *Защото те обичам.* — Защото знаех, че от всички тях ти си най-лесна за убеждаване, най-бързо щях да те заблудя.

Ротбъри мразеше тези думи.

Тя се спря вкаменена. Той също.

Поройният дъжд се сипеше върху тях. Графът се обърна, за да я погледне. Готов да понесе всяко наказание, всички язвителни погледи или думи, които тя искаше да отправи към него. Заслужаваше ги.

Първоначално помисли, че тя просто щеше да си стои там и да го гледа вбесено, с очила, обсипани с капки дъжд. Но тогава брадичка ѝ се стегна и вирна нагоре. Пресегна се с една ръка и го блъсна колкото можа по-силно.

Този път обаче Ротбъри не се намираще върху твърда земя. Кожените му ботуши бяха затънали в хлъзгава кал и жалкият ѝ тласък го събори.

Падна назад. Дори не направи опит да се задържи.

По ирония на съдбата, Шарлот не изчака, за да стане свидетел на резултата от удара си. Младият мъж предположи, че тя дори не осъзна какво всъщност беше постигнала.

Докато лежеше в калта, наблюдавайки как мис Грийн се отдалечава от него, държейки сакото му над главата и раменете си, чувстваше, че се намира точно там където заслужава.

Всичко приключи. Утре, след като посетят обитаваната гора, Шарлот и майка ѝ щяха да тръгнат към Лондон. И с пълно право. Не знаеше кое го притеснява повече — фактът, че я беше наранил или това, че ако бързо не намереше кандидат, щеше да се окаже омъжена за Уитърби още преди да е изтекла годината.

Имаше нужда да поязди. По дяволите дъжда. Веднага след като се преоблечеше, щеше да впрегне собственоръчно коня си и да се отправи един господ знаеше къде. Всъщност, защо да си прави труда да се преоблича? Наистина, защо да се грижи да остава в Англия? Може би щеше да замине в чужбина. Щеше да посети обширната си вила в Италия, отново щеше да навести слънчевия рай, наречен Кипър и да се запознае с екзотичните подправки на Ориента.

Бавно и небрежно той се изправи достатъчно, за да се подпре на лакти, а очите му следваха отдалечаващата се фигура на Шарлот.

Тогава се случи най-странното нещо. Тя спря и се завъртя.

Поклащайки глава, мис Грийн закрачи обратно към него, като почти се подхлъзна на няколко пъти, но успя да се задържи на крака, преди да се е присъединила към него в калта.

Младата жена протегна ръка.

— Хайде — каза тя, сдържайки смеха си. — Ставай.

— Не — отвърна той. — Мисля да си остана тук.

— Не ставай смешен. Хвани ръката ми.

— Шарлот, влизай в къщата. Студено е, мокра си, а аз имам кал на места, за чието съществуване дори не подозирах.

— Ротбъри...

— О, добре де. Идвам. Но няма да ми помагаш да се изправя. Сега си само мокра. Аз обаче, съм покрит с поне пет фута кал. Ако те докосна, ще съсия дрехите ти.

Предпазливо се изправи, тръскайки глава, за да изкара водата и калта, които се бяха промъкнали в ушите му, след което я последва до покритата веранда.

Когато пристъпиха между боядисаните колони се спряха за малко, за да си поемат дъх. Почувстваха се като в рая, далеч от сипещия се дъжд.

Подгизналите ѝ поли бяха полепнали по краката ѝ, но горната половина на дрехите ѝ беше почти напълно суха благодарение на палтото му. Имаше само малко влага по голата кожа на деколтето над

корсажа ѝ, както и пръснати капки дъжд върху лицето ѝ. Ротбъри наблюдаваше как една малка капчица се спусна по бузата към крайчето на устните ѝ. Замисли се дали беше ручей от дъжда или проклета сълза, която той бе предизвикал.

— Прощавам ти — каза тя задъхано. — Помагал си ми в миналото. Но все още мисля, че трябваше да ме попиташ, вместо да ме мамиш.

— Съгласен съм — отговори ѝ, също толкова задъхано.

Очите ѝ се спуснаха към устните му, докато той говореше, разпалвайки изгаряща топлина в кръвта му.

Несъмнено погрешно беше преценил накъде е отправен погледа ѝ. Очилата ѝ бяха нашарени със струйки дъжд. Може би се бъркаше. Трябваше да разбере.

Бавно посегна и нежно ги свали от лицето ѝ. Тя не направи нищо, за да го спре. По дяволите, сапфиреният ѝ поглед продължаваше да е насочен към устните му.

Мъжът преглътна тежко.

— Шарлот, добре ли си?

Младата жена кимна.

— Разбирам защо си го направил, но аз...

— Ти какво? — Тя трябваше да спре да се взира в устните му.

— Съвсем сигурна съм...

— Шарлот? — Ударите на сърцето му отекваха в ушите му.

— Хмм?

— Ще заменя съсипаната ти рокля — обяви решително той.

— Но-но роклята ми не е съсипана. Това е просто дъжд.

— И кал.

— Няма никаква кал — изтъкна тя, а челото ѝ се изкриви учудено. — Ти си този, който е покрит...

Едната му тежка ръка обгърна кръста ѝ, а другата обхвана тила ѝ и той я притегли грубо към себе си. Жадните му устни се впиха в нейните, задушавайки последвалите ѝ думи с целувката си, като вместо това тя издаде тих, женствен стон.

Палтото му лежеше забравено на земята, заедно с очилата ѝ.

Тази целувка, тази първа целувка не бе едва доловима, нежна или внимателна. А сякаш бяха изгладнели един за друг. Тя го допусна с лекота. Ротбъри не очакваше подобна реакция от нейна страна.

Наистина, не беше планирал да я целуне днес. Но когато устните им се сляха, разменяха милувки, движейки се жадно, с непоколебимо нарастваща настойчивост, той се запита защо не го беше направил по-рано.

— Мога да те целувам с часове — разпалено измърмори срещу устата ѝ. — Вероятно дори с дни. — Струваше му се, че опитва от рая. Място, което Ротбъри никога не бе помислял, че дори ще зърне, а още по-малко — вкуси.

Тя отговори на думите му, като сграбчи мокрия плат на ленената му риза с ръце, приклепени между гърдите им.

Усещането за сочните ѝ устни под неговите беше опияняващо. Вкусът ѝ беше сладък, влажен, а ручейчетата дъжд върху лицата им правеха целувката им някак по-дива, по-гореща.

Устните му се движеха разпалено върху нейните. Бе мислил за този момент толкова дълго и сега, когато всъщност се случваше... беше още по-невероятно отколкото някога си бе представял, че може да бъде.

Шарлот залитна леко, притискайки се още по-плътно в него. Ръцете ѝ вече стискаха здраво раменете му, а пръстите ѝ потъваха в мускулите му. Милостиви боже, сега тя отвърщаше на целувката му малко прекалено ентусиазирано, особено когато той забави леко темпото, преди отново да възвърне настойчивостта си. Сякаш се боеше, че той смята да спре.

Отново и отново тя посрещаше движенията му, изненадвайки го със страстта си, покорявайки го с неочаквания си ентусиазъм. За секунда се запита всъщност кой кого целува тук?

Ротбъри прекъсна целувката за момент, устните му бяха на дъх разстояние от нейните. И двамата дишаха тежко.

— Все още ли мислиш, че целувките ми са доста обикновени, Шарлот?

— Оби... какво?

Хм. Беше си загубила ума от целувките му. Можеше да живее с това.

— Направи го отново — прошепна тя и наклони глава, предлагайки му устата си.

Взирац се в подутата ѝ долна устна, той леко я облиза.

Тих, нежен стон се изтръгна от гърлото ѝ.

— Помоли ме мило — прошепна мъжът.

— Моля те. — Тя подръпна нетърпеливо кичур от косата на тила му.

Ротбъри бе погубен. Зарови език в сладката ѝ уста и я поведе назад, докато гърба ѝ не срещна една от колоните. Едната му ръка придържаше тила ѝ, за да я предпази, а другата държеше хълбоците ѝ неподвижно, под контрол. Ритмично, езикът му потъваше в сладките ѝ дълбини, имитирайки любовен акт.

Тя изскимтя, звук на отчаяна молба. Пръстите ѝ се вплетоха във влажната коса на тила му, а другата ѝ ръка държеше силно рамото му.

Той стисна хълбока ѝ и дългите му пръсти се впиха в мекото ѝ дупе, когато я привлече към възбудата си.

За няколко мига тя прилепи бедра плътно към него, докато той жадно плякосваше устата ѝ. Целувката вече не беше достатъчна. Искаше да я вземе. Точно тук и сега. Върховете на пръстите му се спуснаха по тила ѝ, за да помилват рамото, ръката, гърдите ѝ. Дъхът му секна, когато тя се притисна още по-плътно към ръката му. Шарлот желаше неговото докосване. Той се подчини, разбира се, никога не би ѝ отказал. Нежно започна да масажира хълмчето през плата на роклята ѝ, като преднамерено прокараваше палец по втвърдения връх. Младата жена издаде тих звук на удоволствие, който почти го докара до ръба на лудостта.

Имението, дъждът и калта изчезнаха. Разумът и практичността бяха мигновено забравени. Нищо нямаше значение в този момент. Нищо, освен непрестанно покачващата се сила на страстта им.

И тогава изведнъж всичко сякаш притихна. Дъждът беше спрял. Излъчваната от слънцето топлина се плъзна по гърба му. Движенията им замряха, устните им се разделиха. Магията, която ги бе завладяла, си беше отишла.

Ритмичният шляпащ звук, който идваше някъде от далечината, се засили. Някой идваше.

Той я отдръпна от себе си тъкмо навреме, за да види как Тристан завива покрай отсрещния ъгъл на имението.

— Кой е? — попита Шарлот.

— Тристан.

— Той дали... мислиш ли, че е видял...

— Несъмнено, поне малка част. — Честно казано, единственото, което може би беше видял, е как Ротбъри я отдалечава от себе си. Но тя не го знаеше. И като се имаше предвид какво целеше да постигне Шарлот днес, това можеше да е всичко, което бе нужно Тристан да види.

— За... защо направи това? — попита тя, вдигайки ръка, за да докосне устни с върховете на пръстите си.

Погледът му се върна върху нея. Беше такъв проклет идиот. Не трябваше да я води тук изобщо. Но беше слаб. Годишите на самоналожено въздържание, месеците, през които беше близо до нея, всичко това бе стигнало критичната си точка, когато тя се втренчи в устните му, сякаш искаше да го целуне. Но идеята за това беше абсурдна. Шарлот го смяташе за свой приятел. Мислеше, че може да го превърне в джентълмен и ако не друго, то държанието му току-що само доказваше неоспоримо, че просто си губи времето.

Със закъснение осъзна, че тя не носеше очилата си. Вярно, той ги беше свалил. Трябва да са паднали. Огледа по земята.

— Знаеше ли, че е тук? Знаеше ли, че ще дойде? Затова ли беше всичко?

Не, дявол го взел, не беше затова. Но не можеше да й каже защо.

Не, тя не го искаше за съпруг, не беше достатъчно добър за нея. Но беше дяволски сигурно, че не можеше да отрече отклика на ласките му. Трябваше да се наслаждава на момента, но единственото, за което Ротбъри можеше да мисли сега, бе колко много искаше сърцето ѝ.

— Затова ли ме целуна? — попита през зъби тя.

Младият мъж се вкопчи в извинението, което присъствието на Тристан му предоставяше.

— Такъв беше малкият ти план, не е ли така? — процеди той. — Обаче малко се отнесе, а?

Наведе се и вдигна очилата ѝ, които лежаха точно отляво на покрития му с кал ботуш. За момент се замисли върху факта, че нямаше и сантиметър от дрехите му, който да не е пропит с дъжд и кал. Не бе възможно да ги почисти. Но нямаше нужда да се тревожи за това дълго.

Тя грабна ядосано очилата си от хватката му.

— Влизай вътре — каза ѝ Ротбъри, — преди да е приближил още.

Издайнически червени петна избиха по врата и бузите ѝ. Той знаеше защо. Това винаги се случваше, когато е притеснена или засрамена. Точно сега, предположи, че е и двете.

Срещна погледа ѝ и ѝ отправи крива усмивка.

— Трябва да кажа, че си една много добра малка актриса. За момент си помислих, че се наслаждаваш на случващото се.

Тя си пое дълбоко и ядосано дъх, после издиша, опитвайки се да събере мислите си и да дойде на себе си.

Почти стигнал до тях, Тристан им извика за поздрав, казвайки нещо от сорта, че е бил задържан в конюшните, докато е изчакавал дъжда да спре. Нито Шарлот, нито Ротбъри му обърнаха внимание.

Кални петна бяха размазани по цялата дължина отпред на роклята ѝ, особено по полите ѝ. Линии от кал, оставени от пръстите му, се бяха отбелязали по врата, гърлото и косата ѝ. Колко подходящо, помисли си той мрачно. Беше я опетнил с докосването си, в буквалния и преносния смисъл.

Ротбъри ѝ отвори вратата, правейки ѝ жест с другата си ръка да влезе вътре.

Тя го направи, но не и преди да му отправи един дълъг и унищожителен поглед.

[1] Гърдите ѝ са плоски като на писия (фр.). — Б.пр. ↑

[2] бабо (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Тя има чудесни извивки (фр.). — Б.пр. ↑

13

„Един джентълмен винаги намира място в сърцето си да прости малка лъжа, особено когато е съобщена от добронамерен приятел.“

— Каж ми, какви са плановете ти за нея?

— Тя е малко чувствителна и незряла.

— Да, но победител ли е? — попита Тристан. Той кимна на конярчето, което изведе оседлания му кон. — Забелязах, че често реагира остро на всяко движение, което правиш с нея.

— Трябва да се движиш бавно с нея — посъветва го Ротбъри. — Тя тъкмо започва да свиква с рутината.

— Вероятно още не е готова и има нужда да я изчакаме да стане инстинктивно по-зряла. Може би я притискаш твърде много.

Ротбъри поглади челюстта си с ръка, докато се взираше през полето към мястото, където тригодишната кобила се упражняваше в момента. Умът му беше на друго място. Надяваше се Тристан да не забележи.

— Тя е готова. Вярвам, че от тук нататък само ще става все по-добра.

— Не знам. Не мога да реша.

— В прекрасно състояние е — промърмори Ротбъри. — Мислех, че не искаш да я изпуснеш. Имали сме и други предложения...

Тристан се засмя.

— Ако не знаех, че кръвта ти е толкова синя, бих казал, че във вените ти тече кръвта на амбулантен търговец.

Ротбъри се намръщи с престорена обида.

— Надницата на един амбулантен търговец често е посредствена. Моите коне са едни от най-добрите в цяла Англия. Прини купи превъзходен двугодишен жребец миналия месец. Би трябвало да те предизвикам на дуел след тази лекомислена забележка.

Приятелските закачки замряха, мъжете притихнаха и двамата бяха съвсем наясно с търканията, появили се помежду им. Бяха приятели още от Итън, имаха еднакви интереси и сходни характери, макар Тристан несъмнено да бе по-безгрижен и по-малко склонен да се задоми — и въпреки това много жени усещаха, както си му е редът, че той е по-безопасният избор между двамата.

Почти никога не стигаха до размяна на неприятни думи, често всеки отгатваше мислите на другия, преди да ги е изрекъл, и имаха дълго и щастливо общо минало, придружено от пиене, залагане, ловуване и дружно забавление.

Никога не се бяха съревновавали за жена. И Ротбъри не планираше да започне сега. Не че Шарлот не си заслужаваше да се бори за нея, той просто искаше цялото ѝ сърце. Можеше ли да го обикне някога? Или винаги щеше да изпитва тайно обожание към Тристан?

— Сигурен съм, че мнението ми е нежелано — заяви накрая Тристан, — но мисля, че трябва да ѝ кажеш какво изпитваш. Може да останеш изненадан от отговора ѝ.

С камшик, потръпващ от едната му страна, Ротбъри обърна сериозния си поглед към приятеля си.

— Не мисля, че малката кобилка я е грижа.

— Знаеш за кого говоря.

Графът погледна надолу, докато стягаше ръкавиците си.

— Знам. Аз съм неин приятел. И съм благодарен за това. Мъжете като мен често нямат възможността да познават жена като мис Грийн.

Мятайки се върху седлото си, Тристан се засмя.

— Приятел? Ако имах „приятелки“, които ме целуват по този начин, никога нямаше да се нуждая от любовница.

Ротбъри прочисти гърло. Тристан може и да беше негов приятел, но графът се колебаеше да споделя прекалено. В края на краищата, нямаше представа дали младият Дивайн не е започнал да се влюбва в Шарлот. Дявол да го вземе, Тристан дори можеше да ревнува, доколкото му беше известно — възможно бе точно това да е причината да повдигне темата за Шарлот.

— Ако не мога да я имам — каза той напрегнато, с хладнокръвие, което не чувстваше, — то ще се уверя, поне доколкото е

във властта ми да го сторя, че тя няма да встъпи в съюз, който не намира за напълно подходящ.

— Разбирам — отбеляза Тристан, гледайки Ротбъри с дяволит блясък в очите. — Е, ако бях на твое място, щях да я грабна, преди някой дебел, напарфюмиран, гръмогласен извратеняк да я докопа.

— А ако аз бях на твое място — парира графът, мятайки се върху седлото на любимия си черен арабски жребец, — щях да престана да сравнявам мис Грийн с кон, преди да се окажа с камшик в задника.

— Благодаря, Надин — промърмори Шарлот на прислужницата, която тъкмо довършваше преправянето на прическата ѝ в свободен кок, умело подреждайки къдриците.

Седнала на тапицираната табуретка пред тоалетката, Шарлот изчака младото момиче с пълни бузи да си тръгне, преди да позволи на малката усмивка, залепена върху лицето ѝ, да изчезне в намръщена гримаса. Навеждайки се напред, тя изстена и отпусна чело върху скръстените си ръце.

Това не беше от полза. Опитва каквото можа, но настроението ѝ не се промени.

Беше поискала да си вземе вана, като мислеше, че паренето на горещата вода върху хладната ѝ кожа ще прогони усещането за високото, твърдо тяло на Ротбъри, притиснато към нейното.

Но само влоши нещата. Топлината послужи единствено като напомняне за разтапящото усещане, което почувства, когато той я беше докоснал, притиснал, целунал...

Тогава тя бе изтъркала устата си, надявайки се да прогони остатъчния спомен за устните му, които се движат жадно върху нейните, но вместо това всичко се повтори в ума ѝ. Не можеше да сбърка насладата, която изпита от порочния акт, беше размислила тя, докато плъзгаше влажните върхове на пръстите по устата си. Милостиви боже, не го ли беше помолила за още?

А когато се обличаше, избра семпла рокля от бял муселин с дълги ръкави, чиято единствена украса бе бледа, розова панделка от сатен, която прихващаше долната част на полата ѝ. Несъмнено строгата моралност на дневната рокля щеше да разсее всички еротични мисли от съзнанието ѝ, нали?

Обаче всичко, за което продължаваше да мисли, когато се огледа, бе как силните ръце на Ротбъри се плъзгат по раменете ѝ, сграбчват дупето ѝ, притеглят ханша ѝ напред, за да приюти неговата...

Тя си пое дъх остро, повдигайки глава нагоре, за да се погледне в огледалото.

— Престани, Шарлот! Той сигурно си мисли, че си като всяка друга пърхаща с мигли, безсрамна развратница, която е повече от благосклонна към ласките му.

Младата жена придаде цвят на страните си, като ги щипеше грубо, в желанието си болката да спре потока от порочни мисли.

Седеше си тук и продължаваше да мисли, мисли, мисли. Преживяваше момента отново и отново, и за какво? Без съмнение Ротбъри беше изчезнал някъде в имението, пиеше бордо, играеше бiliarд, ловуваше или каквото там правеха мъжете в провинцията, без изобщо да се замисля за това, което се бе случило помежду им днес.

Несъмнено, до известна степен, тя бе удовлетворена от факта, че Тристан може би беше станал свидетел на малка част от страстната прегръдка на Ротбъри. Но да я целува, докато е на косъм да загуби добродетелта си, не бе точно това, което бе имала предвид, когато го помоли да флиртува с нея.

Господи, тя не бе искала той да спира. Беше по-хубаво отколкото някога си е мислила, че може да бъде. И коленете ѝ действително се подкосиха, и наистина усети, че губи почва под краката си. Беше прекрасно. Опияняващо.

За него всичко бе игра.

А той бе толкова дяволски добър в нея, помисли си със стон.

Не трябваше изобщо да идва тук. Не биваше да се натрапва на Ротбъри и да го насилва да присъства на бала на Хоторн. Как щяха да продължат да бъдат приятели, след като се случи нещо подобно?

Наистина не беше честно. Фактът, че тя бе така повлияна от случилото се, а той не, я измъчваше до мозъка на костите ѝ.

Всъщност, това вероятно е просто ежедневие за него. Кой знае, може би беше втората, третата или четвъртата жена, която целуваше днес.

А после имаше наглостта да омаловажи реакциите ѝ. Да ѝ каже, че е една добра малка актриса. Беше се отърсил от целувката, подобно

на мокро куче, което се отървяваше от дъжда, докато тя продължаваше да тръпне дори сега.

Простена недоволно.

— От всички арогантни, самонадеяни...

— Вярвам, че говориш за мен.

— ... възприемчиви.

— Ах, да. Бях прав. Все пак говориш за мен.

— Ротбъри — напрегнато каза тя, улавяйки отражението му в огледалото, докато той стоеше на вратата. — Какво правиш в спалнята ми?

— Странно как се обръщат нещата, нали? Не беше много отдавна, когато аз ти зададох абсолютно същия въпрос.

Шарлот се завъртя на мястото си пред тоалетната масичка, за да срещне погледа му. Дъхът ѝ заседна в гърлото. Тя преглътна тежко.

Той изглеждаше болезнено красив. Носеше изкусно скроен черен редингот над риза с цвят на сметана и подходяща жилетка с малки сребърни копчета. Днес шалчето му беше обикновено, падащо само в няколко гънки, но подхождаше на леко квадратната му челюст, с едва набола златиста брада. Жълтеникави на цвят бричове обгръщаха дългите му, мускулести бедра, а полираните му ботуши бяха подгънати на коленете. Силните му, изключително вещи ръце бяха покрити с кожа и той носеше камшик със себе си.

Изпъстреният му с кехлибарени точки поглед последва нейния към това, което държеше в ръката си.

— Изтичах от конюшната. Майка ти, колкото и абсурдно да звучи, ме изпрати да те доведе. Искаше да знае защо се бавиш толкова дълго.

Тя наблюдаваше как един мускул потръпва върху бузата му.

— Шарлот, доверието ѝ в мен е необичайно голямо и боя се, напълно неоправдано, след случилото се преди около час. Не мога да проумея какво си могла да ѝ кажеш, за да ѝ дадеш основание внезапно напълно да опрости миналите ми грехове.

Тя сви рамене, твърде раздражена в момента, за да предложи обяснение.

Той погледна в двете посоки по коридора, преди да пристъпи в стаята ѝ. С бавни, премерени стъпки се разходи до подножието на леглото и облегна гръб на най-близката до нея колона.

Лекият мирис на сандалово дърво се разнесе около нея, примесен с този на кожа, което ѝ подсказа, че наскоро той също се е изкъпал. Вероятно имаше удивителен камериер, предвид количеството кал, с което бе покрит.

— Но съм благодарен, тъй като дойдох да ти се извиня — каза тихо Ротбъри, гледайки надолу към нея с... нежност.

Нежност? Несъмнено грешеше. Отбеляза наум да помоли майка си да ѝ купи нови очила.

Не, това, което беше видяла в погледа му, трябва да е съжаление. Той не искаше тя да мисли, че има нещо повече в тази целувка.

Тогава Шарлот осъзна, че да искаш извинение за една целувка, не е на добре. Означаваше, че даряващият целувките си отхвърля всички възможности истинска, искрена, чиста страст да е предизвикала случката.

Оприличаваше я на грешка, недоразумение, сбъркана преценка, нещо, което никога не трябва да се повтори. Не биваше да му позволява да разбере как в действителност я бе накарал да се почувства.

Той беше женкар, порочен мъж, роден в семейство на развратници. Не можеше да разбере нищо друго, освен похотта, търсец собственото си удоволствие, без да го е грижа за някой друг. В продължение на години бе преследвал жените една след друга. Доколкото ѝ беше известно, никога не бе ухажвал жена, както е редно.

Защо, за бога, продължаваше да си припомня тези факти?

Ротбъри се взря в Шарлот. Искаше му се да притежава способността да изтрие болката и смущението в погледа ѝ. Без съмнение бе шокирана от силата на страстта му и се боеше, че сега е най-новата му цел.

— Осъзнавам, че отидох твърде далеч с целувката ни — каза той тихо. — Не бях осъзнал колко близо е Тристан.

— Да. Съгласна съм, че бяхме прекалено ентузиазирани. За в бъдеще би могъл да се придържаш към изпълнени с копнеж погледи и да ми се усмихваш често.

— Действително — каза той, накланяйки глава леко.

— Не трябва да има повече докосване... от каквото и да било вид. Без съмнение е прекалено. А и смятам, че един малък флирт може да постигне много.

— Без повече докосване.

Тя се изправи и приглади всяка гънка по роклята си, спирайки, за да издърпа една мъничка нишка от късата дантела, с която бе поръбен корсажът ѝ. Очите му проследиха движенията ѝ. Шарлот вдигна очи, за да открие, че той я наблюдава и незабавно замръзна.

— И трябва да спреш... да ме гледаш по този начин.

Ротбъри се престори на изненадан.

— Ти току-що каза, че гледането е допустимо.

— Когато Тристан е наоколо, глупчо.

Той се усмихна, радостен да види, че изглежда сега тя се държеше малко повече като себе си.

— Но не всичко е загубено — каза младата жена с чаровен блясък в очите. — В интерес на истината, имам всички основания да вярвам, че твоят... разпален показ на привързаност може да е проработил в моя полза. Надин ми каза, че той е решил да се присъедини към нас за официалния обяд.

— Действително го направи.

Задържайки зоркия си поглед върху мъжа, тя го заобиколи и се насочи към малкото писалище в ъгъла. Отвори едно чекмедже и извади измачкан лист от тънък пергамент.

Докато вървеше решително към него, младата жена го накара да си пожелае това да е тяхната обща спалня и тя да е на път да го избута обратно върху леглото и да се хвърли отгоре му.

— Заповядай — каза Шарлот, бутайки хартията към него.

— Какво е това? — попита той, докато я вземаше.

— Моят списък с подходящи бъдещи съпрузи. Донесох го с мен.

— И защо да ме е грижа да разглеждам подобно нещо? — попита графът с иронична нотка в гласа, разглеждайки хартията сърдито.

— Вече си забравил? — попита Шарлот недоверчиво. И тогава осъзна, че той само я дразни. — Каза ми да съставя списък. Също, че ще го погледнеш и ще ми помогнеш да намеря подходящ кандидат измежду имената.

Ротбъри кимна, очите му се плъзнаха по имената.

— Лорд Бекъм... сър Никълъс Кемдън... маркиз Рейвънсдейл... мистър Уилям Холт... лорд Фийлдкрест... граф Лангли... херцог Голдингс... мистър Джеймс Кантрел...

Той бавно поклати глава и насочи погледа си към Шарлот, която сега се усмихваше, без никакво свидетелство за щетите, които беше нанесъл този следобед в сините дълбини на очите ѝ.

— Шарлот, аз съм изумен.

— Какво има? Какъв е проблемът? — попита тя невинно.

— Тези мъже... Всички те са мои приятели. Всеки един от тях...

— Погледът му се върна към списъка. — Лорд Танинг, мистър Томас Нордстром... всички.

— Е, тогава би трябвало да е лесно, нали? Да откриеш някой сред тях, който смяташ, че може да се интересува от това да ме ухажда. В крайна сметка ги познаваш, нали?

— Не искам...

Точно в този момент Ротбъри бе спасен от обяснението колко мъчително болезнено щеше да бъде да тласне жената, която обича, на пътя на някой от тези мъже, когато звукът от гласа на майка ѝ отекна надолу по коридора.

— Шарлот! Къде си? Всички те чакат — извика Хаясинт, а стъпките ѝ бързо се приближаваха.

Без да каже и дума той заобиколи леглото и се наведе, за да се скрие от поглед.

Шарлот го погледна странно.

— Какво правиш?

Мъжът притисна пръст до устните си.

— Ах! Ето те и теб! — обяви Хаясинт. — И изглеждаш хубава като маргаритка, бих добавила.

— Благодаря — промърмори Шарлот и смутено заглади отново полите си.

— Е, какво чакаш, скъпото ми дете? Въздухът е топъл, компанията е приятна и има духове в действие!

— Има ли? — попита момичето, без особен ентузиазъм.

— Ама, разбира се. Затова ми се искаше да не закъсняваш. Първо ще си направим пикник в павилиона, а след това утре ще проучим близкия участък от гората, обитавана от духове. Мис Дрейк каза, че там има пещера, където може да се чуят стонове на неспокоен шотландски призрак. Тя твърди, че веднъж дори е чула дишане и стъпки.

— Това е доста забележително — отвърна младата жена, но не звучеше впечатлена. — Чудя се... дали са чули блеене на овца, случайно? Ротбъри каза, че един от арендаторите му има проблем с някой, който се промъква и краде овцете му. Напълно е възможно той да е човекът, когото е чула, нали?

Все още в клекнало положение, Ротбъри се усмихна на нейното умозаключение, като мислено си отбеляза да остави на пост охрана пред пещерата в бъдеще, за всеки случай.

— О, въобще не си забавна. Вече никак не си забавна. Ще слезеш ли най-после?

— Да, идвам. Само трябва да си намеря шала.

Хаясинт въздъхна.

— Изглеждаш малко тъжна днес, скъпа. Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

— Добре съм. Просто съм ужасно гладна, това е.

— Както и аз! Чух, че ни очаква цяло угощение. Казаха ми, че готвачът е доста прочут тук в Обри. И ще ни се наложи да нарушим постите си. Хубаво е да се пътува на пълен стомах, бих казала. Човек не може да зависи изцяло от храната в странноприемниците. Не си забравила, нали? Все още утре си отиваме у дома — напомни й Хаясинт. — Този сезон ще ни бъде последният. Ние — ти — трябва да се възползваш максимално.

Тя кимна и насочи вниманието си върху Ротбъри. Погледите им се преплетоха, макар слухът му да бе съсредоточен върху заглъхващите стъпки на майка й.

— Отиде си — промърмори Шарлот и пристъпи напред, за да грабне списъка си от него.

Той се изправи, клатейки глава.

— Не знам защо се почувства длъжен да се скриеш от майка ми, в името на репутацията ми?

— Стар навик.

— Е, можеш да спреш, още сега. Тя ти има доверие — каза младата жена, докато вървеше към шкафа.

Челюстта му се стегна.

— Защо, Шарлот? Веднага ми обясни.

Тя отвори вратата на гардероба, разрови се в него за момент и накрая извади светлосин шал.

— Не е от значение, уверявам те.

— А аз те уверявам, че е — отвърна той грубо. — Сега ми отговори.

Младата жена въздъхна, докато нагласяше шала около слабите си рамене.

— Наистина не е важно. — Като вдигна поглед от малката си задачка, Шарлот се усмихна... малко прекалено сладко.

Той само се взираше в нея, камшикът потрепваше срещу бедрото му.

— Просто й казах, че си точно като чичо ми Хърбърт.

— Чичо ти Хърбърт?

— Да — отвърна тя, примигвайки невинно насреща му. — Той е брат близък на майка ми. Те са предани един на друг. Единодушни, както винаги ми е казвала. Понякога дори имат едни и същи сънища. Не е ли забележително?

— Направо е необикновено — той почти изкрещя. — Сега. Защо фактът, че си казала на майка си, че аз съм точно като чичо ти Хърбърт, ще има някакъв ефект върху доверието й към мен? Той е честен човек? Откровен и хрисим?

— И харесван като цяло. Не мога да кажа, че съм срещала човек, който да познава чичо Бърти и да няма нещо мило, което да каже за него. Много е популярен.

Явно тя нямаше представа, колко й беше бесен заради очевидното увъртане.

— Следователно той е проклет светец, така ли? И майка ти вярва, че и аз притежавам всички тези похвални качества?

— Не. О, милостиви боже, не — каза Шарлот през смях. — Не, изобщо.

Една вена на врата му започна да пулсира.

— О, добре — най-накрая се примири тя. — Ще ти кажа.

— Е, крайно време беше, по дяволите.

— Не ругай...

— Шарлот...

— Много добре. Майка ми ти се доверява, защото й обясних, че двамата с чичо ми харесват — не, обичат — поправи се тя, — едно и също нещо.

— Какво? Фехтовка, коне, карти, крикет, бокс...?

— Небеса, не — каза младата жена.
— Тогава, какво? — попита той.
— Други мъже.

*„Един джентълмен винаги следи за
нуждите на дамата, седяща до него на масата
за вечеря.“*

Пътят до павилиона в градината на Обри се оказа прекалено кален. Така че Шарлот, Хаясинт, Луизет и мис Дрейк, съпроводени от лорд Тристан и Ротбъри, възседнали коне, разбира се, се скупчиха в каретата на Фарамонд, за пътуване, за което на Шарлот ѝ беше казано, че ще бъде кратко.

Не беше вярно. Всъщност беше ужасна лъжа.

Когато някой, който прекарва много време в Лондон — където пространството е лукс — чуе думата „градина“, в ума му изникват картини на сгушени цветни лехи, спретнати редове от цветове, кухненски градини, навеси и малки горички и ливади.

Когато посещава провинцията, човек би могъл да очаква градина в доста по-голям мащаб: зашеметяващо оформени ливади, детайлно оформени пейзажи, криволичещи пътеки, минаващи покрай цветни храстчета, малки езерца, допълнителни пристройки, стратегически разположени така, че да вдъхват мир, благосъстояние и елегантност.

Но градините в Обри парк се състояха от повече от 1700 акра земя. Размерът бе умопомрачителен. След като пътуваха близо два часа, Шарлот беше готова да се обзаложи, че трябва да са навлезли в съседното графство или дори в Шотландия до сега. Когато изрази доводите си, беше уведомена от мис Дрейк, че изобщо не са дори близо до края на имението, където всъщност се намираще коневъдната ферма.

Те пристигнаха в павилиона малко след това. Мис Грийн не можеше да бъде по-доволна. Стомахът ѝ беше изкъркорил доста високо четири пъти в каретата, карайки Луизет да попита дали

случайно разгневен, ръмжащ оборски котарак не се е промъкнал незабелязано и не се е сгушил в някое от отделенията под седалките.

Павилионът беше наистина изумителен. Шарлот беше обиколила достатъчно провинциални имения с майка си през годините, за да знае, че постройки като тези, често нямат друго предназначение, освен да привличат внимание. Проектирани като обекти за съзерцаване, отколкото за ползване.

Това обаче не беше случаят тук. Постройката от червени тухли имаше извит покрив, искрящо чисти бели колони на прозорците и два широки входа, снабдени с френски врати. В павилиона бе поставена дълга маса, покрита с червена покривка.

Групичка слуги, които ги бяха следвали в друга, по-малко показна карета, изкачиха стълбите, носейки кошници със студено пилешко и шунка, момици, омар в масло, картофи, сирене, пастички и различни горски плодове.

Когато приключиха с пригответленията на масата, Шарлот беше толкова впечатлена, че трябваше да се спре, преди да сподели със слугите какво мисли, защото се смяташе за невъзпитано да се правят подобни забележки. Но всичко бе толкова изкусно подредено и изглеждаше точно както би трябвало в трапезарията, присъща за къщата на имението.

Всички седнаха, Луизет начело на масата, мис Дрейк от дясната ѝ страна, Тристан от лявата ѝ. Шарлот седна до лорд Тристан, Хаясинт срещу нея, което значеше, че Ротбъри седеше в другия край на масата, който беше най-близо до нея и майка ѝ.

С особен интерес за благополучието си, тя го наблюдаваше, забелязвайки с тревога, че намръщеният му поглед се мести между вилицата и лакътя ѝ.

Дали си мислеше да я прободее с нея?

Надяваше се да не позволи на гнева си да му повлияе. Знаеше, че е страшно недоволен от дребната ѝ лъжа пред майка ѝ за това на кой точно бряг се намира той по отношение на увлеченията си.

Вероятно се притесняваше, че ще се чуе нещо в града. Не трябваше да се бои. Имаше споразумение за всеобщо мълчание. На хора като чичо Хърбърт им бе забранено да живеят в града, ако истината се разкриеше. И след като майка ѝ беше запазила тайната на

чичо Хърбърт от злите езици на висшето общество, то тя щеше да запази и „тайната“ на Ротбъри.

Но Шарлот не бе имала време да му разясни това в стаята си. Честно казано не пожела да прекара и секунда повече в негово присъствие, след като видя как израза на неподправено неверие върху лицето му се сменя с този на кипящ гняв. Беше излетяла от стаята, наясно, че ядосаните му стъпки я следват по петите по целия път по коридора, надолу по стълбите, зад ъгъла и през входната врата. Няколко пъти той ѝ беше извикал да спре, с уста почти до ухото ѝ, но тя не му обърна внимание, точно както правеше сега.

Бидейки страшно гладна, Шарлот хапваше охотно.

— Всичко беше просто чудесно.

Е... всичко... без кифличките.

Мис Дрейк обясни, че понякога, когато Луизет има пристъпи на паника, тя обича да пече.

— Кифличките са новият ѝ специалитет — събщи гордо мис Дрейк, усмихвайки се окуражително на Луизет.

— Ах, разбирам — отвърна Шарлот, докато гледаше предпазливо кифличката, поставена в чинията ѝ от един лакей.

Мис Дрейк се наведе напред, шепнейки:

— Понякога ги меси прекалено много. Прави ги една идея по-твърди.

Твърди? Те бяха като камък.

— Хайде, опитайте — подкани я нежно мис Дрейк. — Това ще ѝ достави удоволствие.

Бавно поднасяйки кифлата към устата си, Шарлот нямаше как да не забележи колко запленени от храната си изглежда са станали всички останали на масата. Без съмнение всеки един от тях се притесняваше, че той или тя ще бъде следващият, когото ще изберат да си строши зъбите.

До нея лорд Тристан разрязваше внимателно една слива. Срецу нея Хаясинт се беше заела да реже вече разрязана купчинка пилешко.

— Prendre une morsure^[1] — придумваше я Луизет, очите ѝ бяха широко отворени и обнадеждени, докато очевидно очакваше похвалата на Шарлот.

— Давай, Шарлот — чу се мрачен шепот от лявата ѝ страна. — Отхапи си.

Тя се обърна да види Ротбъри, който се усмихваше лукаво. Вълна от топлина се зароди в корема ѝ и се разля нагоре, докато гледаше втренчено устните му. Картини от целувката им се понесоха пред погледа ѝ. Шарлот примигна, за да ги изпъди.

Облиза устни. Той я наблюдаваше, като също облиза своите. Но вероятно беше неволно. Все пак хапваха късен обяд.

Взорът ѝ попадна върху чинията му.

— Къде е вашата кифличка, милорд?

Притворените му очи все още гледаха към устните ѝ.

— Вече я изядох — отвърна със студена усмивка.

Тя се наведе съвсем малко към него и прошепна:

— Не ти вярвам.

— Не ми вярваш ли? — попита Ротбъри с дълбок глас.

— Всъщност не.

— И защо?

— Като за начало, изглежда, че все още всичките ти зъби са на мястото си.

Той се отпусна назад в стола си и лек кикот разтърси гърдите му, докато я наблюдаваше.

Шарлот мрачно поднесе нещото към устата си. Нямаше начин да отхапе малко просто от учтивост. Може би ако имаше чаша горещ чай, в която да потопа кифличката, щеше да е достатъчно, предположи тя, но без него, просто щеше да ѝ се наложи да го сдъвче така. Беше прекалено тъжно. Предпочиташе да запази всичките си зъби.

— Тя вече не те гледа — промърмори лорд Тристан от другата ѝ страна.

Без да движи глава, той отправи лазурносиния си поглед по посока на бабата на Ротбъри, след което отново насочи вниманието си към разкашканата слива в чинията си.

Тогава тя погледна към него. Наистина го видя. Може би за пръв път, откакто се бе присъединил към групичката. Беше красив мъж, винаги бе вярвала в това. Но по някаква причина днес видът му бледнееше в сравнение с този на... ами, на Ротбъри. Не знаеше защо изведнъж гледа на него по различен начин, само знаеше, че е така.

Кестенявите му кичури бяха късо подстригани, а облеклото безупречно, както винаги...

— Побързай — прошепна той, прекъсвайки мисълта ѝ.

Без да му вярва съвсем, младата жена плъзна поглед през масата, за да се увери сама. Като по чудо Луизет и мис Дрейк си говореха с приглушен тон. И очевидно бяха забравили, че тя щеше да вкуси от кифличката.

Шарлот се възползва от възможността и хвърли кифличката през рамо. Така и не я чу да пада, а несъмнено трябваше да се чуе как се строполява на пода, така че вероятно беше излетяла право през отворените врати. Молеше се на Бог да не би случайно да е цапардосала някой прислужник.

— Благодаря — измърмори тя към Тристан.

— Няма защо — отговори той.

Внезапно Ротбъри прочисти високо гърло, почти карайки Шарлот да подскочи.

— Мис Дрейк — обърна се той.

— Да?

— Бихте ли подали още една от кифличките на баба ми на мис Грийн? Много ѝ харесаха, но е твърде срамежлива, за да помоли за още една.

— Разбира се! Разбира се!

Луизет засия, докато мис Дрейк поставяше друг камък върху ленена салфетка и я подаваше на един слуга, който да я даде на Шарлот.

Ох, този мъж!

Облягайки се на стола си, Шарлот повдигна вежда и откри местоположението на крака му.

Графът обаче очакваше нападението ѝ и улови крака ѝ, преди да е срещнал пищяла му. Въпреки гнева си, тя потрепери, когато топлата му ръка погали стъпалото ѝ, обуто в дълъг чорап. Мислеше, че той просто ще я пусне, но вместо това я стисна нежно, многозначително.

Тя ахна и издърпа крака си от хватката му. Това бе грешка, тъй като той я държеше здраво и пантофката ѝ падна на пода.

Погледът ѝ се стрелна към останалите, разположени на масата. Никой не изглеждаше да е забелязал какво се случва в техния край.

— Изпуснахте ли нещо, мис Грийн? — попита Ротбъри.

— Ъм, не.

— Позволете ми да ви го върна.

Но преди той да се беше мръднал и на сантиметър, Шарлот рязко стана от масата.

— Ако м-ме извините, бих искала да подишам малко свеж въздух.

Изненадвайки я, лорд Тристан също се изправи.

— Може ли да ви придружа, мис Грийн? Трябва да тръгвам, а исках да поговоря с вас насаме, преди да съм си заминал.

Тя погледна майка си.

— Върви — каза Хаясинт между две хапки пилешко. — Ако стоиш в полезрението ми, не виждам никаква пречка. Защо не застанете отсреща? — Тя посочи със салфетката си редица от незабравки и лалета, които се намираха точно отвън пред прозореца.

Шарлот кимна, потискайки нуждата да погледне Ротбъри и да прецени реакцията му. Тя дори не беше сигурна за своята собствена. Трябваше да е възхитена, нали? Лорд Тристан беше тук по собствено желание и искаше да говори с нея насаме. Какво ли имаше да ѝ казва? Дали това, че я беше хванал в прегръдките на Ротбъри, бе проработило толкова добре?

Точно преди да се обърне, тя усети топлата му, тежка ръка върху своята.

— Пантофката ви, мис Грийн.

Премигвайки глуповато, Шарлот се надяваше никой да не направи коментар защо е паднала по начало. Тя се наведе, за да седне, но Ротбъри я спря.

Ръката му се оказа до петата ѝ и той нежно я нахлузи отново на крака ѝ, без да отмества поглед от лицето ѝ.

— Благодаря — каза тя, след което стисна устни.

Наложи ѝ се да си напомни, че му е бясна. Както и че и той ѝ беше ядосан.

Обърна се и излезе, следвана от лорд Тристан.

Навън прилива от слънчева светлина накара очите ѝ да засмъдят. Трябваше да сложи ръка на тях, за да ги предпази.

— Мис Грийн?

— Лорд Тристан — отговори Шарлот, несигурна как трябваше да се държи, имайки предвид колко хладнокръвно ѝ беше разбил сърцето само преди няколко месеца.

Можеше ли толкова лесно да му прости?

Усмивайки се, той тръгна към нея, хвана ръцете ѝ между своите и едно след друго дари кокалчетата на всяка от тях с целувка.

— Моля ви — каза тя, дърпайки ръцете си от хватката му.

— Прекалено дръзко. Съжалявам. Не очаквах да ви видя тук — каза той.

— Нито аз вас — отвърна младата жена. — И-имам предвид знаех, че Р... лорд Ротбъри ви е поканил на официален обяд, но не очаквах да дойдете.

— Искях да посетя някои от старите ни убежища — отговори той, светлите му сини очи почти блестяха с вътрешна светлина. — Не съм посещавал Обри парк от цяла вечност. Е, поне господарската къща. Нищо не се е променило чак толкова. Мястото за риболов изглежда абсолютно същото.

— Разбирам — каза тя, изтъкана от учтивост.

— Лабиринтът — Тристан вдигна ръка в изразителен жест, — също не се е променил.

Шарлот кимна.

— Да, и аз се запознах с него по-рано днес.

— Загубихте се, нали?

— Съвсем.

Той се усмихна по такъв начин, че ако не ѝ беше разбил сърцето преди месеци, несъмнено щеше да предизвика въздишката ѝ.

— И, естествено, исках да посетя фермата за коне. Интересувам се от една арабска кобила.

Тя кимна, отскубвайки синьо-лилаво диво цветенце от края на пътеката.

Тристан промени стойката си, изглеждаше нервен. Беше страшно необичайно от негова страна. Лордът свали шапката си и започна да заглажда ръба, въртейки я в кръг.

— Искях да ви видя.

Шарлот се бореше да не зяпне учудено.

— Мен?

— Да. Обстоятелствата, при които се разделихме, не ми дадоха възможност да се свържа с вас. За да изясня нещата.

Гръбнакът ѝ се изправи, решена да изкаже думите си с достойнство.

— Няма какво да се изяснява. Казахте ми, че превъзхождам останалите. Казахте, че винаги сте ме харесвал. Споделихте, че аз единствена от цялата групичка съм неподправена и ако трябва да прекарате остатъка от живота си с някоя от нас, то ще бъде с мен. — Тя преглътна, изненадана, колко спокойна се чувства. — А след това избрахте друга.

Той поклати бавно глава, красивите му, привлекателни сини очи не се отделяха от лицето ѝ.

— Вие и Хариет бяхте единствените жени, присъстващи на ужасното преследване, организирано от брат ми, които бяхте искрени в чувствата си спрямо мен. Макар да вярвам, че чувствата на Хариет са били прибързани.

Тя остана неподвижна, всяка нейна фибра гореше в очакване на следващите му думи.

— Вярвайте каквото решите за мен. Изобщо не ви обвинявам. Но аз не исках да се женя. Още имам желание да остана ерген. И наистина мислех всичко, което ви казах. Въпреки това, избирайки вас, знаех, че не бих могъл да се примиря да разбия сърцето ви. Щях да видя как това се случва. Щях да доведа венчавката до край, да спазя клетвата си. Но избирайки Хариет...

Бръчка проряза челото на Шарлот.

— Нима се опитвате да ми кажете, че сте знаел, че брат ви ще се ожени за приятелката ми и няма да се наложи вие да се жените и да продължавате семейния род?

Той кимна сериозно.

— И избирайки Хариет...

— И избирайки Хариет, знаех, че тя ще развали годежа, щом разбере, че няма да се омъжи за предстоящия наследник или вероятно да роди такъв в бъдеще.

— И я избрахте, защото знаехте, че тя ще ви освободи от обещанието ви?

— Именно.

Повдигайки вежди, Шарлот поклати глава.

— Не знам какво да кажа. — Дали той искаше прошка? Всичко това се бе подредило доста добре за него, не е ли така?

— Не е нужно да казвате нещо. Исках просто да знаете, че съм бил искрен във всичко, което ви казах.

Какво трябваше да направи сега, чудеше се тя? Да му благодари? Да му предложи опрощение? Да заприпка през лалетата в изблик на щастие, което не може да сдържи?

Все пак бе спасена от нуждата да вземе някакво решение, когато останалите заслizaха по стълбите, отправяйки се обратно към каретата, а слугите останаха, за да оправят бъркотията.

— Виждам, че и вие тръгвате скоро — каза той.

Тя му се усмихна леко.

— Няма ли да се върнете в имението с нас?

Тристан погледна надолу към нея и изразителната му уста се изви в съблазнителна усмивка.

— Не, ще отида да хвърля отново поглед на кобилата, която Ротбъри все обещава да е готова за конното състезание с кобили до три години това лято. Но ще ви видя отново, сигурен съм. Изглежда най-добрата ви приятелка е откраднала истинския ми брат и го е заменила с някой, който се усмихва, смее се и се шегува. Но, разбира се, само на нея.

— Разбира се — каза тя, вече с искрена усмивка, докато си мислеше колко щастливи бяха Маделин и Гейбриъл заедно.

Тристан взе ръката ѝ и я уви около своята, съпровождайки я по пътеката към каретата.

Останалите все още бяха на известно разстояние от тях. Ротбъри, учудващо, не беше с тях. Къде беше изчезнал?

Когато стигнаха до каретата, Тристан наклони ниско глава.

— Мис Грийн — прошепна той в ухото ѝ. — По отношение на лорд Ротбъри... ще е мъдро от ваша страна да запомните едно дребно нещо.

— Хм?

— Лорд Ротбъри рядко е това, което изглежда.

С леко докосване на шапката си, младият мъж се завъртя на пети, за да изкаже кратко, но очарователно, довиждане на останалите.

Шарлот не знаеше какво може да е имал предвид с това, но наистина звучеше зловещо.

— Побъбрихте ли си добре?

Младата жена почти подскочи при звука на дълбокия, страстен глас на Ротбъри зад нея.

Изведнъж тя се почувства неспокойна, нервна.

— Побъбрихме си добре. Да. Така направихме.

Предупреждението на Тристан звънна в ушите ѝ. Какво точно имаше предвид?

Другите се присъединиха към тях, мис Дрейк и майка ѝ оживено говореха за обитаваната горичка наблизо. Ротбъри помогна на жените да се качат в каретата и след това обърна изпъстреният си с кехлибарени точици поглед към нея.

Подреждайки чертите си в сдържано изражение, което не чувстваше особено, Шарлот завъртя дребното цвете, което все още държеше между пръстите си.

— Това пък откъде се взе?

Тя погледна надолу към цветчето, което беше отскубнала, докато разговаряше с Тристан. Хм. Ако не беше сигурна в обратното, би се заклела, че въпросът му определено съдържаше ревностен звън.

— От земята — отвърна младата жена сладко.

— Не това попитах.

— Наистина. Точно това беше въпросът ти.

Очите му се промениха. Придобиха внезапна уязвимост, която я смая.

— Той ли ти го даде?

На езика ѝ беше да каже „Да“, но размисли.

— Не — отвърна. — Сама го откъснах.

Той поклати русолявата си глава. Уязвимостта, която бе съзряла, изчезна толкова бързо и тя си помисли, че вероятно си е въобразила.

— Знаеш ли — отбеляза Ротбъри и закачливата нотка в гласа му се завърна, докато ѝ помагаше да се качи в каретата. — Господарят на имението смята късането на цветя на негова земя за углавно престъпление.

— Наистина, така ли? — попита тя, усмихвайки се. — И какво е наказанието за моето ужасно злодеяние?

— О, не мисля, че въобще ще харесаш методите ми за наказание.

— Няма ли?

— Никак — измърмори, клатейки глава бавно, докато притворените му очи съвсем бавно се спуснаха надолу по тялото ѝ и после обратно нагоре.

— За-защо не ми кажеш?

Едва доловимо, той наклони глава и ѝ даде знак да се приближи още повече до отворената врата на каретата. Когато тя бе достатъчно близо, Ротбъри прошепна:

— Първо, бих те завел в библиотеката си...

— И?

— ... бих те отвел до бюрото си...

— И? — преглътна тя и затаи дъх.

— ... бих те сложил да седнеш в скута ми... и бих те нахранил с всичките останали кифлички на баба ми.

Шарлот се изправи, устните ѝ се извиха в шеговито раздразнение.

— О, Ротбъри — смъмри го шепнешком. — Ти си ужасен, ужасен човек.

Смеейки се, тя се настани обратно на мястото си.

Щом се върнаха от беседката, жените се прибраха по стаите си, за да си починат и да се преоблекат за вечеря. Шарлот запълни времето си с писане на писма, едно за братовчедка ѝ Лизи и две за приятелката ѝ Маделин.

Вечерята се оказа доста тихо събитие, тъй като Луизет реши да се въздържа от ядене, като вместо това избра да се взира безизразно в портрета на един кон, висящ на стената в другия край на стаята, докато съвсем уморено изглеждащата мис Дрейк не пожела лека нощ на Шарлот, след което извести оттеглянето си в личните си покои. Което остави Шарлот съвсем буквално сама. Собствената ѝ майка се бе оплакала от болки в кръста и пожела да вечеря в стаята си. Сега тя спеше.

Ротбъри дори не бе дошъл на вечеря.

За изненада на Шарлот, мис Дрейк бе обяснила, че графът е нужен в селото, за да помогне на семейство, чиято плевня се нуждаеше от ремонт и е пред рухване. Най-вероятно щял да се върне, след като всички са си легнали. Новината хвърли младата жена във въртележка от смут. Защо се почувства толкова разочарована, че той няма да е в състояние да се присъедини към тях?

Мили боже. Да не би да ѝ липсваше? Как е възможно да ѝ липсва? Беше прекарала повече време с него през последните два дни, отколкото през последната година. Какво, за бога, ѝ ставаше?

Може би ѝ трябваше малко почивка. Книга. Да. Вероятно щеше да намери книга, от която да почете, преди да се оттегли за вечерта. Наистина, това беше прекрасна идея.

И после може би щеше да престане да се залъгва и просто да признае истината... че ще го чака да се върне с надеждата да я целуне отново.

С лампа в ръка тя тръгна по коридора, водещ началото си от трапезарията. Имението беше притихнало и тъмно. С изключение на лакея, който бе дошъл да отсервира вечерята, не беше видяла или чула друг прислужник.

Зави зад ъгъла и съзря вратата на библиотеката, която бе открената. Тихомълком Шарлот се плъзна вътре. Стаята беше със странна форма, съвсем като огромна буква „Н“. Книги покриваха стените от по-дългите страни, като всяка пътека завършваше с кът за сядане до прозореца. Едва разпален огън припукваше в камината, намираща се в широкия център. Тъмносиньо канапе беше разположено пред нея и едно бяло одеяло беше сгънато върху облегалката.

Като държеше лампата високо вдигната, младата жена разгледа внимателно запасите с книги на Ротбъри. Без да бърза, прочете заглавията, прокарайки върховете на пръстите си по кожените корици. Доволна да открие един от любимите си романи, „Разум и чувства“^[2], Шарлот се отпрати към канапето и потъна в него с доволна въздишка, оставяйки лампата на близката масичка.

След около час ѝ стана студено и си каза, че би трябвало да си върви. Ротбъри можеше да не се прибере до сутринта. Но ѝ беше толкова удобно. Вдигна крака, зави се с одеялото и потъна още повече в плюшеното канапе.

Умът ѝ не можеше да се концентрира върху красиво изтъканите думи на книгата, тъй като не искаше нищо друго, освен Ротбъри да прекрачи през вратата на библиотеката и отново да я целуне до безпаметност.

С тази мисъл се сгуши във възглавничките, позволявайки си да се отдаде на греховните си фантазии.

След по-малко от три минути вече беше дълбоко заспала.

* * *

Имаше малко мече в библиотеката му.

Връщайки се от селото и коневъдната ферма, Ротбъри застина напред движението, докато сваляше редингота си, в момента, в който чу нещо наподобяващо хъркане. Какъв точно беше този шум?

Напрегна се, за да чуе по-добре. Измина цяла минута според стенния часовник на площадката над него. Нищо.

Хмм. Е, каквото и да беше, сигурно му се е сторило.

— Трябва да съм уморен — измърмори, поставяйки сакото си върху един стол в коридора, а после добави шалчето и жилетката си към спретнатата купчинка.

Щеше да изпие едно питие в кабинета си и след това да се отпрати към леглото.

Замръзна. Ето го отново. Беше ли това хъркане, идващо от библиотеката му? Като реши да провери, той пресече коридора и пристъпи в затъмнената стая.

Когато очите му привикнаха към тъмнината, тръгна напред, следвайки тихия хъркащ звук. Ако икономът не му беше отворил вратата преди минута, щеше да си помисли, че Нортън спи тук. Но ако не беше той, кой...

Младият мъж усети аромата на лимони секунда преди да я види. Свита върху канапето му, с отворена книга върху гърдите си и с килнати очила, там лежеше Шарлот.

Все още с ръка върху дръжката, Ротбъри затвори вратата на библиотеката зад себе си и я заключи. Не искаше никой да развали момента. Тя изглеждаше като спящ ангел.

След като прекоси стаята и стигна до нея, той нежно махна книгата и очилата, оставяйки ги върху малката масичка наблизо, където се намираше една отдавна изгаснала лампа. Трябваше да си върви, крещеше съвестта му. Беше прекалено голямо изкушение.

Подът под краката му изскърца и тихото ѝ хъркане внезапно спря. Графът остана напълно неподвижен и се успокои, едва когато се увери, че тя няма да се събуди.

Падна на колене пред нея и протегна ръка, за да докосне бузата ѝ, но се спря точно преди да помилва нежната ѝ кожа. Дръпна се като опарен. Щеше ли да посмее?

Може би щеше да успее да се въздържи от опасността да я докосне, но със сигурност нямаше нищо лошо в това да я гали с

погледа си.

Вместо това погледът му се плъзна по спящото ѝ тяло, съзерцавайки извивката на бедрото ѝ, нежният склон на шията ѝ, болезнено сочната пълнота на гърдите ѝ, поддаващи се над квадратното деколте на светлосинята ѝ вечерна рокля. Шарлот носеше малки перлени обеци, които си подхождаха с перлените фиби, въткнати в косата ѝ. Веднага съжали, че му се наложи да напусне имението днес. Колко пъти тя щеше да бъде в Обри хол? Колко пъти щеше да има възможност да прекара цял ден с нея?

Приклекнал назад, той я погледа как спи още известно време. След няколко минути се размърда, за да придърпа одеялото до брадичката ѝ. Докато го правеше пръстите му се докоснаха до горната част на ръцете ѝ. Беше студена.

— Проклет глупак — измърмори на себе си.

Беше толкова заплепен да я наблюдава, че дори не беше забелязал, че огънят почти е изгаснал. Завъртя се на пети и се зае да запали наново камината. Скоро огънят пращеше с нова сила, стопляйки моментално пространството пред огнището.

— Здравей — долетя дрезгав женски глас зад него.

Тя го сръчка в гърба, когато не се завъртя веднага, за да я погледне.

Ротбъри се обърна към нея, стиснал устни, докато се бореше с нарастващата искра на желанието, която мигновено се разпали при звука от гласа ѝ.

— Съжалявам. Бях толкова уморена, а това наистина е уютна стая.

Тя се прозя.

— Няма нужда да се извиняваш, Шарлот. Добре дошла си във всяка стая в тази къща.

Той въздъхна и потърка слепоочията си, когато внезапно се почувства прекалено изтощен.

— Извинявам се, че не бях тук за вечеря. След като помогнах на Макнийли, се нуждаех от мен в коневъдната ферма. Една кобила се стреснала от прекалено възторжен жребец и се е наранила.

— Как е тя?

— Спокойна — отговори той тихо. — Излекувана и си почива.

Ротбъри се приближи още малко към нея, все още на колене.

— А плевнята?

— Завършена.

— Много мило от твоя страна да им помогнеш.

— Отчасти това е моя отговорност. А и след като синът на Джейк плава по моретата, той е с една работна ръка по-малко...

— Знаеш ли какво мисля аз? — попита тя и намести одеялото така, че да го носи около раменете си като шал.

— Не и този път.

— Мисля, че има повече в теб, отколкото позволяваш на хората да вярват. Смятам, че всъщност ти пука какво мислят те. О, разбира се, че е забавно всички да считат, че си опасен и студен, но отвътре, където е по-важно, ти си просто топъл пудинг.

— Топъл пудинг?

— Точно — изрече Шарлот уверено, с решително кимване.

Думите, които излизаха от устата на тази жена, никога не пропускаха да го изумят.

— Е, аз ще... ще тръгвам вече — отвърна мъжът бавно, сякаш я смяташе за най-странното същество на земята... само за да я подразни. Когато тя се засмя на себе си, той се усмихна и промърмори. — Лека нощ, сладка моя Шарлот. — С юмруци, подпрени на ръба на канапето, Ротбъри понечи да се изправи.

— Чакай — каза младата жена и той замръзна.

Бавно, тя се изправи напълно в седнало положение и спусна краката си долу, което разположи колената ѝ между подпрените му ръце.

Той не се сдържа и тихо се засмя.

— Шарлот, ако не те познавах толкова добре, бих се осмелил да заявя, че нарочно ме изкушаваш.

— Изкушавам те да направиш какво? — попита тя, тонът ѝ издаваше пълно неведение.

Дойде му до гуша.

— Помниш ли малкия проблем, за който те предупредих? Онзи за това как мъж и жена не могат да бъдат приятели, защото похотта ще застане на пътя им? И рано или късно ще се окаже, че един от нас или и двамата искаме нещо много интимно от другия?

Шарлот кимна енергично.

— Е, аз достигнах този момент. Вече съм там. От години.

И с това болезнено изявление увиснало помежду им, той се надигна и излезе през вратата.

[1] Отхапи си (фр.). — Б.пр. ↑

[2] „Разум и чувства“ е публикуван през 1811 г. и е първият роман на английската писателка Джейн Остин (1775–1817). — Б.пр. ↑

*„Един джентълмен никога не подценява
някоя дама, без значение от възрастта ѝ.“*

След закуска на следващия ден всички се скупчиха в каретата и се отправиха към обитаваната от духове гора. Ротбъри водеше групичката, възседнал лъскавия си черен жребец, Петручио. Не беше ѝ продумал нито дума от миналата нощ в библиотеката, дори не я бе погледнал. В отговор, Шарлот изглежда не можеше да спре да го съзерцава, изучавайки го, сякаш беше някакъв нов животински вид.

Бе вярвала толкова дълго, че графът не се интересува от нея, че я приема само като приятелка. Светът ѝ се преобърна.

Пътуваха в продължение на почти час, прекосявайки участък от древна рушаща се стена. Накрая спряха близо до пролука в същинското море от борове. Между дърветата се врязваше път и изглеждаше като че води навътре в гората.

Слизайки от каретата, Луизет посочи каменна пейка, разположена близо до една порутена сграда. След като Шарлот ѝ помогна да стигне до нея, старицата я отпъди.

Младата жена отстъпи назад и попи с очи спиращата дъха гледка. Намираха се в изумрудена долина, заобиколена от гора от високи борове. Пътеката отпред вероятно водеше към „обитаваната“ гора, за която всички продължаваха да говорят. Шарлот въобще не се замисли, когато мис Дрейк сплете ръце с майка ѝ, и двете бяха развълнувани, докато се изкачваха към пътеката. Предполагаше, че ако поиска, би могла да ги последва. Може би се очакваше да направи точно това, но не беше в настроение да се плаши излишно.

След като нямаше какво друго да прави, освен да ги чака да се върнат, Шарлот реши самата тя да направи малка разходка. Имаше нужда да помисли.

Ротбъри я желаше. И то от години? Някак не можеше да повярва съвсем. И изглежда това го ядосваше. Но защо? И ако я искаше толкова много и от толкова дълго, защо не бе направил нещо? Защо се беше възпрял да я съблазни? Това просто нямаше смисъл.

Подхващайки полите си, за да не се влачат в калта, докато заобикаляше една локва, се запита защо тя, от всички жени, които той бе преследвал, завладявал, отхвърлял? Защо се отдръпваше от нея?

Не след дълго чу звуци от стъпки. Обърна се и видя Ротбъри да се приближава зад нея. Пулсът ѝ се ускори двукратно. Безмълвно, двамата закрачиха през полето, изпъстрено с дълги стръкове иглика и напръстник.

Ротбъри бе умълчан и замислен. Тя погледна към него няколко пъти, но той нито веднъж не отвърна на погледа ѝ. Вместо това се вираше в наситените с цветя ливади по посока на реката, която криволичеше през тревистата земя, както пукнатина през замръзнало езеро.

— Ловеше ли там риба, когато беше момче? — попита Шарлот.

Графът се усмихна напрегнато и кимна веднъж.

— Пъстърва. Съомга също.

— Наистина ли?

Той отново кимна отсечено.

— Баща ти ли те научи?

Ротбъри се стегна едва забележимо.

— Не. Майка ми. Тя обожаваше да лови риба. Е, не харесваше да закачва стръвта на куката и мисля, че това е причината да започне да ме взима със себе си по начало, но обичаше да бъде тук. Винаги се забавлявахме.

— А баща ти също ли идваше? — попита тя колебливо, надявайки се да успее да го предразположи да се разкрие пред нея поне за малко.

— Никога. Никога не съм правил такива неща с баща си.

— Какво правеше с него?

Стигнаха до камениста оголена скала и той взе ръката ѝ, за да ѝ помогне, докато я заобикаляха.

— О, обичайното. Заведе ме в първата ми кръчма и ме напи, когато бях деветгодишно хлапе, открадна джобните ми под претекст, че иска да ми покаже как да играя карти и ме наби с камшик, когато се

опитах да си ги открадна обратно, опита се да ме удави в зле замаскиран опит да ме научи да плувам, запозна ме с понятието за проституц...

— Шегуваш ли се?

— Ни най-малко — отвърна Ротбъри с тъжна нотка в гласа.

Сега, докато изкачваха внимателно наклонения хълм, той я насочваше, ръката ѝ бе обгърната от неговата.

— Както изглежда, майка ти е била единствената светлина в живота ти.

— Беше — каза мъжът тихо.

— Какво се случи?

— Тя ни напусна. Бях на осем.

Нея ли имаше предвид Луизет, когато попита дали ще го изостави?

Шарлот искаше да му зададе още въпроси, желаше да знае повече, копнееше да го сграбчи и да го притисне плътно до себе си. Гласът му звучеше толкова самотен. Но сдържа езика си, устоявайки на изкушението да полюбопитства още.

Внезапно той се обърна към нея и очите му с цвят на уиски я стоплиха отвътре. Може би я желаше и може би тя желаше него и знаеше, че това би трябвало да я плаши. Но онова, което я плашеше повече, бе фактът, че усещаше как се поддава.

Тук горе бе по-студено и Шарлот потрепери.

— Ти трепериш — каза Ротбъри и улови двете ѝ ръце. Обви големите си длани около нейните, поднесе ги към устните си и задуха топъл и гостоприемен въздух върху тях. — Нека се върнем при каретата. Майка ти и мис Дрейк ще се върнат скоро, предполагам.

— Само още малко — промърмори Шарлот, реейки погледа си по широкия, кадифен простор, който ги заобикаляше.

Оттук пасищата изглеждаха сякаш се простират на мили разстояние и в двете посоки, с изключение на парчето гъста гора зад тях. Това беше място, предполагаше младата жена, на което някой би дошъл, за да проясни ума си и да бъде сам с мислите си. Сам...

Тя се завъртя, гледайки надолу по хълма към каменната пейка, на която Луизет бе седяла. Но тя бе изчезнала.

— Ротбъри! Баба ти! Къде е отишла?

Те се затичаха заедно надолу по хълма. Докато Шарлот разпитваше кочияша, Ротбъри яхна коня си с едно бързо движение.

— Остани тук — нареди й той, подръпвайки юздите, докато звярът пръхтеше и подскачаше, усещащ нетърпението и възбудата на ездача си.

И тогава Ротбъри потегли в търсене на Луизет.

Шарлот също тръгна да я търси. Само след малко я откри да говори с по-възрастен джентълмен с шотландски акцент, близо до малък тесен мост. Те изглежда се познаваха и едва когато Ротбъри се появи, тя осъзна, че по-възрастният мъж е свещеник. Името му бе Робърт Армстронг и живееше в скромна къщичка малко по-надолу по пътеката след мостчето.

Ротбъри бе благодарен, че Луизет бе открита, но нежно я смъмри, задето се е отдалечила.

И тогава следобедът се превърна в най-лошото.

Луизет започна да говори толкова бързо, толкова гневно, че Шарлот не можеше да я разбере, въпреки познанията си по езика. Сбръчканите й ръце бяха свити здраво в юмруци от двете й страни и тя тропаше с крак като дете, а очите й придобиха див блясък, който свидетелстваше за борбата й срещу сенилността, за която Ротбъри непрекъснато предупреждаваше, че бушува в ума й.

Търпението на графа очевидно беше на привършване, но въпреки това той успяваше да говори тихо, нежно, макар думите му също така да бяха изречени бързо, сипейки се от езика му. Младата жена успяваше да разбере само отделни думи и изрази.

От това, което можа да различи, Луизет беше категорична, че Шарлот и Ротбъри трябва се оженят. Точно сега. Точно там.

Той се опита да я вразуми. Бе толкова нежен и търпелив, но нищо не можеше да я успокои. Накрая Шарлот бе поставила длан върху ръкава му и тихо го попита дали може да поговори с него насаме.

— Къде сме? — попита тя, щом бяха отстъпили встрани.

Ротбъри стегна челюстта си.

— Не виждам как това е от някакво значение. Извинявам се, че поканих теб и майка ти тук. Не биваше да те довличам...

— Не си ме довлякъл. Къде сме?

— Близо до Бериук, предполагам.

— А Беруик е...

— Граничен град — съобщи той, прокарвайки нетърпеливо ръка през светлокафявите си разрошени от вятъра кичури.

— И е английски град?

Графът премигна няколко пъти, очевидно опитвайки се да извади отдавна забравена информация на преден план в ума си.

— Да. Макар да сме си го разменяли с шотландците поне тринадесетина пъти.

— Но сега е английски?

— Точно така. От петнадесети век, ако си спомням историята правилно.

— Добре — каза тя. — Нека го направим.

Очевидно беше загубила разсъдъка си, но в този момент всичко, което искаше да направи, бе да му помогне. Освен това, докато бяха на английска земя, бракът нямаше да бъде законен. Беше неоспорим факт, че в Англия, за да се венчае човек се нуждаеше или от специално разрешително (скъпо и предоставено от архиепископа на Кентърбъри по негова преценка), или имената на младоженците трябваше да бъдат обявени три последователни седмици в енориите, към които принадлежат.

Той замръзна.

— Да направим какво, Шарлот?

— Да се оженим.

— Какво?

— Бракът няма да е законен, Ротбъри, така че можеш да спреш да ме гледаш така, сякаш току-що ти казах, че спя на Луната, когато ме споходи желанието да го направя.

— Но Шарлот...

— Всичко ще бъде наред. Никой няма да знае. И няма да е наистина. Сега отиди и ѝ кажи. Но не и преди да попиташ свещеника, дали ще се съгласи да участва.

Прокарвайки ръка по челюстта си, Ротбъри се поколеба, което накара Шарлот да помисли, че ще откаже. Но в крайна сметка той zakрачи обратно към баба си и ѝ съобщи новините.

Старицата незабавно се отрезви. Погледна надолу към ръката си, издърпа един пръстен от пръста си и го даде на внука си.

— Вземи го — каза тя. — Не го искам обратно. Вече е неин.

Ротбъри погледна надолу към накита, като го изучаваше.

— Никога не съм виждал този пръстен преди — промърмори той и го повдигна нагоре, за да го разгледа по-добре. — Нов ли е?

Луизет засия и не каза нищо.

Накланяйки глава на една страна, той хвърли поглед към Шарлот и протегна ръка. Усмивната, тя отиде при него.

Луизет сияеше през цялото време на кратката церемония и темперамента ѝ се прояви само когато свещеникът настоя да говорят на английски и после отново, когато настоя да пресекат мостчето, преди да изрекат клетвите си. Това беше дребна молба и те го направиха, за да я укротят, макар причината да го сторят да озадачаваше Шарлот.

Когато смутено изражение сбърчи челото на Шарлот, Луизет изчурулика на родния си език:

— Дядото на Адам и аз се оженихме точно на това място. Аз съм суеверна жена, *ma belle*^[1]. Дватама имахме благословен съюз и изживяхме много щастливи години. Пожелавам същото и на вас.

Ротбъри поклати глава при обяснението ѝ. Шарлот се престори, че не разбира.

След не повече от две минути, Шарлот и Ротбъри бяха женени.

Е, не точно, предполагаше тя. Но обети бяха изречени, вярност бе обещана и пръстенът бе поставен на пръста ѝ.

Всичко изглеждаше прекалено бързо. И, което беше странно — истинско.

Имаше свещеник, двама свидетели (Луизет и мил млад момък, който прекосяваше полето с шотландското си коли) и когато всичко свърши, тя бе целуната. Първо от Ротбъри (с бързо, топло притискане на устните му по скулата на бузата ѝ) и след това от Луизет (грубо, по двете страни на лицето ѝ).

Чувстваше го истинско, но някак празно. Предполагаше, че не би трябвало да има значение. Официално те не бяха женени.

Нищо от това, изглежда, нямаше значение за Луизет, която накрая пристисна Шарлот към гърдите си и я провъзгласи за най-красивата булка, която някога е виждала.

Всичко това беше много, много странно.

След като приключи, те се върнаха при каретата и откриха, че майка ѝ и мис Дрейк вече са се настанили вътре. Вдовстващата

графиня бърбореше щастливо, разказвайки на Хаясинт за радостните новини по целия път обратно към имението. Майка ѝ кимаше и се усмихваше любезно, макар да не разбираше и дума. Прибраха се без повече инциденти.

За щастие, щетите по каретата на Грийн от предишния ден бяха минимални и скоро можеха да се отправят обратно към Лондон.

Поглеждайки надолу към ръката си, Шарлот завъртя мъничкия златен пръстен на малкия си пръст — единственият, на който ѝ ставаше — и прочетете посвещението: VOUS ET NUL AUTRE. Ти и никой друг.

Ротбъри настоя тя да го задържи, след това за кратко притисна опакото на ръката ѝ към леко наболата си буза.

— Ти си скъп приятел — каза той. — И така мила към баба ми. Благодаря ти.

— Харесвам я. Наистина.

— Тя също те харесва.

„Ами ти?“ — искаше да изкрещи младата жена. Какво се случва в тази красива и непреклонна твоя глава? Щеше ли да разбере някога?

— Ще дойдеш ли в Лондон за сезона? — попита тя, като се наведе напред от вътрешността на каретата, за да поговори с него. — Каза, че ще ми помогнеш да си намеря съпруг.

— Не го ли направих? — пошегува се той, имайки предвид себе си.

Шарлот се ухили.

— Истински.

— Сбогом, съпруго моя — каза графът, усмихна ѝ се, в очите му имаше закачлив блясък.

— Ще дойдеш ли? — настоя тя. — Обеща да ми помогнеш.

Внезапно се почувства отчаяна. Не защото трябваше да си намери ухажор, преди да се окаже окована за Уитърби, а заради Ротбъри. Отчаяна да разбере какво мислеше той.

— Не знам — каза мъжът. — Смятах да дойда в града, но по малко по-различна причина.

— И тя е...

— Да прелъстя съпругата си.

И с тези думи той почука отстрани на каретата, с което даде знак на кочияша да потегли, оставяйки Шарлот със странно чувство

дълбоко в корема — проблясък от топлина.
Но не беше страх. Бе очакване.

[1] красавице моя (фр.). — Б.пр. ↑

„Яздене, фехтовка или да кажем хвърляне от назъбена скала, са едни от здравословните начини, по които един джентълмен се справя с нарастващото чувство на неудовлетвореност.“

Два дни по-късно

— Не аз имах нужда да говоря с вас, скъпа — казваше лейди Розалинд, смекчавайки обърканото изражение на Шарлот с нежна усмивка. — Брат ми заяви необходимостта си да ви предаде някаква информация. Нямаше как да ви извика, без да събуди подозрение, затова ме помоли да изпратя бележка, с която вместо това да помоля за вашето присъствие в салона ни.

— Разбирам — промърмори Шарлот, изправяйки стойката си, щом небесносиният поглед на Тристан се втренчи в нея.

Взимайки бродерията си, лейди Розалинд повдигна брадичка.

— Така че сега ще съсредоточа вниманието си върху ръкоделието и ще се престоря, че не чувам нито дума от това, което казвате.

— Благодаря ти, сестричке — процеди Тристан, без въобще да звучи признателно.

— Няма нужда да ми благодариш, нали за това са сестрите.

Очите му се присвиха.

— Да, за да те водят за носа и да те дразнят...

Лейди Розалинд изцъка с език.

— Имаме гостенка. Очарователна гостенка, бих добавила аз. Чух, че наскоро сте посетили Обри хол, мис Грийн. Насладихте ли се на престоя си?

— Да, много — отвърна Шарлот, забелязвайки, че сега Тристан стиска страничните облегалки на кожения стол, в който седеше, сякаш се изнервяше все повече от опитите на сестра си да завърже разговор. — Върнахме се едва вчера — добави тя.

— Наистина ли? Как бяха пътищата...

Тристан прочисти гърло шумно, посочвайки с брадичка към часовника над камината.

Без да му обръща внимание, Розалинд продължи:

— Мис Грийн, надявам се нямате нищо против да отбележа, че с всеки следващ сезон ставате все по-красива.

— Аз? Благода...

— Може ли да премина на въпроса си? — прекъсна ги Тристан.

Лейди Розалинд присви очи срещу по-малкия си брат, забождайки иглата в опънатата материя, сякаш си представяше, че пробожда него.

— А ти ставаш все по-твърдоглав и груб с всеки сезон.

— Не бих искал да те разочаровам.

Връщайки вниманието си към бродерията, лейди Розалинд изпуфтя и трапчинка проряза бузата ѝ, докато се опитваше да прикрие сестринското си самодоволство с усмивка.

— Мис Грийн, без съмнение се чудите защо пожелах да говоря с вас.

Тя кимна, хвърляйки поглед към вратата, която водеше към преддверието. Нямахше търпение да разбере защо е тук, за да може да си отиде най-после. Ротбъри щеше да ги придружи с майка ѝ на обиколка по магазините този следобед.

— Изглеждате неспокойна, мис Грийн — отбеляза Тристан. — Надявам се да не ви задържам от нещо. Или някого.

— В никакъв случай — увери го тя, тъй като не искаше да бъде груба. — Просто Рот... исках да кажа лорд Ротбъри ще се отбие днес и аз...

— Лорд Ротбъри? Ще се отбие във вашата къща?

— Да.

— Интересно. Е, тогава да пристъпя към въпроса си. Исках да ви попитам дали ще присъствате на бала у Лангли довечера?

Защо, за бога, го беше грижа?

— Всъщност, да. Ще присъствам.

— Хубаво. Хубаво. — Той прочисти отново гърло и хвърли умолителен поглед към сестра си, който тя игнорира. — Мога ли да ви помоля за един танц. Още сега.

— Сега?

— За бала.

Шарлот повдигна вежда.

— Предполагам.

— Добре — отговори той. — Ще го очаквам с нетърпение тогава.

— Тристан отново хвърли явен поглед на порцелановия часовник над камината.

Това някакъв намек, че е време да си върви ли беше?

— Е... ако това е всичко? — Цялата тази история беше много странна.

— Да, разбира се — почти извика той, като звучеше прекалено радостен. — Това е всичко.

Шарлот се изправи, както и лейди Розалинд.

Тристан си седеше на мястото. Очите на сестра му се разшириха многозначително.

— О, вярно! Да. — Той буквално скочи от стола. — Е, ще позволите ли да ви изпратя до вратата? Имам предвид, ще ви изпратя до вратата.

Тя поклати глава.

— Няма нужда, уверявам ви.

— Настоявам. — Мъжът направи жест с ръка, подканяйки жените да излязат първи от стаята.

Икономът отвори вратата, разкривайки оживена улична обстановка. Дами, вървящи по двойки, стиснали слънчобрани в ръцете си, лъскави карети препускащи по алеята... и лорд Ротбъри, стоящ в края на пътеката към къщата на Дивайн.

Преди Шарлот да успее да изрече и дума, Тристан повдигна облечената ѝ в ръкавица ръка, и целуна леко кокалчетата.

— Приятен ден, Шарлот — каза той.

— Приятен ден — отвърна тя.

Обърна се да се сбогува с лейди Розалинд, но изглежда младата жена бе изчезнала.

Вцепенено заслиза по стълбите отпред към чакащия Ротбъри, който имаше очи само за входната врата на Дивайн и гледаше така, сякаш има желание да убие някого.

— Перфектно, скъпи братко — обяви Розалинд докато надничаше през малкото прозорче до вратата. — Напълно перфектно.

Подпъхвайки пръст през шалчето си, за да го разхлаби, Тристан проточваше врат от една страна на друг прозорец, за да облекчи нарастващото напрежение.

— Ако ме убие, ще се погрижа ти също да бъдеш обесена за убийство.

— Пфф. И как по-точно? Нали ще си мъртъв.

— Има нещо вярно, предполагам. — Наведе се, за да погледне и той през прозореца. — Роузи, защо настояваш да се правиш на сватовница?

Тя се изправи.

— Защото съм много добра в това.

— Колко си скромна само.

— Е, бях права за Гейбриъл и Мади. Само за секунди разбрах, че те трябва да бъдат заедно.

— А Шарлот и Ротбъри?

— На нищо ли не обръщаш внимание, когато си на бал? Не забелязваш ли копнеещите погледи на един влюбен мъж?

Тристан се ухили широко.

— Не. Съвсем спокойно мога да заявя, че не забелязвам копнеещите погледи на влюбените мъже.

Розалинд махна с ръка на закачката му.

— Смятам, че порочният граф щеше да се ожени за нея доста отдавна, ако не беше едно нещо.

— И то е...?

— Ако жената, която обичаше, не си въобразяваше, че е влюбена в теб.

* * *

Нищо не можеше да се сравнява с един лондонски сезон.

Е, поне що се отнасяше до една дама и шапкарката ѝ.

Също шивачката ѝ, дизайнерът на обувките ѝ и... ах, дявол го взел, и до всеки друг, който беше отговорен за разпилените покупки в

дневната на семейство Грийн — доказателство за скорошното им обикаляне по магазините.

Всъщност беше зашеметяващо.

Бонета, ръкавици, рокли, шалове, гребени за коса, обувки, ботуши, палта, чорапи... всичко това му докара ужасно главоболие.

До сега Ротбъри нямаше и представа за количеството дрехи, от които една млада дама би могла да се нуждае за толкова кратък период от годината. Най-много три-четири месеца. И все пак докато наблюдаваше зашеметяващото разнообразие от дрънкулки, разхвърлени по всеки свободен сантиметър на стаята — дори върху самия него, помисли си недоволно, повдигайки нещо дантелено от коляното си, след което го разгледа, оприличи на ръкавица и хвърли на земята — той стигна до заключението, че в стаята имаше достатъчно материал да екипира цяла военноморска ескадрила от Кралския военноморски флот на Негово Величество за година напред. Ако носеха подобни женски одежди, разбира се.

Ако не беше единствено дете, ако евентуално имаше сестра, тогава може би щеше да разбере смисъла на всичко свързано с превръщането на една млада жена в представителна дама за пред благородниците от нейния ранг.

Е, помисли си мрачно, така и така беше тук, затова предлагаше съвети, с удоволствие казваше на Шарлот кой цвят ѝ отива най-много, коя рокля подчертава хубавата ѝ фигура, кое боне изкарва на преден план неподправената красота на очите ѝ. Но категорично тегли чертата, когато го накараха да придържа рокля под брадичката си, само защото Шарлот трябваше да отиде до стаята за освежаване, а мисис Грийн не можеше да чака дъщеря си да излезе, за да провери дали новият испанско син муселин ще направи косата ѝ да изглежда по-руска отколкото вече е.

— Но, милорд, косата ви е почти същият цвят — каза Хаясинт, докато го гледаше обнадеждено.

— Отказвам — промърмори той, колкото се може по-нежно.

Ротбъри харесваше Хаясинт. Много при това. И съжаляваше, че приемането му в светилището на семейството ѝ се дължеше на лъжа, защото ако истината излезеше наяве, тя щеше да го презре, а на него наистина щеше да му липсва майчината ѝ отдаденост. Това беше нещо, което никога не бе имал. Или по-скоро бе имал, но само за кратко.

След посещението им в Обри парк, Ротбъри си каза, че ще е по-добре за всички замесени, ако се държи на разстояние. Вече не можеше да си вярва, когато е около Шарлот. Самоконтролът му се беше изплъзнал веднъж и знаеше, че ще се случи отново. Само че не можеше да стои настрана. Устоя едва половин ден. Така че се беше стигнало до този... този компромис със себе си.

Принуди се да повярва, че е достатъчно, напълно достатъчно, да ѝ бъде просто приятел. Да идва понякога за вечеря, може би да играе на вист с нея и семейството ѝ и от време на време, да стиска зъби щом го залее вълна от копнеж, когато Шарлот е твърде близо до него. Но после я бе видял на прага на градската къща, в която пребиваваше Тристан със сестра си. Той бе целунал ръката ѝ. А тя изглеждаше... смутена. По дяволите. Вероятно е била във възторг.

Размърда се на стола си, свивайки дългите си крака, за да не препъне някоя от прислужничките, които се суетяха из стаята, докато пренасяха част от кутиите на горния етаж.

Поемайки дълбоко въздух, той балансира глезена на единия си крак върху коляното на другия и се запита, какво по дяволите правеше тук днес. Защо не беше в клуба си или в залите на Джаксън, където да използва юмруците си, за да проясни главата си? Защо не се напиваше до самозабрава на някое частно ергенско парти с някоя безименна и безлична проститутка, кацнала в скута му, вместо това боне с широка периферия, украсено с отвратително голям мак?

— Ротбъри — извика го Шарлот, която се върна в стаята с валсова стъпка и го потупа нежно по коляното с показалец докато го подминаваше.

А, да, рязко се сети младият мъж. Тя беше причината.

Внезапно младата жена грабна бонето от скута му, карайки го да подскочи.

— Така и не ми отговори. Ще дойдеш ли на соарето в Лангли довечера?

Очите му се спуснаха надолу, плъзгайки се бавно по корсажа ѝ, по нежното възвишение на гърдите ѝ, чак до тесните ѝ бедра и стегнатото ѝ малко дупе. Е, не можеше да види колко стегнато беше дупето ѝ през материята на роклята ѝ, но си спомняше. Мили боже, все още можеше да я почувства в обятията си... да усети вкуса ѝ...

— Не беше ли днес най-забавният ден? — внезапно заяви Хаясинт, с цял куп рокли почти закриващи лицето ѝ, докато ги подаваше на една прислужница. — Как ми липсват годините, когато бях младо момиче и брат ми ми помагаше да избира коя рокля да облека. А той беше толкова добър в това.

Ротбъри не успя да се сдържи и се усмихна. След като беше обяснил на Шарлот за опасността, която представляваше нарастващата пристрастеност на майка ѝ към лауданума, той бе прочел внимателно няколкото медицински тома в библиотеката на градската си къща и най-накрая бе намерил алтернатива. Оказа се, че напояването на стафиди в — представете си — джин, и консумирането на осем от тях дневно, донесе известно облекчение на Хаясинт. Все още беше доста схваната в ставите понякога, но бе много по-пъргава и будна от доста време насам.

— Трябва да му изпратя писмо — продължи Хаясинт, — и да му кажа какъв добър приятел откри във вас дъщеря ми.

Ротбъри погледна нагоре, срещайки погледа на Шарлот, който бе нежен и изпълнен с топлина. Със сигурност се беше объркал.

— Ще дойдеш ли? — попита тя. — Дочух, че най-малко трима твои приятели ще присъстват. Рейвънсдейл, Кантрел... и Холт също. И разбира се, лорд Тристан ще бъде там. Можеш да танцуваш с мен...

Той се изправи рязко и изръмжа.

— Прибирам се вкъщи.

Тя премига на безцеремонността му.

— Ще те изпратя до вратата — изрече, докато го наблюдаваше внимателно.

Внезапно графът се почувства неудобно, като че ли тя можеше да види през него и да прочете мислите му. Нелепо.

— Няма нужда — отвърна спокойно той. — Знам пътя.

Беше ѝ казал, че ще я прелъсти, когато се върнат в Лондон. Честно казано, оттогава това бе всичко, за което мислеше. Но после осъзна, че няма да е задоволен. Беше егоистично копеле. Дявол го взел, разбира се, че искаше да я спечели и да я направи своя. Кръвта му кипеше за нея, но освен това желаше и сърцето ѝ. Може би дори повече.

Сграбчвайки палтото си от облегалката на канапето, той се сбогува с Хаясинт и излезе в антрето.

Шарлот го последва.

— Чакай — извика тя.

На вратата той се обърна, докато навличаше палтото си. Шарлот плъзна пръсти в сакото му, докосна ключицата му и си проправи път към рамото му.

Какво, по дяволите?

Тършуващите ѝ пръсти почти го накараха да изстене. Секунда по-късно тя извади един от чорапите си от вътрешната страна на сакото му. Проклетото нещо сигурно е било върху палтото му, когато го е взел. Облегалката на канапето наистина приличаше на лавина от дрехи.

Тя се усмихна.

— Със сигурност не искаш да се прибереш в къщи с това, нали?

Е, всъщност...

— Разбира се, че не — усмихна се той сдържано.

— Напоследък си в такова странно настроение — отбеляза Шарлот загрижено и приглади яката на палтото му. — Бях небрежна в задълженията си да ти помогна да спечелиш твоята лейди Розалинд, нали?

Ротбъри само промърмори, хвърли шапката на главата си, докосна я почитателно с пръсти и си тръгна, без да каже нито дума повече.

Не си спомняше някога да е издържал толкова дълго без жена.

Като крачеше надолу по улицата, той се замисли над това, без да обръща внимание на неочаквания ситен дъжд, който бавно го мокреше. Нарочно бе решил да не идва с кон или карета, когато направи посещенията си днес, като смяташе, че хладната разходка до къщата им и обратно ще се отрази добре за смекчаване на нарастващото му желание.

Вървеше бързо, с устремени и сигурни стъпки, прекосявайки чевръсто паважа. Стигна до жилището си точно зад ъгъла по-скоро отколкото очакваше.

Докато изкачваше стъпалата на градската си къща, вратата се отвори със замах, точно когато щеше да премине през нея. Свали подгизналото си палто, предупреди икономът да не го безпокоят, и се отпрати направо към гарафата с бренди в кабинета си.

Слаб огън тлееше в камината. Затвори очи, като облегна глава назад и изгълта цяла чаша с бренди на един дъх. Беше толкова дяволски напрегнат. Започваше да му писва да е в постоянно състояние на полувъзбуда.

— Ваша Светлост — чу се мрачният глас на Самърс от прага не след дълго.

Ротбъри се обърна.

— Да?

— Имате посетител, господине.

— Така ли?

— Една дама, сър.

Шарлот, помисли си Ротбъри с въздишка. Честно, колкото и да я обичаше, нямаше желание да я вижда точно сега. Не и когато щяха да са съвсем сами, а тя — съвсем без придружител. Изстена, но прозвуча повече като ръмжене. Е, поне сега жената използваше главния вход.

— Покани я вътре, Самърс.

— Разбира се, сър.

Свлече се в кожения стол зад бюрото си и се примири с факта, че действително е един прокълнат мъж.

Облечена в пелерина жена се плъзна в стаята.

Объркване набразди челото му, преди да разпознае жената пред себе си.

Лейди Гилтън, дългокрака, с гарвановочерни коси и — тя се поколеба, разтвори и пусна връхната си дреха на пода — напълно гола.

— Липсвах ли ти? — измърка жената, без капка загриженост в очите си въпреки факта, че вратата все още бе отворена зад нея. Повдигна рамене с дълбока въздишка, с което накара пълните си гърди да подскочат. — На мен ми липсваше.

Ротбъри не каза нищо. Очите му се спуснаха нагоре и надолу по тялото ѝ. Да, той беше прокълнат.

— Липсваш на много от нас. Особено на мен. Откакто започна да обръщаш внимание на онази мишка, забрави за мен.

Тя постави ръце на ханша си, след което бавно ги плъзна по ребрата си и още нагоре докато не обхвана гърдите си в шепи, като ги задържа високо в жест, който представляваше предложение.

— Тук е студено — каза тя с дрезгав глас. — Ела и ме стопли, както преди.

Като се отгласна от бюрото си, Ротбъри се изправи, пое дълбоко дъх и после прекоси стаята с бавни, сигурни крачки. Спря се точно пред Корделия.

Тя стисна ръката му в своята и я дръпна към корема си.

— Докосни ме — замоли.

Но вместо дланта му да се разтвори, за да предложи милувка, пръстите му се свиха в юмрук. Наведе се, вдигна палтото ѝ и го метна върху раменете ѝ.

— Върви си вкъщи — каза студено. — Аз приключих. Не желая повече да водя живот като на баща ми или чичовците ми. Аз не съм като тях. Никога не съм бил.

Смехът на Корделия прозвуча невярващо.

— За какво говориш?

— Напусни!

— О, не — измърмори тя, поклащайки глава. — Не. Не. Не. Няма да ми го причиниш отново.

— Да. Правя го. Сега тръгвай!

— Не е възможно да говориш сериозно! — извика тя в недоумение, докато той я насочваше през антрето към входната врата.

— Напротив.

Самърс стоеше там в очакване. Отвори вратата, когато те приближиха.

— Не. Не е възможно да си привлечен от онова странно същество? Уитърби ще я получи, всеки го знае.

Челюстта му се стегна, но не каза нито дума.

— Не мога да повярвам — изпищя тя. — Избираш нея пред мен?

— Повярвай — каза той, изкарвайки я през вратата. — Ще бъдеш много по-щастлива.

Лейди Гилтън се завъртя, за да го погледне, лицето ѝ — лик, който преди време му се беше сторил екзотичен и красив — се изкриви от ревността и омразата ѝ. Устата ѝ се отвори, за да избълва още извителни думи, но той не ги чу, тъй като затръшна вратата под носа ѝ.

Разочарованият ѝ вик се чу приглушено през вратата.

— Самърс.

— Да, милорд?

— Няма да приемам повече гости от женски пол, освен, разбира се, ако не е мис Грийн.

— Разбирам, милорд.

Ротбъри се завъртя на пети, отвратен от случилото се, но преди да беше успял да се върне в кабинета си, икономът проговори, възпирайки крачките му.

— Получи се официално писмо докато бяхте... зает с гостенката си, сър.

— Просто го остави на таблата до вратата. Ще го погледна утре.

— Извинете ме, сър, но младежът, който го достави, каза, че трябва да го прочетете веднага.

Ротбъри въздъхна и взе писмото от прислужника. Влизайки в кабинета си, той счупи печата с ножа за писма и вдигна листа нагоре към гаснещата в камината светлина от огъня.

„Уважаеми господине,

Пиша, за да Ви информирам за ситуацията, настъпила по време на скорошната Ви визита в Нортъмбърленд. Сватбата, която се състоя, макар Вие и Вашата дама да вярвахте, че е фалшива, бе всъщност истинска и обвързваща. Щом прекосихте моста, Вие се озовахте на шотландска земя, в село Дирлетон, мястото, в което съм се родил и изживял живота си.

По силата на шотландските закони Вие бяхте напълно свързани в най-свещения съюз. Колкото и да ми се иска да Ви кажа, че това беше случайност, Вашата баба нагласи всичко, купувайки пръстена от моя брат — ковач, нагоре по пътя. Тя ме умоляваше да не издавам измамата ѝ, но не бих могъл, като християнин, да продължа да крия подобна информация. Приложил съм свидетелството за брак.

Нека Бог благослови съюза ви и дано идващите години донесат радост и на двама Ви.“

С най-добри пожелания: Отец Робърт Армстронг

Мили боже, какво беше сторила баба му?

Ротбъри разбра със закъснение, че ръцете му треперят. Той безмълвно се свлече на стола си.

Нямаше да ѝ каже. Това щеше да бъде неговата тайна, единствено негова. Щеше да я отнесе в гроба. Той... той само се заблуждаваше.

Трябва да ѝ каже. Какъвто си беше негодник, той я обичаше. А и това беше правилната постъпка.

Каква щеше да бъде реакцията на Шарлот? И как щеше да ѝ каже? Кога щеше да ѝ каже?

Веднага, трябваше да ѝ каже веднага.

Погледът му се стрелна към часовника над камината. Девет и половина. Тя най-вероятно тъкмо пристигаше на соарето у Лангли. Усмивваше се, танцуваше и флиртуваше с приятелите му с надеждата, че един от тях може да реши да я ухажва.

Трябваше да ѝ каже и то скоро. Тя щеше да го намрази — в това бе сигурен, този брак безвъзвратно ѝ отнемаше всяка надежда да спечели Тристан. С тази глава от живота ѝ беше свършено.

— Самърс!

Икономът мигновено се появи откъм антрето, карайки Ротбъри да заподозре, че мъжът се е надявал да разбере какво спешно съобщение съдържа писмото.

— Дай нареждания на камериера ми да приготви вечерните ми дрехи на мига и да докарат каретата ми. Отивам да взема съпругата си.

„Един джентълмен владее темперамента си през цялото време.“

Докато се носеше в стъпките на дълъг кадрил с кавалера си, на Шарлот ѝ хрумна, че несъмнено ще ѝ достави удоволствие да удуши Ротбъри.

За последните две седмици, а може би и повече, тя подозираше, че той изпитва тайна привързаност към нея. Може би не беше точно любов, но беше напълно сигурна, че е нещо повече от приятелство.

Но каквито и да бяха чувствата му, той ги таеше в себе си. Точно както всичко останало. Ако я искаше, трябваше да направи първата стъпка. А тя отказваше да го улесни. Ако я искаше, просто щеше да му се наложи да дойде и да предяви претенциите си към нея.

А тя щеше да направи всичко, което бе нужно, за да извади на бял свят истинските му чувства. Нямахше да е приятно и можеше да загуби част от здравия си разум през това време, но беше готова.

Всички витаещи съмнения се изпариха, когато го зърна сграбчил парапета в галерията, оглеждайки балната зала. С периферното си зрение тя забеляза как хищният му поглед се плъзна по тълпата, търсец. Вероятно нея.

Когато почувства взора му върху себе си, който я сгря отвътре, затанцува с още по-голяма лекота, усмихна се широко на партньора си и се засмя високо на скучните му шегички.

И когато танцът свърши, вместо да се настани до майка си, както обикновено, тя пресече балната зала с високо вдигната глава, докато се наслаждаваше на чувството очите му да следят всяко нейно движение.

Тази вечер се чувстваше различно. Вместо да се затвори в себе си, когато влиза в някоя стая, тя разцъфтяваше.

Някога бе мислила, че да бъде срамежлива и тиха ѝ даваше възможност да наблюдава редица от привичките на останалите хора,

дребни неща, които другите трудно биха забелязали: леката промяна в силата на гласа, когато чувствата на човека са били наранени; накъсаният, развълнуван дъх на младеж, който кани красива млада дама на танц; нейното добре прикрито разочарование, тъй като се е надявала вместо това да бъде поканена от приятеля му. Неща, които не биха накарали повечето хора дори да повдигнат учудено вежди.

Тази вечер обаче бе открила, че има доста за изпускане, когато човек упорито стои със сведена надолу глава. Защото тази нощ Шарлот държеше своята вдигната високо. И тази нощ я забелязваха, вместо тя да забелязва всичко за всички останали.

Новооткритата ѝ нагласа бе привлякла мистър Холт. Вдовец, в средата на тридесетте, той имаше гъста червеникавокафява коса и доста приятна усмивка. А също така беше и един от приятелите на Ротбъри и мъжът, с когото тъкмо приключи да танцува.

Сега стоеше до масите за напитки, а мистър Холт тъкмо бе целунал кокалчетата ѝ и ѝ бе пожелал приятна вечер, когато лорд Тристан се появи от едната ѝ страна.

— Наистина, мис Грийн — каза той, докато се приближаваше. — Толкова е приятно да ви видя отново.

Тя сведе глава.

— Милорд!

— Мога ли да запитам дали сте запазили един валс за мен тази вечер?

Вълна от топлина възпламени бузите ѝ. Беше забравила напълно за странното си гостуване по-рано този следобед.

— Наистина много съжалявам. Забравих и тефтерът ми за танци вече е пълен.

Той изглеждаше... облекчен.

— Тогава, може би — провлече той, — бих могъл да ви донеса чаша пунш?

Добре. Пуншът беше добра идея. Вярно, че напитката на Лангли всъщност бе хладка, разводнена смес, направена от доста съмнително вино, но си беше чудесна идея лорд Тристан да ѝ донесе питие. Тя се надяваше Ротбъри да гледа.

— Разбира се — отговори Шарлот. — След този последен танц усещам, че устата ми е доста пресъхнала.

Макар, честно казано, да смяташе, че ако попадне на остров, на който няма нищо за пиене, освен пунша на Лангли, то би предпочела да пие морска вода и да умре.

Лорд Тристан се усмихна и трапчинките му се показаха, образувайки идеална рамка за изваяните му устни.

— Чудесно. Връщам се след малко.

— Ще ви чакам — отвърна тя, усмихвайки се.

Един мъртвец току-що връчи на съпругата му чаша пунш.

Отдръпвайки се от парапета, Ротбъри се спусна по стълбите, като не откъсваше очи от Шарлот и Тристан.

Тълпата сякаш се раздели пред него, докато вървеше уверено през залата.

Малко преди да я достигне, замръзна на място, поразен от красотата ѝ.

Носеше светлосиня рокля с къси ръкави и дълбоко изрязано деколте; дантелената ивица пришита над гърдите ѝ имаше за цел да ги прикрие, но единствено го раздразни.

Друга тясна ивица дантела беше обвита около деликатната ѝ шия, а златните ѝ къдрици бяха спретнато вдигнати нагоре. Малки перли бяха вплетени тук-там в косата ѝ, която бе събрана върху главата ѝ. Изглеждаш елегантна и изискана и... всичко, което искаше, бе да я съблече чисто гола и да я оближе от горе до долу.

Спомняйки си за Тристан, той обърна погледа си към него.

— Ротбъри — поздрави Тристан.

Графът само се намръщи. Отново насочи вниманието си към Шарлот.

— Трябва да говоря с теб — изръмжа.

— Това ще трябва да почака — каза тя и подчертано хвърли поглед към лорд Тристан. — Не виждаш ли, че Негово Благородие беше така любезен да ми донесе чаша пунш?

Ротбъри отскубна чашата от ръката ѝ, обърна към най-близката саксия с папрат и я изсипа в пръстта.

— Можеш да ми благодариш по-късно.

Шарлот ахна.

— Ти си невероятно груб — прошепна тя.

— Не ме интересува — промърмори той.

С периферното си зрение Ротбъри наблюдаваше със задоволство как лицето на Тристан леко пребледня и приятелят му започна да се поти.

— Ъ... току-що си спомних, мис Грийн, че помолих... че помолих мис Лангли за танц... така мисля. Приятен ден! — И тогава той на практика избяга.

Погледът на Шарлот се присви срещу Ротбъри.

— Не разбирам какво те прихвана.

— Трябва да поговорим веднага, Шарлот.

Тя понечи да протестира, но стисна устни, щом видя свирепия поглед в очите му.

— На терасата. Аз ще изляза пръв.

— О, добре де! Но как ще те намеря?

— Ще чакам.

— Да, но...

Той се обърна и се запъти към вратите на терасата, а дългите му, целенасочени крачки бяха изпълнени с такава сила, та Шарлот се изненада, че гостите по пътя му имаха време да се отместят, преди да е минал през тях.

Тя изчака няколко минути, с нарастващо неудобство, тъй като в следващите двадесет минути щеше да започне провинциален танц и бе вероятно да го изпусне. Някой щеше да тръгне да я търси и ако я откриеше на терасата, сама с Ротбъри, репутацията ѝ щеше да бъде съсипана. Мили боже, ами ако майка ѝ разбере и настояваше да се оженят?

По стар навик Шарлот пресече стаята, движейки се покрай стените. Изглежда, че никой не я забеляза, когато се плъзна през вратите на френските прозорци навън в прохладната, черна нощ.

Една двойка стоеше до парапета, гледащ към градината, като шепнеха и се смееха. Шарлот мина плахо покрай тях и се спусна по стълбите в дълбоките сенки в основата им. Нямахме никаква представа къде е Ротбъри, ако изобщо беше тук някъде.

Очите ѝ се опитваха да привикнат към тъмнината, но едва успяваше да различи собствената си ръка пред лицето си. Точно когато се канеше да хукне обратно нагоре по стълбите, голяма, топла ръка се

настани на кръста ѝ. Тя се обърна, издавайки изненадан скимтящ звук, когато устните му се оказаха върху нейните.

Устата му беше гореща, ненаситна, упояваща. Младата жена нямаше представа къде бяха изчезнали ръкавиците му, но ръцете му бяха голи и се плъзгаха нагоре-надолу по гърба ѝ, като обхванаха дупето ѝ и я притиснаха по-плътено към него.

Шарлот простена при великолепната обсада на сетивата ѝ. Тя също искаше да го докосне, но ѝ бе нужна невероятна концентрация, за да направи дори нещо толкова малко, като да повдигне ръце. Плъзна ги по силните му рамене и после по врата му, зарови пръсти в гъстата коса на тила му, прилепвайки се по-близо до него, в нуждата си той да продължи да я докосва.

Той я завъртя и притисна гърба ѝ към каменната стена на терасата. С пръст на долната ѝ устна, той лесно я склони да я разтвори, потапяйки език в устата ѝ, за да срещне нейния. Със сигурност костите ѝ се топяха.

Една от силните му ръце се уви около ханша ѝ, пое нагоре по гръдния ѝ кош и се настани върху гърдата ѝ. Тя простена в устата му, когато той подръпна зърното ѝ през роклята. Нетърпелива за още от докосването му, тя се повдигна на пръсти и разтвори бедрата си. Шарлот потръпна от удоволствие, когато усети възбудата му да се притиска в корема ѝ.

Нежно, сякаш се оставяше на усещането, той направи пътечка от целувки по врата ѝ, предизвиквайки тръпки по цялата ѝ кожа. Движенията му се забавиха, малко по-малко, докато стана ясно, че има намерение да спре.

Младата жена стисна рамене му.

— Какво правиш? — попита задъхано.

— Шарлот, няма да те взема облежната на стената.

„Защо не?“ ѝ се искаше да изкрещи.

Тя трябваше да си събере мислите. Той беше прав. Бяха в градина, за бога! Всеки можеше да се натъкне на тях.

Постави ръце на гърдите му и леко го побутна. Ротбъри не помръдна.

— Днес, когато те видях да си тръгваш от дома на Тристан и Розалинд... Защо беше там?

Графът разтриваше врата и раменете ѝ. Чувството беше великолепно, но ѝ бе трудно да се концентрира.

— Той искаше да ме покани на танц.

Не можеше да види лицето му, но незнайно как, можеше да каже, че отново се мръщи.

— Е, няма да го получи.

— За това ли трябваше да говориш с мен?

— Не! Става дума за нещо много по-важно.

Музика долетя откъм френските прозорци. Следващият танц беше започнал. Ако не се върнеше в балната зала, някой, най-вероятно майка ѝ или кавалерът ѝ за този танц, щеше скоро да я потърси.

— Ще трябва да почака. За първи път в историята на живота ми, тейфтерчето ми за танци е пълно! Можеш ли да повярваш?

— Не може да чака.

— Знаеш ли... до сега вече петима мъже ме попитаха дали може да ме посетят утре!

Ротбъри погледна към краката си, внезапно почувствал се изтощен. Трябваше да ѝ каже и нямаше да бъде лесно. А и очевидното ѝ щастие от вниманието на други мъже, най-вече на лорд Тристан, означаваше също, че няма да е особено възхитена от новината.

Предположи, че трябва да ѝ позволи да се забавлява тази нощ. Да я остави да се порадва на заслуженото внимание. Тя изглеждаше абсолютно зашеметяваща тази вечер, но имаше и нещо друго.

Движеше се различно. Вместо да стъпва колебливо, придържайки се към стените и да стои със сведен поглед, днес тя притежаваше едва доловим вид на увереност. Като че ли най-накрая приемаше красотата си, вместо да се бори с нея и да я принизява до кротко послушание.

И както изглежда, той не беше единственият мъж, който го бе забелязал.

— Колко? — попита Ротбъри мрачно.

— Колко какво?

— Колко танца още?

Тя се замисли за момент.

— Четири.

Той прокара ръка по челюстта си.

— Исусе, това може да отнеме цяла нощ.

Шарлот пристъпи в ивица светлина, идваща откъм балната зала. Точно както много други пъти преди това, тя го наблюдаваше със своя преценяващ маниер, сякаш се опитваше да улови някоя от мислите му и да я изрече на глас.

— Предполагам, мога да кажа, че имам главоболие.

— Не — каза той, вече примирил се с взетото решение. — Ще почакам. Забавлявай се.

Защото това щеше да е последният път, в който позволяваше на друг мъж да я докосва.

* * *

Четири часа по-късно Ротбъри си мислеше, че има опасност да си загуби ума.

Майка му беше права. Той наистина беше порочен. И плащаше за всичките си грехове, като наблюдаваше как другите мъже флиртуват с жена му.

В продължение на четири часа.

Въпреки това се държа прилично. Ръцете му останаха отпуснати до тялото, макар и свити в юмруци и дори успя да се усмихне. Веднъж. И то на майката на Шарлот.

Или по-точно, на чисто новата си тъща.

Хаясинт се бе приближила до него, за да го попита дали би имал нещо против да придружи Шарлот до вкъщи. Било много късно и тя била изморена. Той беше изненадан от предложението ѝ, но прие с готовност. Да бъде с нея насаме в карета, би му дало възможност да ѝ съобщи новините.

— Бъди дискретен — бе прошепнала Хаясинт. — Никой не трябва да разбира.

Ротбъри кимна, почувствал пристъп на вина.

— Тя така добре се забавлява. Никога не съм я виждала толкова щастлива и ще ми е неприятно да скъся вечерта ѝ, заради схванатите си колене и гръб.

Болка прорязва гърдите му. Шарлот може и да беше щастлива, но той бе на път да потъпка доброто ѝ настроение.

А може би не. Вероятно имаше нещо, което може да направи. Молба до шотландската църква за анулиране? Честно казано, освен да твърдят, че са брат и сестра, не се сещаше за друг начин, по който да се измъкнат от това затруднено положение.

Освен, разбира се, ако Шарлот успее да убеди съда, че той не е в състояние да изпълнява съпружеските си задължения. Но кой, по дяволите, щеше да повярва на това?

И накрая, разбира се, биха могли да се позоват на измама.

* * *

Петнадесет минути по-късно Шарлот се оказа удобно разположена в елегантната карета на Ротбъри.

Макар да бе имала прекрасна вечер — никога не беше танцувала толкова много през живота си — внезапно нетърпение завладя сетивата ѝ. Сърцето ѝ препускаше, усещаше крайниците си нестабилни и си поемаше въздух твърде често.

Предполагаше, че това няма нищо общо със състоянието на здравето ѝ и изцяло е свързано с очевидно напрегнатия, съкрушително красив мъж, седнал срещу нея, който, по неznайно каква причина, намираще за напълно приемливо да я гледа така, сякаш иска да я изяде.

Русата, леко набола брада върху брадичката и челюстта му блестеше от време на време на лунната светлина. Той изглеждаше... малко уморен, очите му бяха притворени и я наблюдаваха как го изучава. Копринен кичур от косата му беше паднал така, че отчасти скриваше едното му око, едва докосвайки извивката на ъгловатата му скула. Златните му коси изглеждаха почти кестеняви в сенките, а чупливите им краища почиваха върху раменете му. Шалчето му беше разхлабено, но останалата част от вечерното му облекло беше безупречно.

Шарлот не мислеше, че някога ще свикне да бъде в затворена карета с мъжа. Ротбъри беше толкова висок, краката му сякаш заемаха цялото пространство на пода. А ако ги прибереше към себе си, за да ѝ позволи повече място, едва ли би се чувствал удобно. Затова тя сви

краката и полите си на една страна, на практика притискайки се към вратата, за да може той да се събере.

Младата жена стисна ръце в скута си и се застави да изглежда спокойна.

— И така... майка ми те помоли да ме заведеш вкъщи, нали?

Той кимна веднъж.

— И твоя... твоя кочияш... нямаше как да не чуя... Ти го помоли да обиколи три пъти, преди да ме отведе у дома.

— Точно така.

— Защо?

— За да сме сигурни, че никой няма да те види да излизаш от каретата ми без придружител.

— Аха, е, има логика. — Гласът ѝ звучеше малко писклив в собствените ѝ уши, затова тя си пое дълбоко въздух с надеждата, че ще ѝ помогне да се успокои.

Заля я срам, от което почувства бузите си като обхванати от пламъци. Проблемът беше в това, че макар да прекара невероятно на соарето у Лангли, тази вечер беше най-развълнувана от факта, че Ротбъри я изпраща до дома ѝ.

Тя на практика беше умолявала майка си да го помоли. Хаясинт се беше поколебала. И въпреки че майка ѝ все още вярваше, че Ротбъри е като чичо Хърбърт, обществото не беше наясно с това. И тя със сигурност не биваше да бъде видяна да се качва в каретата му и в същото време репутацията ѝ да бъде напълно съсипана.

Но Хаясинт бе отстъпила и Шарлот вътрешно ликуваше. Тъй като имаше собствен план тази вечер, който включваше това да целуне Ротбъри още веднъж... и да остави на него да спре.

Как щеше да го постигне — не знаеше, но беше убедена, че удобният момент ще настъпи от само себе си.

Деликатно прочисти гърло, преди да каже:

— По-рано каза, че трябва да поговорим.

Още едно кимване.

— Е, за какво трябва да говорим?

— За това — каза, като ѝ подаде едно леко смачкано писмо.

Като го разгърна, тя го вдигна към прозореца, за да използва лунната светлина.

— Какво е това?

— Прочети го.

Намести очилата на носа си и очите ѝ пробягаха по страницата, бързо в началото, след което внезапно се спряха на думите „истинска и обвързваща“.

Шарлот го погледна разтревожено.

— Ротбъри, какво е това?

— Моля те — каза той спокойно. — Чети нататък.

Отново и отново, тя четеше писмото, като всеки път си мислеше, че е изпуснала нещо. Това беше шега. Трябваше да е шега.

— Ротбъри, това не е истина... нали?

Мъжът затвори очи, като примигна бавно.

— Опасявам се, че е легитимно.

„Опасявам се“, каза той. Следователно никак не беше щастлив от това развитие на нещата.

— Но... аз не разбирам. Кога получи това?

— Тази вечер.

— Значи аз съм... ние сме... ние можем...

— Да. Да. И не съм напълно сигурен какво имаш предвид под „ние можем“, но с удоволствие ще ти услужа.

— Това е... — Умът ѝ се опитваше да схване случилото се. — Това е... много за възприемане наведнъж. Някой друг знае ли?

— Не още, предполагам, но ще разберат.

— Но какво ще правим?

Шарлот видя как гърлото му потреперва, когато преглътна тежко.

— Свързах се с адвоката си и той вярва, че бракът действително е обвързващ. Винаги можем да се обърнем към шотландската църква с молба за анулиране.

Младата жена погледна надолу към писмото. Не този отговор беше очаквала от него. В този момент тя си мислеше, всъщност надяваше се, че това, което трябваше да ѝ каже, е признанието си в любов или поне някакъв вид напълно привързаност, покълнала вследствие на дълбоко вкорененото им приятелство. Но той не просто ѝ поднесе най-големия шок в живота ѝ, като ѝ каза, че действително са женени, но също така очевидно бе мислил за начините, чрез които да се измъкне от брака им. Беше се свързал с адвоката си, за бога!

Което означаваше, че беше сбъркала! Напълно сгрешила! Той не таеше никакви тайни чувства към нея. Всички онези погледи, които ѝ

отправляше... не значеха нищо. Как можа да се остави да се поддаде на обиграния чар на друг негодник? Беше се заблудила, че в отношенията им има нещо повече, отколкото в действителност.

Когато вдигна ръце, за да разтрие слепоочията си, писмото падна на пода.

Вдигна глава и го погледна, изненадана да види странна смесица от емоции да блести в изпъстрените му с кехлибарени точки очи. Но не смееше да ги назове, дори пред себе си, защото никога не би могла да си повярва.

Бе мислила, че до края на вечерта щеше да е разничила мъжа. А ето че се оказа още по-объркана от всякога.

— Какво искаш да направиш, Шарлот? — попита той, а гласът му бе страстен шепот.

— Честно казано, точно в този момент, бих искала да ми отговориш на два въпроса.

Той се настани още по-назад върху седалката, като плъзна обутите си в ботуши крака още напред. Сега коленете му докосваха нейните.

— Напоследък беше страшно кисел. Да не би... да не би причината да е, че желаяш друга? Осъзнавам, че не изпълних обещанието си да ти помогна да спечелиш Розалинд, но сега...

— Шарлот — бавно отговори Ротбъри, като леко поклати глава, — аз не искам нея.

Тя се намръщи.

— Не я искаш?

Той отново поклати глава и езикът му се стрелна навън, за да навлажни изваяната му долна устна.

Тя преглътна тежко и усети слаба топлина да се разгаря в корема ѝ.

— От кога? — попита, без да е сигурна дали трябва да му вярва или не.

— От самото начало. Още отпреди това.

— Ами Маделин? Ти помоли приятелката ми да се омъжи за теб преди време?

— Шарлот, винаги съм искал единствено теб!

Дъхът ѝ я напусна със свистене при признанието му, но тя продължи внимателно и не позволи думите му да ѝ завъртят главата.

— Е, предполагам, че това ме води съвсем навреме към втория ми въпрос.

— Да — подкани я той, ухилен като дявол в тъмното.
Можеше ли да прочете мислите й?

— Би ли ме целунал отново, моля те?

„Един джентълмен уважава репутацията на дамата и никога, при никакви обстоятелства, не би я насърчил да се поддаде на страстта.“

Шарлот изчака търпеливо. А после още малко.

— Би ли ме целунал отново?

Първият път, когато го попита, той само премигна насреща ѝ по начин, който я накара да помисли, че не я беше чул. Или... не беше ли казал преди минута, че е накарал адвоката си да провери валидността на брака им?

Бузите ѝ се зачервиха от срам. Може би я беше чул първия път. Просто не искаше да я целуне.

Но всички тези опасения се изпариха от главата ѝ, когато той се пресегна през каретата, сграбчи я за бедрата и я притегли в скута си.

— Вярвам, че мога да удовлетвори молбата ти — прошепна и устните му бавно се спуснаха към нейните.

— О, благодаря ти — прошепна тя на свой ред, вече в леко притворената му уста. — Ти си извънредно любезен.

— Пак заповядай.

И тогава устата му докосна нейната, в началото нежно, докато дъхът им се сливаше. Устните му бяха непоколебими, но меки и се движеха върху нейните преднамерено бавно.

Внезапно каретата се разлюля.

— Първа обиколка — промърмори той между целувките.

— Хмм?

Той прекъсна целувката. Проследи долната ѝ устна с пръста си.

— Още две и кочияшът ми ще стигне до градската ви къща — каза провлачено Ротбъри, докато погледът му не помръдваше от устата ѝ.

Точно така. Беше казал на кочияша да обиколи три пъти. Което означаваше, че все още имаха малко време. Може би достатъчно за още една целувка.

Шарлот отвори леко уста и езикът ѝ се стрелна навън, за да докосне срамежливо пръстта му.

— Поеми върха му в устата си.

Тя го направи, засмуквайки го нежно.

Рязкото му поемане на дъх ѝ подсказа, че му е харесало.

Той плъзна влажния връх на пръста си надолу по брадичката ѝ с лек натиск. И тогава устните му се спуснаха върху нейните, в началото с нежно докосване, а после с нарастваща сила.

Тя простена, прокарвайки ръце по сакото му, а след това и под него. Устните му се движеха жадно върху нейните, изкарвайки на повърхността скрито желание.

Въпреки че тя беше тази, която седеше върху здравите му бедра, се почувства обгърната от топлината му. Една от ръцете му се плъзна по гърба ѝ и обхвана главата ѝ, като продължаваше да завладява жадно устата ѝ, докато другата помилва извивката на гърба ѝ надолу към дупето.

Езикът му се спусна между устните ѝ и тя го приветства, имитирайки смело действията му, макар очевидно той да беше по-доминиращ, по-изискващ.

С малко придумване и издърпване на доста плат, скоро Ротбъри я накара да го възседне, докато полите ѝ бяха набрани на кръста. Обутите ѝ в чорапи бедра се хлъзгаха нежно срещу материята на бричовите му. Тя се движеше неуморно срещу него, нуждата да докосне кожата му със своята почти я бе завладяла напълно.

Дръпна нетърпеливо сакото му.

Без да прекъсва целувката им, Ротбъри почти го разкъса, за да ѝ угоди. Шарлот прокара пръсти по твърдата повърхност на гърдите му, като ѝ се искаше той да се освободи от ризата си.

Стенеше срещу устните му и молеше за още, за нещо...

Ръката върху тила ѝ се уви около шията ѝ, рамото, а после започна да подръпва корсажа ѝ. Горещата му уста направи пътечка от целувки надолу и още по-надолу, след което спря и закачливо я гризна отстрани по врата.

Тя потрепери, главата ѝ падна назад.

И тогава той дръпна надолу корсажа ѝ, гърдите ѝ се освободиха, поклащани от движението на каретата.

Ротбъри се вгледа в нея за момент.

— Красива си, Шарлот — каза, докато дъхът му галеше едното втвърдено връхче.

Тя го придърпа напред, вплитайки пръсти в косата на тила му.

Ротбъри изглеждаше твърде щастлив да отговори на мълчаливата ѝ молба.

Графът отдаде вниманието си на гърдите ѝ, ближеше, смучеше и потриваше зърната ѝ с твърдите си устни, докосваше ги с езика си.

Великолепни усещания я прободоха долу и свързаха с невидима нишка това, което той правеше с точното място, където се събираше влага между бедрата ѝ.

Мъжът смучеше едната гърд, докато усукваше зърното на другата между палеца и показалеца си. Шарлот извика и започна да се движи срещу него.

Той сграбчи глезена ѝ с другата си ръка и плъзна дланта си бавно по прасеца, коляното и над жартиерите, за да стисне бедрото ѝ, докато пъргавите му пръсти я масажираха съвсем близо до влажния ѝ център.

Каретата се наклони още веднъж на една страна. Втора обиколка.

Шарлот издаде лек звук на разочарование, щом другата му ръка пусна гърдата ѝ. Секунда по-късно цялото ѝ тяло заликува, когато той обхвана хълбока и дупето ѝ и я наклони към възбудата си, а люлеенето на каретата ги улесни.

Пулсиращ копнеж започна да нараства вътре в нея. Тя искаше повече, искаше нещо...

— Ротбъри, моля те — умоляваше го. — Моля те.

И тогава пръстите му се озоваха там, заровиха се вътре, разпръснаха влажността ѝ около входа ѝ. Бедрата ѝ се извиваха и накланяха заедно с неговите движения. Тя стенеше, изричайки името му. Той пъшкеше, задъхвайки се заедно с нея. Боравеше с нея изкусно. Измъчваше я ритмично, сладко.

— Разтвори панталона ми — прошепна графът.

Тя се подчини.

Скоро той беше освободен, а твърдостта му щръкна нагоре, търсеца топлината ѝ.

— Погледни ме — процеди през зъби той.

Като през мъгла, тя срещна горещия му, напрегнат поглед.

— Това е единственият път в живота ми, в който ще те нараня.

Челото ѝ се набразди и беше на върха на езика ѝ да го попита какво точно имаше предвид, когато върха на мъжествеността му запулсира при входа на женствеността ѝ.

— Дръж се — каза ѝ с напрегнат глас.

Шарлот сграбчи раменете му. Ротбъри стисна хълбока ѝ. Повдигайки я, той се поколеба за момент.

— Искаш ли го?

Тя кимна и издаде звук, който прозвуча наполовина като скимтене, наполовина като думата „да“.

Графът наведе глава, за да засмуче отново една от гърдите ѝ. За няколко дълги минути, Ротбъри я придържаше над себе си, докато си играеше със зърната ѝ, докосваше ги с език, обгръщаше ги и прокарваше нежно долния ред на зъбите си по тях.

Когато тя започна да се извива, той я прониза с едно гладко, бързо движение.

Шарлот извика, почти надигайки се от него.

— Шшт. Шшт. — Целуна клепачите ѝ, скулите ѝ. — Само този път, ангел мой. Само този път ще боли.

Остана съвсем неподвижен, очаквайки някакъв вид реакция от нея, предположи тя.

Там, където бе имало единствено наслада, сега усещаше пронизваща болка. Като че ли се излъчваше от възбудата му. Дишането ѝ се забави. Не можеше да е това. Трябваше да има повече...

И тогава тя усети нещо като гъделичкане. Погледна надолу към слетите им тела, за да види, че Ротбъри използва палеца си, за да милва с бързи движения малка пъпка скрита в гънките ѝ. Чувството беше... прекрасно.

Подобно на магия, бедрата ѝ започнаха да се движат по собствена воля. Дишането ѝ се учести и влажното пулсиращо удоволствие се завърна. Тя се залюля срещу него.

— Точно така, Шарлот — прошепна той срещу врата ѝ. — По-добре ли е?

Тя кимна немощно, мънички тръпки трептяха по горната част на тялото ѝ, докато той гризеше възглавничката на ухото ѝ.

Големите му ръце придържаха дупето ѝ плътно срещу него, контролирайки, въвеждайки я в първичен ритъм. Потърка леко наболата си челюст между гърдите ѝ, захапвайки игриво страните и върховете им, докато се люлееха от движения си и тези на каретата.

Шарлот трескаво простена, а напрежението нарастващо вътре в сърцевината ѝ, молеше да бъде освободено.

Сумтейки, той повдигна леко бедра, майсторски позиционирайки тялото си така, че онази част от него да се притисне към малката пъпка плът.

Младата жена изкрещя името му и стисна раменете му. Сега бедрата ѝ се движеха яростно, докато засилващият се, пулсиращ копнеж растеше все повече, не спираше да се трупа. Докато не експлодира.

И тогава и двамата извикаха, издигайки се нагоре и надолу, нагоре и надолу, докато телата им трепереха от удоволствие.

Придържайки я към себе си, с лице заровено в рамото ѝ, те останаха съединени докато дишането им не възвърна нормалния си ритъм.

— Това беше... Боже мой — каза тя задъхано. — Винаги ли е така?

— Шарлот — отвърна Ротбъри и положи малка целувка върху хълмчето на една от гърдите ѝ, — никога не е било така.

Каретата се наклони настрани, правейки последната обиколка. Скоро щяха да спрат пред градската къща на семейството ѝ.

Той ѝ помогна да пооправи външния си вид, доколкото можеше, след което се намръщи, като видя ожулените места от наболата му брада, там където беше потривал брадичката си между гърдите ѝ.

Тя му махна с ръка да не се безпокои, сгушвайки се до него на седалката. Ротбъри я прегърна силно и здраво. Шарлот въздъхна.

Няколко минути по-късно каретата отби в тъгла.

— Остани — прошепна той, с устни на слепоочието ѝ. — Ела вкъщи с мен.

— Не мога.

— Но ти си ми жена.

Той имаше право. Но родителите ѝ не знаеха тази малка тайна, така че тя не можеше просто така да се премести в дома му посред нощ.

Преди да слезе от каретата, тя се обърна, за да го целуне, надявайки се, че се крие нещо повече от обикновена похот зад блясъка във вечно преситения му поглед.

19

„Един мъдър джентълмен знае точния момент, в който да положи сърцето си в краката на своята дама.“

Тик... тик... тик-так...

Шарлот се обърна, удари възглавницата си за по-голямо удобство и отново се потопи в уютната топлина.

Тик...

Като отвори едното си око с премигване, хвърли бърз поглед през стаята, прецени, че си изглежда съвсем като преди и отново се върна към сладката си дрямка.

Вероятно си бе въобразила шума, нямаше друго обяснение.

След като се промъкна в къщата през кухненския вход, Шарлот беше минала дебнешком покрай задрямалата Нели, която спеше в един стол пред кухненското огнище с дървена бухалка в ръцете си, както често правеше след инцидента с натрапника преди няколко месеца.

После младата жена се качи на пръсти по стълбите, като внимаваше да не стъпва на второто стъпало от горе на долу, защото скърцаше ужасно и най-вероятно щеше да събуди родителите си и най-вече баща си.

Накрая беше пристъпила в убежището на стаята си. След като прислужничката ѝ помогна да разкопчае роклята на гърба, Шарлот я освободи. В каретата бе забелязала малко кръв върху подгъва на долната си риза и не искаше слугинята да издрънка на всичко живо какво е видяла.

Тя се изкъпа, облече нощницата си, разреса косата си и тогава пропълзя в леглото, за да си припомни любенето с Ротбъри, отново и отново, докато се вира в тавана.

Въпреки това, събитията и новините от деня оставиха ума ѝ размътен, а мускулите ѝ натезали и уморени. Докато пропълзяваше в

леглото си и се пъхаше под завивките, отмалялото ѝ тяло бързо потъна в дълбок и спокоен сън. Никога през живота си не се бе чувствала толкова спокойна.

Тик... тик...

Обърна се по гръб с раздражен стон.

Тик... тик... тик-так...

Като въздъхна шумно, Шарлот отметна завивките и провеси крака отстрани на леглото. Повдигна натежалите си ръце и наметна робата си.

Тиктакащият звук идваше откъм вратите на балкона.

Запали свещ и пристъпи по посока на звука, приближавайки предпазливо френските прозорци. Може би трябваше да повика Нели?

Тя подскочи стреснато, когато малко камъче чукна по стъклото.

— Какво, за бога?

Някой навън, под балкона ѝ, подсвирна тихо.

Като постави свещта на земята зад себе си, Шарлот дръпна завесите, освободи резето и отвори вратите на френските прозорци.

Придърпвайки нощницата си по-плътно под брадичката, тя пристъпи върху малката тераса и погледна към кухненската градина отдолу.

Висок, болезнено красив, със светлокестенява коса негодник стоеше ухилен насреща ѝ с едната си ръка зад гърба.

Ротбъри.

Точно в този момент тя осъзна, че го обича. С цялото си сърце. Той беше неин приятел, отскоро любовник, а освен това сега и завинаги неин съпруг. Всичко това беше изключително забележително. Можеше единствено да се надява, че някой ден ще я обикне поне на половина, колкото тя него. Ротбъри беше майстор на физическата любов, но истинската? Как бе възможно човек, отгледан от банда нехранимайковци, да знае нещо за любовта?

— Какво правиш тук? — прошепна тя.

— Търся начин да се кача.

У Шарлот се прокрадна подозрение, което не ѝ даде мира.

— Пак ли си се сприятелил с бутилката уиски?

Смехът му бе тих, страстен.

— Не. Пил съм само глътка бренди.

— Какво? Никакъв Шекспир за мен?

Усмивката му стана кисела.

— Не. Без Шекспир. Но нося тези. — Той изкара иззад гърба си пълна шепка с розови лалета, чиито цветове бяха затворени за през нощта.

Тя се усмихна, след което почти се засмя. Беше трудно, но се насили да вложи нотка на неодобрение в гласа си.

— Тези не са от градината на майка ми, нали? Тя ще те удуши.

— Не — отговори Ротбъри, правейки се на обиден. — Никога не бих го направил.

— Извинявай — каза Шарлот сладко.

— Всъщност са от градината на съседите ви.

Този път тя се разсмя, заглушавайки смеха си с ръкава на нощницата си.

— Качвай се горе преди някой да те е видял.

След като пъкна малкото букетче в колана на бричовете си, Ротбъри започна да се катери по кленовото дърво, което всъщност беше храст от четири по-малки кленови дръвчета, споделящи общ дънер точно до балкона ѝ.

Горните клони се разклатиха и листата затрепкаха, докато той се изкачваше. И тогава настъпи тишина.

Милостиви боже, дали беше паднал? Не беше чула нищо.

Секунда по-късно, ръцете на Ротбъри сграбчиха парапета. Шарлот му предложи ръка, но той я отказа, прехвърляйки дългите си крака с едно бързо движение.

Когато застана пред нея, тя просто не можеше да проумее, че сега той бе неин съпруг. Но какво правеше тук?

— Какво правиш тук? — попита, вземайки цветята от него. Някои от листенцата им бяха паднали от бурното катерене. — Имам предвид, радвам се да те видя, но защо не си вкъщи?

— Моят дом е там, където спи съпругата ми.

— Не можеш да спиш тук — каза Шарлот нежно и пристъпи обратно в стаята си. Прозя се. — Знаеш ли колко е часът? Сигурно е почти на разсъмване, предполагам.

Също с прозявка, той я последва.

— Четири и половина е.

Ротбъри обиколи стаята ѝ с големи, лениви крачки, като се спираше често, за да вземе някоя дрънкулка или украшение и да я

разгледа.

Тя дръпна завесите, затвори френските прозорци и заключи.

— Няма да остана — каза той, вдигайки малка кутийка от тоалетката ѝ. Разви капачето и го размаха под носа си. — Лимони — усмихна се. — Затова ли винаги ухаеш на лимони?

— П-предполагам. — Шарлот седна на пейката на сини райета в долния край на леглото си. — Това е отвара, която двете с майка ми направихме. Пази лицето от лунички. Не знаех, че си забелязал как мириша.

Ротбъри обърна непоколебимия си поглед към младата жена.

— Обзалагам се, че има много неща, които не знаеш, че забелязвам в теб.

През нея премина тръпка. Поглеждайки надолу към скута си, осъзна, че е забравила за лалетата. Изправи се.

— Извини ме.

Отиде до редица от лавици с книги в ъгъла и без да бърза избира идеалната ваза сред колекция от четири. Най-накрая се спря на бяла, с розови райета, която щеше да се съчетае с розовите лалета до съвършенство. После наля вода в нея от стомната на умивалника и я постави върху писалището си до прозореца.

След като им се полюбува за момент, тя се обърна... и откри Ротбъри, заспал на леглото ѝ.

Може би се преструваше?

Шарлот се приближи.

Гърдите му се повдигаха и отпускаха равномерно, главата му бе обърната към мекотата на възглавницата ѝ, на която до преди пристигането му, тя също се наслаждаваше.

Той изглеждаше... по-млад. Всички следи от циничната му усмивка бяха изчезнали. Също така изглеждаше... спокоен и топъл. Тя се прозя.

Предположи, че сигурно няма да навреди, ако се сгуши до него само за малко.

Като се правеше на заспал, Ротбъри едва помръдна, когато усети, че Шарлот се качва при него на леглото.

Задържа дишането си бавно и спокойно, което беше забележителен подвиг, като се имаше предвид как сетивата му

оживяват, когато тя влезе в някоя стая, да не говорим, когато положи глава върху гърдите му, прозя се срещу ризата му и се сгуши до него.

Топлината на тялото ѝ се излъчваше около него. Тя ухаеше просто невероятно. Леко на лимони и... той вдиша дълбоко... жасмин.

Тих стон се отрони от нея, не по-различен от звуците, които издаваше в каретата му, преди не повече от два часа. Тя беше прелестна. Чувстваше болезнено, че не я заслужава, но въпреки това жадуваше да чуе думите да излизат от устните ѝ. Колко абсурдно щастлив би бил, ако дори за един ден Шарлот го гледа по начина, по който гледаше Тристан.

Толкова дяволски дълго беше приемал ролята на прелъстител, на манипулатор. Роля, в която хлътна лесно под ръководството на стария граф — макар „ръководство“ да не пасваше особено на неговия съвсем неблагороден баща.

Но начинът на живот, който беше такава голяма част от живота на баща му и този на братята на баща му, нямаше място в сърцето на Ротбъри.

Когато беше момче, той предпочиташе да ловува, язди, помага във фермата за коне, да ходи за риба или дори да играе карти с баба си (както се очакваше, тя беше ужасен измамник), вместо да е близо до вулгарния си, пиян и понякога жесток баща.

Всъщност, покажеше ли Ротбъри с думи или с израза на лицето си, че е нещастен, когато прекарва време с баща си, точно тогава старият граф ставаше жесток. Може би затова Адам бе станал така добър в прикриването на чувствата си.

И колкото по-голям ставаше, толкова повече майка му го отблъскваше — приемайки, че е неизбежно той да се присъедини към маниера на живот на мъжете Фарамонд. Беше в кръвта му, затова щеше да бъде като тях и като всички мъже от фамилията преди него. Пияници, комарджии, развратници, мързеливи, безсърдечни прахосници.

Адам не можеше да си представи, какво беше примамило Жозефин Обри в ръцете на мъж като баща му. Значителен чар може би? Вероятно беше уредена сватба? Той не знаеше, но пък никога не бе имал възможността да попита.

Шарлот се размърда до него.

Отваряйки мъничко едното си око, той надзърна към спящата ѝ фигура. Тя изглеждаше точно както си я беше представял, чак до бялата памучна нощница.

Не. Грешеше. Беше дори по-красива, отколкото някога би могъл да си представи.

Ротбъри се усмихна, сигурен, че тя вече спи дълбоко. Част от него искаше да я целуне, друга нямаше търпение да прави отново любов с нея, а трета бе доволна просто да си почива тук до съпругата си.

Неговата съпруга.

Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже. И щеше да го направи, рано или късно, щом е готов, но точно сега, когато тя се беше сгушила така доверчиво до него, той си позволи да признае всичко.

С тих глас, така че да не я събуди, Ротбъри заговори на майчиния си език за всички неща, които не би казал, ако тя го разбираше. Не беше готов да разкрие сърцето си, не и когато не е сигурен, дали обичта ѝ не принадлежи все още на приятеля му.

И така той ѝ сподели всичко за майка си, за нещата, които бяха правили заедно, всички неща, които му липсваха у нея. А после ѝ разказа за онзи ден, когато тя го изостави, просто си стегна багажа и го напусна. Той беше само на осем и нямаше никаква идея колко по-лошо щеше да стане, след като тя си замине. Но майка му не искаше да чуе молбите му... само го избута настрана.

Сподели ѝ, че ако не беше баба му, най-вероятно щеше да е мъртъв. Това беше причината да му харесва да я прави щастлива винаги, когато е по силите му.

И накрая, след като свърши разказа си, Ротбъри каза на спящата си съпруга, на френски, разбира се, как я е обичал през цялото време. Каза ѝ всичко, което знаеше.

Но това, което не би могъл да знае, беше, че Шарлот е съвсем будна.

20

„Един джентълмен се грижи да не разстрои нервите на дамата.“

Хаясинт винаги пееше сутрин.

Не песни, които човек би намерил в книга или дори в църквата, в това число. Само кратки песнички, които тя съчиняваше, докато се суетеше из къщата, за да започне деня си. Наистина, Хаясинт повече си тананикаше, отколкото пееше, тъй като те рядко имаха думи.

Но това беше звук, който Шарлот беше привикнала да чува всяка сутрин от живота си.

Изтегната по гръб в леглото, усещайки топлото, тежко тяло на котката си, сгушила се върху стомаха ѝ, младата жена не се съдържа и се усмихна.

Хаясинт беше жена на установения ред. Тя се хранеше всеки ден точно по едно и също време; винаги работеше над бродерията си вечер и никога в друга стая, освен в салона; дори караше прислужничките да се придържат към строга програма. И винаги, без изключение, носеше чаша горещ шоколад на Шарлот всяка сутрин.

Вдишвайки дълбоко, младата жена можеше почти да усети вкусния аромат.

Тя се протегна, изпъждайки котката от корема си.

Очите ѝ внезапно се отвориха.

— Аз нямам котка! — извика и подскочи в леглото.

Ротбъри я погледна със сънени очи, с такова кисело изражение върху обикновено строгите си, красиви черти, та Шарлот си помисли, че ако не беше толкова ужасена, то щеше да се засмее.

— Какво правиш още тук?

— Не спя вече, това е сигурно.

— Трябва да изчезваш — започна да крещи тя, след което понижи глас. — Майка ми ще бъде тук всеки момент.

— Стана ли време за ядене? Стомахът ти къркори ужасно. Да ти взема ли нещо?

Шарлот го удари с възглавницата си по главата.

— Ротбъри, знаеш ли въобще къде се намираш? Знаеш ли въобще коя съм аз?

Той прокара ръка през косата си, поглеждайки я колебливо.

— Сузи? Джоан? Маргарет? Лола?

— Престани — каза тя, смеейки се. — Просто изчезни. Изчезни. — Тя го изпъди от леглото.

И тогава дръжката на вратата щракна. Майка ѝ влизаше в стаята.

— Върни се, върни се, върни се — прошепна тя, държейки одеялата повдигнати, така че той да може да се шмугне по-бързо под тях.

— Не виждам смисъл — долетя дълбокият му, приглушен глас изпод розовата завивка. — Не само че съм ти съпруг, но и майка ти все още вярва, че приличам на чичо ти Хърбърт.

— Въпреки това не искам да го разбира по този начин.

— Притесняваш се, че тя ще припадне?

— Майка ми не припада.

Вратата скръцна и се отвори, побутната от Хаясинт, докато влизаше с гръб в стаята, като в едната си ръка държеше шоколада на Шарлот, а в другата чиния с препечен хляб.

— Добро утро, скъпа моя! — Хаясинт сияеше, докато крачеше през стаята.

Тя подмина леглото на Шарлот, за да вземе дървения поднос, който се намираще на един стол близо до тоалетката.

— Нося ти шоколада, разбира се — каза тя, вече с подноса в ръка. Огледа набързо стаята на Шарлот, след което се обърна към леглото.

Всеки друг ден, Шарлот би помогнала на майка си с таблата. Но през останалите дни нямаше под завивките си красив мъж, който понастоящем подухваше горещ въздух върху бедрото ѝ.

— Аз ще взема подноса — каза тя, протягайки ръце.

Не можеше да допусне майка ѝ да го сложи върху главата на Ротбъри.

Обикновено това беше моментът, в който Хаясинт би си тръгнала, но майка ѝ просто си стоеше там, вирайки се в Шарлот с

ръце на кръста.

Младата жена отхапа невинно от филийката си. Не че отхапването от филийка бе нещо всеизвестно подозрително.

Хаясинт се усмихна напрегнато.

Шарлот дъвчеше.

— Е — каза най-накрая майка ѝ, — мисля да отида да видя дали баща ти има нужда от мен.

Шарлот си отхапа още веднъж.

След като се обърна, Хаясинт излезе от стаята, все още с ръце на кръста си.

Когато вратата се затвори, Шарлот изпусна въздишка на облекчение.

Но то трая съвсем кратко, тъй като отново се отвори.

Странно, но Хаясинт затвори вратата зад себе си този път. И още по-странно беше, че сега ръцете на майка ѝ бяха скръстени плътно върху гърдите ѝ.

— Какво има, майко? — попита Шарлот с пълна уста.

Тя се надяваше да я разсее, като предизвика строга лекция относно чистото варварство да се говори с пълна уста.

Не се получи.

— Семейство Мартинс — каза сурово Хаясинт.

Младата жена премигна.

— Семейство Мартинс?

— Да, семейство Мартинс.

— Майко, добре ли си? Защо споменавах името на съседите?

Хаясинт си пое дълбоко дъх.

— Защото, скъпа моя, семейство Мартинс ни дойдоха на гости тази сутрин.

— Толкова рано?

— Да, изглежда е имало крадец в градината им снощи.

Главата на Шарлот започна да пулсира.

— И знаеш ли кое е странното тук?

Момичето поклати глава.

— Този крадец е откраднал, от всички неща... лалетата. Не много по-различни от тези, които имаш върху тоалетката, скъпа моя.

— Да не ме обвиняваш, че съм откраднала цветята на семейство Мартинс?

— Не. Не те обвинявам. Тъй като семейство Мартинс е видяло точно кой е задигнал цветята им, преди крадецът да избяга. И казват, че не могат да бъдат сигурни, но мислят, че е бил мъж. Граф Ротбъри, за да сме по-точни.

— Колко странно — изписука Шарлот.

— И знаеш ли кое друго е необичайно?

Младата жена поклати глава.

— Издутината под завивките ти.

В крайна сметка Хаясинт припадна. Но не защото Ротбъри беше в стаята на дъщеря ѝ и не защото сега той беше съпруг на дъщеря ѝ. Не, тя припадна щом стана ясно, че Ротбъри не прилича ни най-малко на скъпия чичо Хърбърт.

„Всеки джентълмен знае, че най-елегантният начин да се ожени, е със специално разрешително.“

Три часа по-късно новата графиня Ротбъри бе качена в каретата на Фарамонд, която, естествено, щеше да я отведе право при чакащия ѝ съпруг само след няколко минути.

Шарлот нямаше търпение.

След като първоначалният шок на майка ѝ отмина, всички седнаха заедно, включително и набожният мистър Грийн.

Бащата на Шарлот беше леко домошар, който прекарваше времето си в четене и интерпретация на многобройни религиозни трактати, за ужас на нея и на майка ѝ. Оставаше с тях в градската им къща за сезона, но никога не ги придружаваше на социални събирания.

Точно неговата реакция на настоящата ситуация притесняваше най-много Шарлот.

Въпреки това, с успокояващото присъствие на Хаясинт, Шарлот и Ротбъри обясниха как точно се беше случил бракът им, като добавиха, че и двамата са безкрайно щастливи от резултата.

Раменете на Хаясинт видимо се отпуснаха, но изражението на Уилям Грийн премина от неверие в удивление, отправил кос поглед право в Ротбъри.

Шарлот почти простена на глас, защото знаеше какво предстои.

Позата на Уилям се промени. Стоеше неподвижно, с високо вдигната брадичка.

— Трябва да поговорим в дневната — каза той остро на новия ѝ съпруг.

Баща ѝ се изправи и след кратко колебание Ротбъри също се надигна от стола си и последва мистър Грийн, който излезе от стаята.

Обърна се за момент, погледна към Шарлот и повдигна вежди, но тя само сви невинно рамене и му махна да продължи.

— Бедният, бедният Ротбъри.

Нямаше нищо по-добро, с което да се сплаши един нов съпруг, от строга лекция за спазването на светите обети на брака, произнесена от набожен старец. Лоша работа, защото на нея доста ѝ хареса да е омъжена жена.

През следващия половин час баща ѝ говореше и говореше. През цялото това време Ротбъри търпеливо слушаше.

А Шарлот знаеше, че е търпелив, защото ги шпионираше, надзъртайки през процепа на откренатата врата към кабинета на баща ѝ.

Седящ в кресло, изтегнал дългите си крака пред себе си, Ротбъри кимаше бавно на всички подходящи места, с лакти върху страничните облегалки и склучени пръсти.

И тогава, може би защото баща ѝ още не бе изпил чая си, лекцията му рязко смени насоката си, задълбавайки в темата за греховете на плътта.

Шарлот почти простена. Но изведнъж се спря. Внезапно осъзна, че Ротбъри е срещнал погледа ѝ през процепа на вратата. Той знаеше, че тя е там и слуша. Намигна ѝ.

И предвид всички предишни пъти, когато бе разчитала погрешно точно този жест, младата жена разбра, без съмнение, какво обещаваше това намигване.

Затова с голямо нетърпение слезе от каретата и се загледа в стилната градска къща.

Входната врата се отвори и Ротбъри се появи, все така греховно красив, както винаги. Притворените му очи я изгаряха с такава интензивност, че тя се питаше как не я беше забелязала до сега — може би, защото той беше толкова добър в прикриването на чувствата си.

Взе ръцете ѝ в своите.

— Добре дошла у дома, графиньо — каза топло, повдигайки ръцете ѝ към възбуждащата си уста за целувка.

Той я въведе в елегантно обзаведеното фоайе, топлата му ръка бе върху гърба ѝ през цялото време.

Подредени в приемния салон, всичките му слуги очакваха да се запознаят с новата си господарка. Шарлот поздрави всички с топла усмивка. Когато приключиха, Ротбъри ги освободи, за да се върнат към задълженията си.

— Ела — каза той и хвана ръката ѝ. — Ще ти покажа стаите ни. Макар да мисля, че може би помниш пътя.

Тя се усмихна и си спомни последния път, когато бе в къщата му, промъквайки се като крадец.

Първо той ѝ показа стаята на графинята, която бе просторна и женствена, стените покрити с копринени тапети, с мотиви на малки, люляково оцветени цветя и светлозелени лози.

Тъй като бракът им наистина бе изненада, стаята все още не беше подготвена и всички мебели бяха покрити с бели чаршафи.

— Стаята ще бъде готова за теб до края на деня, обещавам. Можеш да я предекорираш, ако желаш, това е изцяло твое решение. Но ти винаги, винаги ще спиш с мен там — вдигна глава по посока на свързваща врата в дясно.

— Дори когато съм ти ядосана? — подхвърли тя.

— Да, особено, когато си ми ядосана.

Той я разведе из стаята, като все още държеше ръката ѝ в своята, когато я поведе към междинната врата.

Отвори я и побутна ръката ѝ, като леко я залюля, подтиквайки я да влезе първа.

За разлика от последния път, когато Шарлот бе тук, спалнята му беше окъпана в светлина. Цветовете бяха мъжки, тъмнокафяво и бронзово, тук-там освежени от тъмно бордо.

Огромното му легло бе разположено точно пред мястото, на което стоеше тя. Внезапно я връхлетя силен импулс да се затича и да скочи отгоре, но Шарлот устоя.

— Е, красиво е...

Думите ѝ заглъхнаха, когато усети как пръстите му бързо и опитно разкопчават редицата копчета по гърба на червеникавата ѝ дневна рокля.

Тя преглътна тежко и незабавно у нея се надигна непреодолимо желание, което я накара да се почувства прегряла и трепереща.

Той грубо дръпна роклята ѝ надолу. Шарлот му помогна, като издърпа ръцете си от ръкавите. След това Ротбъри издърпа долната ѝ

риза нагоре, развързвайки корсета ѝ, докато тя сваляше ръкавиците и изритваше обувките си. Скоро стоеше гола пред него, без да носи нищо друго, освен очилата, чорапите и... бонето си.

Младата жена се изкиска и се пресегна да развърже панделката.

— Не, чакай — каза той мрачно, завъртайки я с лице към себе си. — Винаги във въображението си... съм чакал за тази гледка.

Тя наблюдаваше как гърлото му потръпваше. Гърдите му се повдигаха бързо, очите му бяха притворени и съсредоточени, докато се взираше в тялото ѝ. Вдигна ръка и прокара опакото на пръстите си върху гърдите ѝ.

Шарлот бе малко изненадана да види, че ръката му леко трепери.

Той пристъпи по-близо до нея, а гърдите му се отъркаха във втвърдените ѝ зърна. Почувства се така възхитително порочна да стои почти гола, а той да е все още толкова прилично облечен.

Ротбъри повдигна брадичката ѝ и притисна нежна целувка върху устните ѝ. Отдръпвайки се, той я погледна в очите.

— Шарлот, никога не съм мислил дори за секунда, че този момент ще настъпи. Ако знаех, щях да те преследвам неуморно от самото начало. Никога не съм мислел, че ще те спечеля. Обичам те от толкова дълго време.

Сърцето ѝ запърха. Той спусна уста върху нейната, устните му бавно се движеха с нежност, от която сърцето я заболя.

Тя се пресегна, вплитайки пръсти в светлата му коса, стенийки срещу устата му, когато езикът му упойващо потъна в нейната. Телата им се притискаха плътно, ръцете му придържаха дупето ѝ към твърдата му възбуда, търкайки я в себе си.

Стенещата Шарлот дърпаше нетърпеливо дрехите му, искаше да го види гол, искаше да почувства кожата му върху своята, но той я спря. Сега пръстите му бродеха по гърба ѝ, по тила ѝ, избутвайки бонето ѝ настрани.

Целувката сякаш продължаваше цяла вечност, бавно прерастваща в една почти свирепа атака. Тя се чувстваше сякаш е в пламъци. Дръзко потърка гърдите си в ризата му, с мълчалива молба да я докосне.

Сега ръката му се спря върху раменете ѝ. Той прекъсна целувката и я отдалечи от себе си, а очите му блестяха със страст, докато погледът му обхождаше цялото ѝ тяло.

И двамата дишаха тежко, Ротбъри прокара топлите си ръце върху гърдите ѝ, като леко ги стискаше и прокарваше палци върху твърдите им връхчета.

Тя сграбчи главата му и я дръпна надолу.

С удоволствие Ротбъри ги облизваше, смучеше ги, наслаждавайки се на вкуса ѝ в устата си. Тя потрепери и той изстена.

Не можеше да чака повече. Трябваше да я вкуси. Цялата.

Падна на колене пред нея, обичаше я, боготвореше я с устата си, целуваше корема, ханша, бедрата ѝ и накрая достигна до влажния ѝ, интимен център.

Тя извика името му и Ротбъри разбра, че е шокирана от поведението му, но не го интересува.

Поглъщаше я жадно, държейки я здраво срещу устата си докато пиеше от нея.

Редуваше въртеливите движения на езика си с дълги, бавни облизвания и оставяше стенанията и въздишките ѝ да го ръководят към удовлетворението ѝ. Тялото ѝ се разтресе и той разбра, че е близо до освобождението. Ускори движенията си.

Плъзна ръцете си от задните ѝ части през кръста ѝ към гърдите ѝ. Достигайки, той подръпна зърната им, докато смучеше мъничкото зрънце плът, скрито в гънките ѝ.

Шарлот извика. А Ротбъри продължи сладкото си мъчение, докато коленете ѝ не се подкосиха.

Хвана я и я притисна към себе си. Държейки я, той я занесе до леглото си, пенисът му бе така дяволски твърд, че мислеше, че ще полудее, ако не я вземе веднага.

За невероятно кратко време той се отърва от дрехите си и се присъедини към нея на леглото. Краката ѝ се разтвориха за него и Ротбъри потъна между бедрата ѝ.

С треперещи крайници, Шарлот обви крака около кръста му и с нетърпение посрещна устните на съпруга си за целувка.

Тялото му беше просто великолепно, помисли си тя, прокарвайки ръце надолу по силния му гръб, по твърдите мускули на ръцете и гърдите му.

Пресегайки се между телата им, Шарлот срамежливо докосна възбудата му. Гореща и твърда, но в същото време гладка. Тя стисна върха ѝ.

Той прекъсна целувката им, за да поеме голяма глътка въздух.

— Нараних ли те? — попита младата жена, ужасена, че не е трябвало да прави нещо подобно в момент като този.

Очите му бяха плътно затворени и мъжът поклати глава бързо, стискайки устни.

— Ротбъри — прошепна тя. — Имам нужда да те почувствам в себе си отново.

Клепачите му се повдигнаха и той срещна погледа ѝ. Без да откъсва очи от нейните, се настани срещу входа ѝ, след което с едната ръка върху бедрото ѝ първоначално навлезе бавно в нея, мислейки си, че вероятно е по-чувствителна след вчера.

Тя се изви срещу него и мълчаливо му даде разрешение да проникне по-дълбоко.

И той го направи, почти загубвайки самоконтрол в тази секунда.

Заедно те започнаха да се движат, с постоянен и равномерен ритъм. Скоро стоновете ѝ станаха още по-отчаяни, а петите ѝ се притиснаха към задните му части.

Той увеличи темпото, забивайки се диво в нея, решен да ги доведе до пълно блаженство.

И когато това се случи, Ротбъри стенеше името ѝ отново и отново.

— Шарлот... моята Шарлот...

Останаха вкопчени един в друг дълги минути, докато дишането им не се забави, докато сърцата им не се успокоиха, докато и двамата не потънаха в дълбок удовлетворен сън.

* * *

Когато Шарлот се събуди, през високите прозорци в другия край на стаята струеше лунна светлина. Ротбъри лежеше до нея по корем с ръце, свити под възглавницата му.

Стомахът ѝ изръмжа болезнено. За секунда си помисли да събуди Ротбъри и да го попита къде са разположени кухните, но вместо това реши да ги открие сама.

Тя целуна гърба му. Той промърмори нещо неразбираемо.

Плъзна се от леглото, на пръсти отиде до междинната врата и пристъпи в другата стая. Изненадващо, въпреки че стаята бе забулена в сенки, тя успя да намери багажа си.

Ровейки в него, Шарлот бързо намери нощница и роба и ги облече.

Тихо се плъзна в коридора. Точно тогава коремът ѝ изръмжа толкова силно — чак се уплаши, че може да е събудила всички в къщата.

Ужасно гладна, тя си проправи път надолу по стълбите, надявайки се, че ще успее да намери кухните в тъмното.

В подножието на стълбите остър аромат на рози изпълваше въздуха.

Шарлот сбърчи нос, докато завиваше по коридор към задната част на къщата. Сигурно имаше ваза с цветя наблизо, размишляваше тя. И ако съдеше по миризмата им, отдавна бяха прецъфтели и трябваше да се изхвърлят.

Но колкото повече вървеше, толкова по-силна ставаше миризмата.

Точно пред нея, на пода имаше бяло петно. При по-внимателно вглеждане, Шарлот осъзна, че това е лист хартия. Върху него имаше нещо изписано. Наведе се, за да го вдигне.

„Ротбъри,

Не мога да продължавам повече. Моята обич принадлежи на друг и аз трябва да отида при него. Моля те, не се опитвай да се свържеш с мен.“

Шарлот

— Какво, за бога? Не съм писала това.

И тогава силна болка проряза главата ѝ и всичко потъна в мрак.

Силно тупване събуди Ротбъри. Сепнато се изправи в леглото, а очите му попаднаха на празното място до него.

— Шарлот.

Ротбъри веднага разбра, че е станало нещо ужасно нередно. Отметна завивките и скочи от леглото.

Бързо се облече, втурвайки се надолу по коридора, като вземаше по три стълби наведнъж.

Не знаеше къде е отишла или какъв е бил този шум, но взел от ужас се затегна в гърдите му.

В подножието на стълбите го връхлетя почти непреодолим аромат на рози. Той познаваше тази миризма.

Грабна един месингов свещник и докато преминаваше покрай масичката в приемната, Ротбъри внимаваше стъпките му да не издават звук.

Видя листа хартия, веднага щом зави зад ъгъла. Подръпвайки го по-близо до себе си, той се наведе да го вдигне, без да откъсва поглед от тъмния коридор пред него.

Вдигна го високо и погледът му пробяга бързо по думите.

Само за секунда, той почувства как сърцето му спира. А после отхвърли мисълта.

Задната врата се затръшна. Ротбъри хукна към звука, съзирайки две фигури, едната държаща другата за косата, сподавеният ѝ стон проникна в душата му.

Шарлот.

Знаеше кой държи съпругата му в жестоката си хватка. Знаеше, без съмнение.

Освен сблъсъка им в коридора по време на маскения бал на Хоторн, Шарлот не можеше да се сети за друг случай, включващ лейди Гилтън, който да оправдае подобно насилие.

Но пък когато човек бе влачен за косата по тъмна уличка, с нож за отваряне на писма опрян в гърлото му, то бе напълно възможно, някоя въображаема обида да се е изплъзнала от ума му.

— Малка, безцветна кучка — процеди лейди Гилтън през зъби. — Мислеше си, че ще се откажа от него толкова лесно, нали?

Внезапно тя спря, задъхана от силата, с която се дърпаше и съпротивляваше Шарлот.

Шарлот се препъна и в резултат на това ножът за отваряне на писма прободне кожата ѝ. Тя си пое рязко въздух, когато усети болката.

— Дявол да те вземе! Поряза се, нали? Той ще бъде разочарован. Иска те свършена и неопетнена.

— Кой?

— Уитърби. Новият ти любовник — каза жената с извратена сладка усмивка, видима в тона ѝ. — Ще те отведе при него. Разбира се, той ще бъде много разочарован да разбере, че вероятно си се отдала на моя Ротбъри, преди да е успял да се добере до теб.

Внезапен и мощен гняв се надигна у Шарлот. Тя се изви в хватката на похитителката си, освободи се и междуременно изрита лейди Гилтън в корема.

Докато падаше назад срещу тухлена стена, другата жена изръмжа, държейки ножа за писма заплашително над главата си. Но точно преди да се хвърли към Шарлот, петле на пистолет щракна някъде зад нея.

Лейди Гилтън замръзна.

Шарлот се завъртя.

— Ротбъри — прошепна лейди Гилтън.

Той поклати глава.

— Какво, по дяволите, правиш, Корделия?

— Аз, аз ѝ помагам — изстреля тя с вид на диво животно притиснато в ъгъла. — Отвеждам я. Тя не иска да бъде с теб...

— А ти искаш, предполагам.

— Разбира се, че искам.

— Е, ако се опитваш да спечелиш симпатиите ми, се проваляш.

Корделия преглътна.

— Разбираш ли, мила моя — каза той и очите му придобиха опасен блясък. — Не ми харесва да малтретират съпругата ми.

— Съпругата ти?

— Точно така.

Тогава тя погледна към Шарлот с ококорени и изпълнени с болка очи.

— Аз го обичам — каза лейди Гилтън внезапно. — Толкова много, че аз... мисля, че бях в състояние да те убия заради него. — Тя погледна надолу към ръцете си, сякаш ги виждаше за първи път. — Какво не е наред с мен?

Докато говореше, Ротбъри се приближаваше все по-близо и по-близо до лейди Гилтън.

Когато сграбчи ръката ѝ, тя дори не се опита да се бори с него.

— Сега се връщаме в къщата — каза той, — ще изпратя да доведат съпруга ти.

— О, не. Не, не бива. — Тя поклати глава. — Аз ще си отида. Ще си отида — отвърна, а гласът ѝ звучеше кухо.

Но в крайна сметка той дискретно изпрати да повикат мъжа ѝ. Насама те обсъдиха възможното нестабилно състояние на лейди Гилтън. Лорд Гилтън, който поддържаше множество извънбрачни афери, знаеше, че съпругата му прави същото, но бе изненадан да открие жена си в градската къща на Ротбъри.

Двойката си тръгна час по-късно, като лейди Гилтън си мърмореше нещо.

Щом заминаха, Шарлот изтича към Ротбъри и го прегърна силно. Той я притисна близо до себе си, целувайки косата ѝ.

Младата жена погледна нагоре към него.

— Не си помисли, че съм написала писмото, нали? Знаеше, че не съм аз?

Той кимна несигурно.

— Ами, аз... се надявах.

— Обичам те — каза тя. — Наистина. И никога няма да те изоставя.

Ротбъри се усмихна, собствената му любов светеше в очите му.

— Да не лъжеш?

— Разбира се, че не! — И Шарлот изведнъж си спомни нещо. — Макар че съм те лъгала.

— Предполагам, че сме квит. Аз също те излъгах.

— Е, не е точно така. Ти ме подведе. Но аз... е, предполагам, че и аз те подведох.

Той повдигна въпросително вежда.

— Онази нощ, когато дойде вкъщи и се озова в леглото ми. Чух те да говориш тихо. Това ме събуди. Така че се престорих на заспала.

— Престори се, че спиш? Така ли ме подведе? Шарлот, това не си заслужава да се споменава.

— Вероятно. Е, тогава може би няма да бъдеш толкова изненадан да научиш още една малка тайна. Разбирам френски без проблем.

Късно на следващия ден Шарлот се протегна като мързелива котка в леглото на съпруга си.

Наскоро бяха правили любов, за трети път през този ден и усещаше крайниците си прекрасно натежали.

Можеше ли някой да умре от щастие, чудеше се тя с усмивка.

Новините за тайната им сватба вече бяха достигнали до Лондон и подноса в приемната съдържаше лавина от покани. Без съмнение от най-големите клюкари.

Ротбъри тъкмо бе пристъпил в коридора, когато адвокатът му го повика да погледне някакво писмо.

Вратата се отвори бавно. Шарлот се изправи до седнало положение, гола, пристиснала чаршафа към гърдите си. Внезапна тревога ускори ритъма на сърцето ѝ, когато видя шокираното изражение върху лицето на съпруга си.

— Какво има?

Той държеше писмо.

— Това е бележка, Шарлот.

— И...

— От отец Армстронг. Изглежда, след по-нататъшно разследване, се оказва, че мостът, който прекосихме, все още е бил на английска земя. Шотландското село Дирлетон е на около две мили надолу по алеята.

— Което означава...

— Това, че аз наистина съм крадец на невинност и ти, скъпа моя, прекрасна жено, не си моя съпруга. Ние не сме женени.

Моментна тишина изпълни въздуха, докато двамата се взираха един в друг.

И тогава заедно се засмяха със силен, прочистващ душата смях.

Ротбъри продължи да се кикоти, докато се присъединяваше към нея в леглото им. После смеха премина в целувки, след това във въздишки на удоволствие, признания в любов и накрая в планове за получаване на тайно разрешително по-късно през деня...

ЕПИЛОГ

*Обри парк
Август 1814*

— В присъствието на Бог и пред всички тези свидетели, аз — Адам Бастион Обри Фарамонд се обричам на теб — Шарлот Фей Грийн, да бъда твой съпруг и вземам теб за своя съпруга. Обещавам да те обичам, да ти бъда предан и верен, докато сме живи...

— И в отвъдното — беззвучно изрече Шарлот, така че само Ротбъри да я види.

— И в отвъдното — повтори меко Ротбъри, за удоволствие на сватбените гости, събрани на южната морава.

Както стояха пред желязната пергола, сега натежала от бръшлян и цветове на орлови нокти, той вдигна пръстена на баба си, закупен от ковача, заедно с онзи, който сам бе купил в града — с искрящ сапфир между диаманти.

— Давам ти този пръстен в името на Бога, като символ на моето обещание и всичко, което споделяме — каза той, оставяйки силата на любовта, която изпитваше към съпругата си, да заблести в очите му, също толкова ярко, колкото и скъпоценните камъни на пръстена, които блестяха ослепително на слънчевата светлина.

— В присъствието на Бог и пред всички тези свидетели, аз...

В един стол, встрани от двойката, седеше изключително самодоволно изглеждащата Луизет, която се обърна към компаньонката си мис Дрейк и промърмори на перфектен английски:

— Видя ли? Казах ти, че рано или късно ще заведе това момче до олтара. Всичко, което трябваше да направя, бе да се преструвам, че съм луда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.